

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΘ' - ΤΕΥΧΟΣ 4 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέρπος, Δρ. Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακοινώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	196
ΜΗΝΥΜΑΤΑ	
<i>Τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου,</i> <i>Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα</i>	197
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Τερωνίου,</i> <i>Μήνυμα ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα</i>	199
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ	
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Τερωνίου,</i> <i>Ἐόρτιον Γράμμα πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη</i> <i>κ. Βαρθολομαῖον.....</i>	200
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
Σύνοδος τῶν Ἐφήβων	201
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου,</i> <i>Προσφώνησις στὴν Ἡμερίδα γιὰ τοὺς Ἡγουμένους τῶν Ἡσυχαστηρίων</i> <i>Ἀνδρῶν καὶ Γυναικείων</i>	204
<i>Τοῦ Δημήτρη Κοσμόπουλου,</i> <i>Τρέφων Ἀλλοκότους Ἰδέας.....</i>	206
ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ	
<i>Τοῦ Παναγιώτου Ἰ. Μπούμη,</i> <i>Τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς («Τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον»)</i>	211
<i>Τῆς Αἰκατερίνης Καραμπίνη,</i> <i>Ἀπόφαση Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΑΔ)</i> <i>«Υπόθεση Ζαφράνας κατὰ Ἑλλάδος»</i>	216
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	223
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	248
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	249
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	256

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ἀπριλίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ θα διαβάσετε τὰ ἑόρτια Μηνύματα γιά τό Ἅγιον Πάσχα τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Θά βρεῖτε ἐπίσης τό Ἑόρτιον Γράμμα τοῦ Μακαριωτάτου πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη γιά τή μεγάλη ἑορτή τοῦ Πάσχα.

Στά Συνοδικά Ἀνάλεκτα δημοσιεύουμε τήν ἀνακοίνωση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος γιά τή Σύνοδο τῶν Ἐφήβων, τήν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐσταθίου στή Συνοδική Ἡμερίδα γιά τὰ Ἑορτιασθήρια καί τήν εἰσήγηση τοῦ κ. Δημήτρη Κοσμόπουλου, ποιητοῦ καί δοκιμογράφου, στήν Ἡμερίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γιά τόν Ἄλ. Παπαδιαμάντη.

Στήν Ἐνότητα τῶν Γνωμοδοτήσεων θά βρεῖτε τό κείμενο τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ κ. Παν. Μπούμη μέ θέμα «Τό πνεῦμα τοῦ πατρὸς - Τό ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορευόμενον» καί τή μελέτη τῆς Δικηγόρου κ. Αἰκατερίνης Καραμπίνη γιά μία ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους ὁλοκληρώνεται μέ τὰ συνήθη ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρύξεων καί μέ τίς εἰδησεογραφικές στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καί τῶν Διορθοδόξων - Διαχριστιανικῶν.

Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα

Τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου

*Πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο
(Ἀναστάσιμον ἀπολυτίκιον γ' ἤχου).*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐάν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀφεώρα μόνον εἰς Αὐτόν, ἡ σημασία τῆς δι' ἡμᾶς θά ἦτο μηδαμινή. Ἀλλά ὁ Χριστός δέν ἀνέστη μόνος. Συνανέστησε μεθ' Ἐαυτοῦ καί πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Βροντοφωνεῖ σχετικῶς ὁ ἐκ τῶν προκατόχων ἡμῶν Ἱερός Χρυσόστομος: “Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι· Χριστός γάρ ἐγερεθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο” ἀπαρχή δηλονότι τῆς ἀναστάσεως πάντων τῶν κεκοιμημένων καί τῶν ἐφεξῆς κοιμηθησομένων, καί τῆς μεταβάσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Τό μήνυμα εἶναι χαροποιόν δι' ὅλους, διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ κατήργησε τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου. Οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν προσδοκοῦν ἀνάστασιν νεκρῶν καί διὰ τοῦτο βαπτίζονται εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ, συνανίστανται μετ' Αὐτοῦ, καί ζοῦν ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ κόσμος προσπαθεῖ νά συσσωρεύσῃ ὑλικά ἀγαθὰ, διότι στηρίζει ἐπ' αὐτῶν τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς του. Ἐλπίζει ἀκρίτως ὅτι διὰ τοῦ πλοῦτου θά ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. Καί ὁ πλανώμενος ἄνθρωπος διὰ νά συσσωρεύσῃ πλοῦτον, ἐπιμηκύνοντα δῆθεν τὴν ζωὴν του, σκορπίζει τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀφαιρεῖ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τῆς ἐπιβιώσεως, καί πολλάκις διακόπτει βιαίως τὸ νῆμα τῆς ζωῆς των, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θά διασώσῃ τὴν ἰδικὴν του ζωὴν.

Ἀλλά, ἀλλοίμονον! Ἡ πλάνη του εἶναι μεγάλη. Ἡ ζωὴ κερδίζεται μόνον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν καί διὰ τῆς εἰς Αὐτόν ἐνσωματώσεως.

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαιοῖ ὅτι οἱ ἐνωθέντες μετὰ τοῦ Χριστοῦ ζοῦν καί με-

τά θάνατον, συνυπάρχουν μετὰ τῶν ζώντων, συνδιαλέγονται μετ' αὐτῶν, ἀκούουν αὐτοὺς καί πολλάκις ἱκανοποιοῦν θαυματουργικῶς τὰ αἰτήματα τῶν.

Δέν χρειάζεται πλέον ἡ ἀναζήτησις τοῦ μυθολογικοῦ “ἀθανάτου ὕδατος”. Ἡ ἀθανασία ὑπάρχει ἐν τῷ Χριστῷ, καί προσφέρεται δι' Αὐτοῦ πρὸς ὅλους.

Δέν χρειάζεται νά ἐξολοθρευθῶνται λαοὶ διὰ νά ἐπιβιώσουν ἄλλοι λαοί. Οὔτε χρειάζεται νά ἐξολοθρευθῶνται ἀνυπεράσπιστοι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις διὰ νά ζήσουν ἀνετώτερον ἄλλαι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις. Εἰς ὅλους ὁ Χριστός προσφέρει τὴν ἐπίγειον καί τὴν ἐπουράνιον ζωὴν. Ἀνέστη, καί ὅσοι ἐπιθυμοῦν ἀκολουθοῦν Αὐτόν εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἀναστάσεως. Ἀντιθέτως, ὅσοι ἐμμέσως ἢ ἀμέσως σκορπίζουν τὸν θάνατον, νομίζοντες ὅτι οὕτω θά παρατείνουν ἢ θά διευκολύνουν τὴν ἰδικὴν των ζωὴν, καταδικάζουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν αἰώνιον θάνατον.

Ὁ Ἀναστάς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα πάντες οἱ ἄνθρωποι ζοῦν ἔχωσι καί περισσόν ἔχωσιν. Ἀποτελεῖ μεγάλην πλάνην ἐάν πιστεύωμεν ὅτι θά προέλθῃ εὐημερία εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ τῶν ἀλληλοσπαραγμῶν. Ὁ Χριστός ἀνιστᾷ τοὺς νεκροὺς καί ἀκυρῶνει τὴν θανάτωσιν αὐτῶν. Ἔχει τὴν δύναμιν τῆς ὑπερβάσεως τοῦ θανάτου. Τό γεγονός δέ ὅτι ἐνίκησε τὸν θάνατον, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀπέχθειαν Αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Ὁ Χριστός ὀδηγεῖ εἰς τὴν ζωὴν, καί ἐπαναχορηγεῖ αὐτήν, τυχόν διακοπεῖσαν, διότι Ἐκεῖνος εἶναι “ἡ Ζωὴ καί ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν”. Διὰ τοῦτο οἱ πιστοὶ δέν φοβούμεθα τὸν θάνατον. Ἡ δύναμις ἡμῶν δέν ἔγκειται εἰς τὸ ἄπρωτόν της ὑπάρξεώς μας ἀλλά εἰς τὸ ἀναστάσιμον αὐτῆς.

Χριστός ἀνέστη! Καί ἡμεῖς θά ἀναστηθῶμεν!

Ἐὰς ἀκολουθήσωμεν, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυ-
ρίῳ ἀγαπητά, τόν Ἀναστάνα Χριστόν, εἰς πάντα
τά ἔργα Αὐτοῦ. Ἐὰς βοηθήσωμεν τούς στερουμέ-
νους τῶν μέσων τῆς ἐπιβιώσεως νά συντηρηθοῦν
εἰς τήν ζωήν. Ἐὰς διακηρύξωμεν εἰς τούς ἀγνο-
οῦντας τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ὅτι δι' αὐτῆς
κατηργήθη ὁ θάνατος καί ὅτι συνεπῶς δύναται
καί αὐτοί νά μετάσχουν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ,
πιστεύοντες εἰς Αὐτόν καί ἀκολουθοῦντες τά ἴχνη
Του. Ἡ ἰδική μας ἀνάστασις, τότε μόνον εἶναι δυ-

νατή, ὅταν προσφέρηται διά τήν ἀνάστασιν τῶν
ἄλλων ἀδελφῶν μας. Τότε μόνον ἡ νικητήριος δια-
κήρυξις Χριστός Ἀνέστη θά ἐνεργή σωστικῶς δι'
ὅλην τήν ἀνθρωπότητα. Γένοιτο!

Ἅγιον Πάσχα 2012

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάνα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Μήνυμα ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχῃ

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

(Ἐν Ἀθήναις τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 2012)

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Ἄν ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀναστηθεῖ, δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος καὶ νόημα νὰ ἀπευθύνουμε πασχάλιους χαιρετισμούς, ὅταν ἡ ζωὴ γύρω μας ὅλο καὶ περισσότερο ὑποβαθμίζεται καὶ ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ ἀπαξιώνεται.

Οἱ δύσκολες μέρες πού διέρχεται ἡ χώρα μας ἔχουν ἔντονη τὴ γεύση τῶν θλίψεων, τῆς πικρίας, τῆς κόπωσης καὶ τῆς ἀπόγνωσης πού ἀναδύονται σὲ κάθε ἀνάβαση πρὸς τὸν Γολγοθᾶ.

Ὅμως αὐτὸ πού ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον δὲν εἶναι ὁ Σταυρὸς. Τὰ Πάθη καὶ ὁ Σταυρὸς εἶναι συνέπεια τῶν τρόπων, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἁμαρτία, ἡ κοινωνία τοῦ ὀργανωμένου ψέματος, τὰ ἰδιοτελή συμφέροντα, ἡ υποκρισία καὶ ἡ ἀπληστία ἐπιδιώκουν νὰ συντρίψουν τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τοῦ στερήσουν τὴν ἐλπίδα. Εἶναι οἱ μέθοδοι διὰ τῶν ὁποίων οἱ δυνάμεις τῆς φιλαυτίας καὶ τῆς ἐμπάθειας ἀποπειρῶνται ἀκόμη καὶ τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ, ἢ, ἔστω, τὴν ἔξορία τῆς Ἐκκλησίας μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ Του.

Ὅμως τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ τρομερὰ καὶ ἀδυσώπητα δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιπαρατεθεῖ στὴ δύναμη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ Σταυροῦ εἶναι γεγονός. Ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τοῦ Σταυροῦ νίκη τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἡ Ἀνάσταση, εἶναι ἀδιαμφισβήτητο γεγονός· εἶναι ἡ ἀδιαφιλονίκητη ὑπέρβαση τῶν θλίψεων. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς καὶ ἡ συντριβὴ ὅσων ἐπιβουλεύονται τὴν ἀλήθεια καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλλουν τὸ σκότος.

Πάσχα σημαίνει ἔξοδος.

Σημαίνει τὴ διάβαση ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς ὀδύνης στὸν χῶρο τῆς ἐλπίδας. Σημαίνει τὴ δύναμη τῆς ἐναντίωσης στὴν παρακμὴ καὶ στὸ ἀρνητικὸ ρεῦμα τῆς κάθε ἐποχῆς. Ὅρίζει τὴν ἔξοδο πρὸς τὴν Ἀλήθεια. Σηματοδοτεῖ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἀνθρώπινης φιλαυτίας καὶ τῶν ψεύ-

τικῶν ὑποσχέσεων· τὴν ἔξοδο πρὸς τὴ συνάντηση μὲ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ γινόμεσθε, μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης.

«Δεῦτε» ἀδελφοί μου «πόμε πῶμεν καινόν».

Ἄς μετακυλήσουμε τὴν πλάκα τοῦ φόβου ἀπὸ τὶς καρδιές μας γιὰ νὰ φανεῖ καὶ πάλι κενὸς ὁ τάφος καὶ νὰ ἀναδειχθεῖ ἡ ζωὴ ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν θλίψη καὶ τὴν ἀπελπισία.

Ὁ Χριστὸς ἔχει ἀναστηθεῖ καὶ ἡ Οἰκουμένη λαμπροφορεῖ, διότι «τό ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς, πᾶσιν ἐξέλαμψεν».

Ἡ καθημερινότητά μας βιώνει συνεχῶς τὴν προσπάθεια τοῦ κακοῦ νὰ δηλητηριάξει τὴ ζωὴ μας καὶ νὰ πληγῶναι τὴν ἐλπίδα μας. Ὅμως «Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ ἔκθαμβοι ἀντικρίζουμε τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης «πᾶσι ζῶν ἀνατέλλοντα».

«Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ μας προσφέρει «ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν».

«Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ ἡ ἐλπίδα ἀποκτᾷ σάρκα, ὁ πόνος νόημα καὶ τὸ μέλλον φωτίζεται παρήγορα.

«Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ τὰ «πάντα πεπλήρωται φωτός». Ἡ Κτίσις ὀλόκληρη ἀποκτᾷ νέα θεμέλια καὶ γιορτάζει τὴν ἔγερση τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου, πάνω στὴν ὁποία στηρίζεται πιά τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ σημασία της.

Ἀδελφοί μου καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἄς μὴν ἀφήσουμε τὶς θλίψεις καὶ τὶς ὀδίνες πού γεννᾷ ἡ σημερινὴ δύσκολη κατάσταση τοῦ τόπου μας νὰ σκοτεινιάσει τὴ ζωὴ μας.

Ἄς ἀφήσουμε τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ λαμπρύνει τὴν ὑπαρξὴ μας καὶ νὰ φωτίσει τὸν δρόμο γιὰ ἓνα καλύτερο αὔριο.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

«ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Μέ πατρικὲς εὐχές καὶ ἀγάπη

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἐόρτιον Γράμμα πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

(Ἀθήνησι, Ἅγιον Πάσχα 2012)

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 1658
Ἀριθμ.
Διεκλ. 627

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καὶ περιπόθητε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Βαρθολομαῖε, τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τῆς μεγάλης ἐκείνης πρώτης καὶ Κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος αὐθις ἡμῖν ἐπιφωσκούσης, Πάσχα ἱερόν, ἅγιον, μυστικόν καὶ πανσεβάσιμον ἐορτάζοντες, δρᾶμωμεν σὺν μυροφόροις γυναιξὶ καὶ ἴδωμεν τὸ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνατέλλον φῶς καὶ τὸν πηγάζοντα ζωὴν ἐξ ἰδίου φωτός, τὸν ζωοδότην Χριστόν, ὡς Νυμφίον ἐκ παστάδος ἐρχόμενον, φέροντα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὡς βασιλικὸν στέμμα καὶ νυφικὸν στέφανον τὸν ἐξ ἀκανθῶν Αὐτῷ περιτεθέντα καὶ ἐπὶ τοῦ ὄμου Αὐτοῦ ὡς σύμβολον τῆς νίκης ἐπὶ τοῦ θανάτου τὸν Τίμιον Σταυρόν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ, τῷ Ἁγίῳ, Κυρίῳ Ἰησοῦ, τῷ μόνῳ ἀναμαρτήτῳ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος λύσαντι καὶ θεοπρεπῶς ἐξαναστάντι ἐκ τοῦ μνήματος.

Πνευματικοῖς οὖν ὄμμασιν βλέπων σύμπας ὁ ὀρθοδόξως πιστεύων εἰς τὸν Ἀναστάντα Κύριον

θεόλεκτος λαὸς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τῆς Ἀναστάσεως ἐορτῇ τὸν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς ἐξαστράπτοντα καὶ «χαίρετε» φάσκοντα, καὶ αισθανόμενος ὡς ζωογόνον πνοὴν διῶκνουμένην μέχρι τῶν μυχαιμάτων τῆς ψυχῆς τὸ ἄκουσμα τῆς χαρᾶς, ἦν ἐκόμισεν ἡμῖν ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου, τὸ νικητήριον ἕσμα «Χριστὸς ἀνέστη» ἄδει, σκιρτῶν χαρμοσύνως ἐπὶ τῇ δόξῃ τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ χαρμόσυνον καὶ ἐλπιδοφόρον μήνυμα, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ Ἄδης ἐσκυλεύθη, διακηρυσσοντες ἅπασι τοῖς ἐγγύς καὶ μακρὰν, ἀκλινῶς πιστεύομεν, ὅτι μόνῃ ἢ βεβαίᾳ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ πανσίλυπός ἐστι καὶ ἔσται τῆς ὑπὸ πολλῶν καὶ ποικίλων δοκιμασιῶν πειραζόμενης συγχρόνου καὶ μετ' αὐτὴν ἀνθρωπότητος.

Ἐν χαρᾷ οὖν καὶ ἐν ἐλπίσι ταύταις πανηγυρίζοντες τὸ τοῦ Κυρίου σωτήριο Πάσχα, ἐπιλαμβανόμεθα τῆς ἐορτῆς ταύτης εὐκαιρίας, ἵνα διαβιβάσωμεν ἀδελφοποθήτως τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι, καὶ δι' Αὐτῆς νοερώς πρὸς τὴν καθ' Ὑμᾶς Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν, τὰς πασχαλίους ἡμῶν προσρήσεις, εὐχόμενοι Αὐτῇ πάντα θρίαμβον ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ δράσει, πρὸς δόξαν τοῦ δι' Αὐτὴν μέχρι θανάτου καὶ ταφῆς ταπεινωθέντος Δομήτορος Αὐτῆς καὶ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, καὶ αὐθις ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα φιλήματι πασχαλίῳ κατασπαζόμενοι, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης πολλῆς.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος, Πρόεδρος

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

1. Τί εἶναι ἡ «Σύνοδος τῶν Ἐφήβων»

Ἡ «Σύνοδος τῶν Ἐφήβων» εἶναι ἓνα ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα πού ἀπευθύνεται σέ ἀγόρια καί κορίτσια πού φοιτοῦν στή Γ΄ Γυμνασίου, στήν Α΄ καί Β΄ τάξη ὄλων τῶν ἐνιαίων λυκείων καί τεχνικῶν καί ἐπαγγελματικῶν ἐκπαιδευτηρίων (ΤΕΕ καί ΕΠΑΛ) καθώς καί τῶν Ἑσπερινῶν λυκείων¹ τῆς πατρίδας μας.

Γιατί ὀνομάζεται «Σύνοδος τῶν Ἐφήβων»

Ἡ λέξη «Σύνοδος» εἶναι ἐκείνη πού δίνει τό βαθύτερο νόημα τῆς προσπάθειας αὐτῆς. Ὅπως εἶναι γνωστό στήν ἐκκλησιαστική μας παράδοση σημαίνει τόν τρόπο πού μία ἐκκλησιαστική κοινότητα ἀντιμετωπίζει τά θεολογικά, λειτουργικά καί ποιμαντικά της προβλήματα ἔχοντας τή συνείδηση ὅτι τό κέντρο της εἶναι ὁ Κυριός μας.

Σκοπός τοῦ προγράμματος δέν εἶναι ἡ προσομοίωση στόν τρόπο λειτουργίας τῆς Ἱ. Συνόδου ἀλλά ἡ ἄσκηση τῶν συμμετεχόντων στό διάλογο ὡς ὀρθόδοξων χριστιανῶν μέ τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος.

Νά μάθουν, οἱ συμμετέχοντες, πώς ἡ προσωπική ἀναζήτηση, ἡ εὐαισθητοποίηση στά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμα ἡ προσωπική δοκιμασία ἢ ἡ ἀντίρρηση μπορεῖ νά συνδεθεῖ μέ ἀντίστοιχες θέσεις πολλῶν ἄλλων ἀνθρώπων πού συνδέονται ὡς ἀδελφοί στό κοινό εὐχαριστιακό σῶμα τῆς Ἐκ-

κλησίας μας. Νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ Θεολογία μας δέν εἶναι διανοητική ἄσκηση εἰδικῶν, ἀλλά καθημερινός διάλογος τοῦ προσωπικοῦ βίου μέ ὅλες τίς προκλήσεις πού κλείνει ἐντός του μέ τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Μέ ἄλλα λόγια στόχοι τοῦ προγράμματος αὐτοῦ εἶναι:

α. Ἡ ἐξάσκηση τῶν ἐφήβων στό γεγονός πού ὀνομάζεται Συνοδικότητα.

β. Ἡ καλλιέργεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους πού εἶναι γεγονός κοινωνίας καί πλέγμα διαπροσωπικῶν σχέσεων πού στοχεύει στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ χωρίς ἡ μεσοπρόθεσμη ἀντιμετώπιση τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων νά σημαίνει συμβιβασμός ἢ ἀλλαγὴ στόχου.

γ. Ἡ διαμόρφωση ἑνός «χώρου» συνάντησης καί διαλόγου τῶν νέων μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας.

δ. Ἡ ἄσκηση τῶν νέων στή διαχείριση, θεολογικῶν ἀλλά καί πρακτικῶν καθημερινῶν προβλημάτων.

ε. Ἡ ἄσκηση τῶν νέων στή συμμετοχή σέ διοικητικά ἐκκλησιαστικά ὄργανα καί στή μεθοδολογία λήψης ἀποφάσεων.

στ. Νά ἐνημερωθοῦν, ὅσοι θά συμμετάσχουν, στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐργάζεται, νά δοῦν ἀπό κοντά τίς ὑπηρεσίες της, νά ἀνιχνεύσουν τή μεγάλη προσπάθεια πού καταβάλλεται ὥστε ἡ Ἐκκλησία μας νά ἀνταποκρίνεται στίς προκλήσεις τῶν καιρῶν μας.

Ἡ «Σύνοδος τῶν ἐφήβων» ὡς...

...Τόπος συνάντησης καί διαλόγου

Γνωρίζουμε πολύ καλά ὅτι ὁ λόγος τῶν νέων ἀνθρώπων χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἀμφισβήτηση

άλλα και από την επιδίωξη επίτευξης όραμάτων από τά όποια εμπνέονται. Είναι πολύ σημαντικό για όλους μας εκκλησιαστικός θεσμός να προσφέρει ευκαιρίες συνάντησης και διαλόγου ύποστηρίζοντας ύλικά τήν προσπάθεια αυτή. Είναι επίσης γνωστό ότι οι νέοι μας δέν έχουν ευκαιρίες ουσιαστικής επικοινωνίας ιδιαίτερα μέσα στη ζωή τής εκκλησίας.

...Τόπος κατάθεσης ιδεών και προτάσεων

Μέχρι σήμερα, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, δέν έχει δοθεί ή δυνατότητα σε νέους ανθρώπους να εκφράσουν ελεύθερα θέσεις ή αντιρρήσεις, ιδέες και προτάσεις άμεσα προς τήν Ίεραρχία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Θεωρούμε έπομένως σημαντικό γεγονός νέοι από κάθε σημείο τής πατρίδας μας, κάθε έτος να μπορούν να συζητούν και να καταγράφουν τίς κρίσεις τους για τό παρόν, να διατυπώνουν τό όραμά τους για τό μέλλον και κυρίως να συνδέουν τίς θέσεις αυτές με τήν πορεία τούς μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα.

3. Ίργανωτικά θέματα

I. Συγκρότηση

Η Σύνοδος των Έφήβων συγκροτείται από 80 άγόρια και κορίτσια πού φοιτούν στην Γ΄ Γυμνασίου όλων των Γυμνασίων τής πατρίδας μας καθώς και στην Α΄ και Β΄ όλων των ενιαίων λυκείων και τεχνικών και επαγγελματικών εκπαιδευτηρίων (ΤΕΕ και ΕΠΑΛ) καθώς και των Έσπερινών λυκείων² τής πατρίδας μας.

II. Η έπιλογή των μελών τής «Συνόδου των Έφήβων»

Η έπιλογή θα γίνει ύστερα από τή συμμετοχή των μαθητών και μαθητριών σε διαγωνισμό συγγραφής δοκιμίου, και τήν άξιολόγηση των κειμένων πού θα γράψουν. Θα πρέπει να ακολουθηθούν τά παρακάτω βήματα:

Οι συμμετέχοντες θα στείλουν τά δοκίμιά τους στη Γραμματεία τής Συνοδικής Έπιτροπής Χριστ. Άγωγής (Ίασίου 1-11521 Άθήνα, ύπόψη Αρχιμ. Πολύκαρπου Μπόγρη) μέχρι τήν 31η Μαΐου 2012.

Τά δοκίμια των μαθητών θα εξεταστούν σε κεντρικό επίπεδο. Τά άριστα γραπτά θα προκριθούν στον τελικό γύρο. Έκει με κλήρωση θα άναδει-

χθούν εκείνοι οι όποιοι θα συγκροτήσουν τή «Σύνοδο των Έφήβων».

Οι Μητροπόλεις θα εκπροσωπηθούν ανάλογα με τον άριθμό των συμμετεχόντων νέων στο διαγωνισμό.

Η ομάδα άξιολόγησης έχει πολύ σημαντικό έργο να ύλοποιήσει. Θα πρέπει να κάνει τή σύνθεση των Κειμένων με βάση τά γραπτά των παιδιών. Δημιουργείται ένα βιβλίο πού περιέχει τήν έπιτομή των σκέψεων, των προβληματισμών και των προτάσεων για τή λύση των προβλημάτων πού θέτουν οι μαθητές.

Οι εργασίες τής Συνόδου θα στηριχθούν σε αυτή τήν έπιτομή και οι προτάσεις θα τεθούν σε ψηφοφορία στην όλομέλεια τής Συνόδου.

Όσοι μαθητές κληρωθούν θα χωρισθούν σε έπιτροπές οι όποιες θα πρέπει να αντιστοιχούν με τίς βασικές Συνοδικές Έπιτροπές άφου προηγουμένως ή Σύνοδος συγκροτηθεί σε Σώμα. Με αυτόν τον τρόπο θα συζητηθούν οι προβληματισμοί και οι αντίστοιχες προτάσεις πού θα ύπάρχουν στην έπιτομή των δοκιμίων.

Η «Σύνοδος των Έφήβων» θα δεχθεί ή θα άπορρίψει τίς επιμέρους προτάσεις των μελών τής «Συνόδου».

II. Τό θέμα του διαγωνισμού

Κάθε νέος πού επιθυμεί να συμμετάσχει μπορεί να γράψει ένα δοκίμιο μέχρι 800 λέξεις, τό όποιο είναι άποτέλεσμα προσωπικού προβληματισμού πάνω στα έρωτήματα πού διατυπώνεται πολύ συχνά σήμερα:

Μπορεί ή Έκκλησία μας να δώσει έλπίδα στον σύγχρονο άνθρωπο και με ποιούς τρόπους; Πού πρέπει να δώσει προτεραιότητα ώστε να διαφυλάξει τήν άξία του ανθρώπινου προσώπου;

Σκοπός του δοκιμίου είναι να προτείνει ιδέες και προτάσεις αντιμετώπισης των προβλημάτων πού αντιμετωπίζουν σήμερα οι εύρωπαϊκές κοινωνίες.

III. Πώς θα άξιολογηθούν τά δοκίμια;

Τά δοκίμια θα άξιολογηθούν από ομάδα εκπαιδευτικών ως προς τήν πρωτοτυπία και τά έπιχειρήματα των ιδεών και των προτάσεων πού θα παρουσιάσουν οι συγγραφείς τους.

IV. Πότε θα υλοποιηθεί;

Ἡ «Σύνοδος τῶν Ἐφήβων» θά πραγματοποιηθεῖ τό χρονικό διάστημα 1-5 Σεπτεμβρίου 2012 στήν Ἀθήνα.

V. Ἄν υπάρχουν ἀπορίες

Ἐάν παρουσιασθεῖ ἡ ἀνάγκη διευκρινήσεων τότε κάθε ἐνδιαφερόμενος μπορεῖ νά ἀπευθυνθεῖ:

A. Στόν κληρικό σύνδεσμο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως στήν ὁποία ἀνήκει καί

B. Στή Γραμματεία τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος μέ ἐπιστολή (Ἰασίου 1-11521 Ἀθήνα, ὑπόψη Ἀρχιμ. Πολύκαρπου Μπόγγρη) ἢ τηλεφωνικά στό τηλ 210-7272-233.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Μέ τήν προϋπόθεση ὅτι οἱ μαθητές ἔχουν γεννηθεῖ τά ἔτη 1994,1995 καί 1996.
2. Μέ τήν προϋπόθεση ὅτι οἱ μαθητές ἔχουν γεννηθεῖ τά ἔτη 1995,1996 καί 1997.

Προσφώνησις στήν Ἡμερίδα γιά τούς Ἡγουμένους τῶν Ἡσυχαστηρίων, Ἄνδρῶν καί Γυναικείων

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐσταθίου

(Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τοῦ Μοναχισμοῦ, Ἀθήνα, 15.3.2012).

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί,
Σεβάσμιοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Ἡσυχαστη-
ρίων τῆς Ἐκκλησίας μας,

Ἐκ προοιμίου ἐκφράζω σέ Σᾶς, Μακαριώτατε, τίς εὐγνώμονες εὐχαριστίες, τίς προσωπικές, ἀλλά καί τῶν Σεβαστῶν Μελῶν καί τοῦ Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τοῦ Μοναχικοῦ βίου, γιατί τήν ταπεινή εἰσήγησή μας τήν ἐκάματε ἀπό-
φασή σας καί ἀποδειξατε, γιά μία φορά ἀκόμη, ὅτι καί τόν Μοναχισμό ἀγαπᾶτε ὅπως τοῦ πρέπει καί τούς κτύπους τῆς καρδιάς σας ταυτίσατε μέ ἐκείνους τῶν ἐνασκουμένων πατέρων καί μητέ-
ρων, πού ἀποτελοῦν τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας μας καί τούς πνευματικούς πνεύμονές της, χωρίς τούς ὁποίους ἡ πνευματική ζωή τῶν μελῶν της ὑστερεῖ καί ζημιώνεται καί ἀσφυκτιᾷ.

Χαιρετίζω μέ ἀνείπωτη χαρά τήν παροῦσα Σύ-
ναξή μας, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται στόν χῶρο τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης καί στό φιλόξενο Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί πῶς νά μή χαιρέται κανείς, ὅταν εὐρίσκεται ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους πού πασχίζουν μ ἕναν ἀσταμάτητο ἰσόβιο ἀγῶνα νά ἀναδειχθοῦν ἐπίγειοι ἄγγελοι καί οὐράνιοι ἄνθρωποι; Πῶς νά μή συ-
γκινεῖται, ὅταν ἀναστρέφεται ἐκείνους τούς ξεχω-
ριστούς ἀζύγους, οἱ ὁποῖοι εἰσέρχονται καθημερι-
νά στόν γνόφο τῆς θείας παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀγγίζουσιν τά κράσπεδα τῆς ἁγίας περιβολῆς του, ἀναπνέουσιν ἀδιάκοπα τόν Σωτήρα Κύριο καί τῶν ὁποίων οἱ καρδιές λαμπαδιάζουσιν ἀπό ἐξιδιασμέ-
νη ἀγάπη πρός τον Θεό, ἐνῶ στό πρόσωπό τους ἀντανακλᾷ ἡ γαλήνη τοῦ παραδείσου;

Ἄ Ο Μοναχός μέ ἄσκηση ποικίλη κατορθώνει νά βλέπει τά ἀόρατα καί νά κατανοεῖ τά ἀπερινόητα, γιατί εἶναι τό σταμνί κάτω ἀπό τή βρύση τοῦ θείου ἐλέους πού γεμίζει ἀπό τήν ἀφθόνως καί ἀενάως βρύουσα θεία Χάρη. Ἡ ἀποστολή του εἶναι νά ἀποτελεῖ τό ἀντίβαρο ἔναντι κάθε μορφῆς ἐκκο-
σμικεύσεως τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καί παρά-
δειγμα γιά τούς κοσμικούς, ὥστε νά μή λησμονοῦν τήν οὐράνια καί μέλλουσα πατρίδα, «ἧς τεχνίτης καί δημιουργός ὁ Θεός». Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Μονα-
χός ἀποτελεῖ ἀποκάλυψη θεία καί δόξα τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἀφοῦ «καύχημα Ἐκκλησίας ἡ μοναχική πολιτεία» κατά τόν ἅγιο Ἰσαάκ τόν Σύρο.

Παρά ταῦτα, στίς μέρες μας καί αὐτός δοκιμάζε-
ται καί ἴσως αὔριο δοκιμασθεῖ περισσότερο καί ἀντιγράψει τή ζωή καί τά κατορθώματα τῶν Μο-
ναχῶν ἄλλων ἐποχῶν, πού τίς «τρέμει ὁ λογι-
σμός». Εἶναι ὑποχρεωμένος νά χάσει δικαιώματα ἐλευθερίας καί νά ὑποταχθεῖ σέ νόμους συντεταγ-
μένης πολιτείας, νά τά διεκδικήσῃ ἢ νά τά ὑπερα-
σπισθεῖ μέσα ἀπό ἐπιταγές, εἴτε τῆς Ἐκκλησίας, πού ὀριοθετοῦν οἱ ἱεροί Κανόνες, εἴτε τῆς Πολιτείας, πού προσδιορίζουν οἱ νόμοι της.

Ὅταν π.χ. δίδονται χρήματα στή Μονή, αὐτή ὑποχρεοῦται νά δώσει τή σχετική ἀπόδειξη, εἴτε γιά τήν ἐπιβαλλόμενη, στίς μέρες μας προπάντων, διαφάνεια, εἴτε γιά τόν ἔλεγχο τῆς ἐφορίας. Ὅταν ἀγοράζεις ἢ ἐκποιεῖς, ἡ ἐκτίμηση γίνεται ἀπό κο-
σμική ἀρχή μέ τήν παρουσία δικηγόρου ἢ συμβο-
λαιογράφου. Ὅταν ζημιωθεῖς, μπορεῖς νά συγχο-
ρήσεις καί νά δώσεις καί τό ἱμάτιό σου, ὅταν, ὁμως, ζημιώσεις ἀκόμη καί ἀθέλητα, θά ὀρκισθεῖς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ θά φυλακισθεῖς, μέχρι νά «δώσεις καί τόν τελευταῖο κοδράντη».

Ἦδη, ἡ ἴδρυση τῶν Ἡσυχαστηρίων ἀπαιτεῖ προϋποθέσεις πού δημιουργοῦν δυσφορία καί

εμπόδια για τούς Μοναχούς, τῶν ὁποίων ἡ κύρια φροντίδα καί ὁ διακαής πόθος εἶναι ἡ βία τῆς φύσεως, ἡ ὁμοίωση μέ τόν Θεό, ἡ βαθύτατη καί μόνη ἐμπειρία τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν, «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ» καί καθημερινός λογισμός τους τό «σήμερον οὐκ ἐλυτρώθη, αὐριον λυτροῦμαι» κατά τόν ἅγιο Μακάριο τόν Αἰγύπτιο, μαζί μέ τήν ἀδιάκοπη προσευχή.

Γιά πολλά χρόνια ἔχουν σωρευθεῖ, δέ λέγω προβλήματα, ἀλλά σοβαρά θέματα πού ἀφοροῦν στή Ἱερά Ἡσυχαστήρια καί ἀπασχολοῦν τήν Ἱερά Σύνοδο, τούς Σεβ. Ἱεράρχες, εἰδικούς Πανεπιστημιακούς διδασκάλους, τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀκόμη καί τά Δικαστήρια.

Οἱ εἰδικοί καί ἀρμόδιοι διατυπώνουν ὄχι ἀντίπαλες ἢ ἐχθρικές μεταξύ τους θέσεις, ἀλλά διαφορετικές ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦν σύγχυση καί δυσκολεύουν τήν ὁμαλή λειτουργία τῶν Ἱερῶν Ἡσυχαστηρίων.

Ἡ 866/1974 ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας στέκεται ἐμπόδιο γιά τήν ἴδρυση ἄλλων Ἡσυχαστηρίων, ἀλλά καί αὕτη ἐρμηνεύεται ποικιλοτρόπως, ὥστε ἡ Διεύθυνση τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου ἄλλους φακέλους νά ἐπιστρέφει ἀνεπίτρεπτα στήν Ἱερά Σύνοδο καί ἄλλους νά προωθεῖ, καί μέ αὐτόν τόν τρόπο νά δημιουργοῦνται παράπονα, διαμαρτυρίες ἀκόμη καί καταφορά γιά δήθεν ἀμέλεια τῆς Ἱεραῆς Συνόδου. Ἀκόμη καί μεταξύ τῶν Ἡσυχαστηρίων τῶν ἤδη λειτουργούντων εἴτε νόμιμα εἴτε ἄτυπα διατυπώνονται ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες ἀπόψεις, ὅπως π.χ. ὅτι τά Ἡσυχαστήρια δέν εἶναι Μονές καί οἱ ἱεροί Κανόνες δέν ἔχουν σ' αὐτά ἐφαρμογή, οἱ ὁποῖες ἔγιναν φανερές ἀπό τήν ἐπ' ἐσχάτως σχηματισθεῖσα

ἀλληλογραφία καί τήν ὑποβολή εὐάριθμων σχεδίων Κανονισμοῦ.

Ὁ φόβος τῶν ἤδη λειτουργούντων, τροφοδοτούμενος ἀπό ἀνεύθυνες καί ἐν πολλοῖς κακόβουλες διαδόσεις περί δήθεν διαλύσεως αὐτῶν ἢ ψηφίσεως Κανονισμοῦ ἐπαχθοῦς καί αὐθαίρετου χωρίς τή γνώμη τους, ἔχει δημιουργήσει ἕνα βαρῦ κλίμα, ὡς μή ὄφελε, σέ μία περίοδο δοκιμασίας τοῦ λαοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἀπαιτεῖ, ἂν μή τί ἄλλο, τήν ὁμόνοια, τήν ἐνότητα, τήν ἡρεμία καί τή γαλήνη τῆς ψυχῆς μας, ὥστε ἐν καθαρᾷ καρδία νά ὑμνοῦμε τόν Θεό καί νά ἀντιμετωπίσουμε τήν ἐνεστώσα ἀνάγκη.

*

Ἀναθέσαμε, λοιπόν, μία μόνο εἰσήγηση καί μάλιστα σέ Ἡγούμενο Ἡσυχαστηρίου πού διακρίνεται γιά τόν κρυστάλλινο ὀρθόδοξο λόγο του, γιά τή γνώση του, τό ἦθος του καί τήν ἐμπειρία του, γιά νά δοθεῖ χρόνος νά καταθέσετε καί τίς δικές σας ἀπόψεις, ὥστε φεύγοντας νά ἔχουμε ἔτοιμο καί, ἂν εἶναι δυνατό, ἄρτιο τό σχέδιο τοῦ Κανονισμοῦ, προκειμένου νά ὑποβληθεῖ στήν Ἱερά Σύνοδο γιά τήν ἔγκριση.

Τελειώνοντας ἐκφράζω τίς εὐγνώμονες εὐχαριστίες μου στήν ἔντιμα καί ξεχωριστά Μέλη τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τοῦ Μοναχικοῦ βίου καί στόν Γραμματέα αὐτῆς γιά τήν ἀψογή συνεργασία μας καί γιά τίς πολὺωρες καί ὑπεύθυνες συνεδριάσεις, στίς ὁποῖες κατέθεταν μέ σοβαρότητα, ὑπευθυνότητα καί διάκριση τίς ἀπόψεις τους, καθώς καί στόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θεομυλων κ. Ἰωάννη, Ἡγούμενο τῆς Ἱεραῆς Μονῆς Πεντέλης, γιά τή φιλοξενία τῆς Ἡμερίδας μας καί εὐχομαι αἴσια τήν ἔκβαση αὐτῆς.

Τρέφων Ἀλλοκότους Ἰδέας

Τοῦ Δημήτρη Κοσμόπουλου, Ποιητοῦ καί Δοκιμογράφου

(Εἰσήγηση στήν Ἡμερίδα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, Παλαιά Βουλή, 10.12.2011)

Ἐπειδή ὁ Παπαδιαμαντικός λειμώνας φιλοξενεῖ τά πλέον θεσπέσια ἴσως βλαστήματα τοῦ νεοελληνικοῦ ποιητικοῦ τρόπου, σπεύδουμε ἐξ ἀρχῆς νά καταθέσουμε ὅτι τό νά μιᾶς γιά νά τά περιγράψεις συνιστᾶ τεκμήριο μιᾶς ἀναπόφευκτης ἀποτυχίας. Εἰδικά ὅταν περιορίζεις τήν προσέγγισή σου στήν αἰσθητική ἀποτίμηση – αὐτό πού ὁ Ζήσιμος Λορεντζάτος χαρακτηρίζει αἰσθητική ἐπιφάνεια – δίχως τά κριτήρια ἐκεῖνα τά ὁποῖα θά ἐπέτρεπαν τήν καθολικότητα στήν ὀπτική μας, πού βιώνεται ὅταν συνδέουμε τό ποιητικό γεγονός μέ τίς πνευματικές προϋποθέσεις γεννήσεώς του. Ὁ Παπαδιαμάντης ὑπῆρξε ἀπό τούς μεγαλύτερους ποιητές μας –καί πάντως τελείως ἰδιαιτερός– ὄχι διότι ἐξέφρασε αὐτή τήν γνώμη ὁ Μιλτιάδης Μαλατάσης, οὔτε γιατί τό τόνισε ὁ περινούστατος καί διορατικός Παλαμᾶς, λέγοντας ὅτι οἱ ἥρωές του εἶναι ἄνθρωποι «λυτρωμένοι ἀπό τήν ἀρρώστεια τῆς ιδέας». Ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα, διότι τό μοσχοβολισμένο, «λιπαρό καί πῖον» χῶμα ὅπου ἄνθισε ἡ γραφή του εἶναι ἡ ὑπερόριος καρδιακή περιοχή, καθ' ὁλοκληρίαν ἐμβαπτισμένη στήν (καί διάβροχη ἀπό τήν) ἱερότητα. Ἡ κραταιά ὡς θάνατος αἴσθηση τοῦ ἱεροῦ, εἶναι ἐκεῖνο τό εἰδοποιοῦ χαρακτηριστικό πού προσδίδει τό θέλημα καί τήν ἀγλή τῆς κρυφῆς φωταύγειας, μιᾶς ἄλλης μυστικῆς διαστάσεως, μιᾶς Χάριτος, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ μέ μαθηματική ἀκρίβεια ἀκόμη καί τίς ἐνδεδεχέστερες ἀπόπειρες περιγραφῆς ἢ σχολιασμοῦ, νά «μπατάρουν» καί νά «πέφτουν ὄξω», γιά νά χρησιμοποιήσουμε τά λόγια ἐνός γέροντα ἥρωά του. Ἐπ' αὐτήν τήν ἐννοια, εὐκόλα ἐρμηνεύεται ὁ κορεσμός μας ἀπό τήν τρέχουσα καί πολλές φορές ἀνώδυνη παπαδιαμαντολογία, ὅμως συνάμα, καί ἡ ἀκόρεστη ἀνάγκη μας, στά ὄρια τῆς δίψας, γιά

ἐπιστροφή στό παπαδιαμαντικό κείμενο. «Στά ποιήματα γρήγορα / γιά νά ὑπάρχουμε ἄθροιστοι».

Οἱ ἐπισημάνσεις ὡς πρός τήν ἰδιαιτερότητα τῆς ποιητικῆς ἰδιοφυΐας τοῦ πεζογράφου Παπαδιαμάντη – βλέπετε ὅτι ἀκόμα καί ἡ ἀδέξια περιγραφή τῆς τέχνης του ὁδηγεῖ στήν ἄρση καί τήν συναίρεση τῶν φαινομενικά ἀντιθέτων – εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητες, ὅταν ἀποπειρώμεθα νά ἐννοήσουμε τήν στάση του ἀπέναντι στά ὅσα διακυβεύονταν στήν ἐλληνική κοινωνία τῆς ἐποχῆς του. Μέσα σέ ἀρτιπαγῆ καί, φορές - φορές, ρευστά δεδομένα, ὁ Παπαδιαμάντης τοποθετεῖται καί ἐπιχειρηματολογεῖ, ἀντιδρᾷ ἢ καταφάσκει πρός τά συμβαίνοντα, μέ ρεαλισμό καί ζωντάνια. Βεβαίως, ὅσοι περιορίζουν τό ποιητικό γεγονός στήν αἰσθητική μόνον, ἀποσυνδέοντάς το ἀπό τήν εὐρύτερη πνευματική του καταβολή καί ρίζα, ὅσοι ἀντιμετωπίζουν τήν ποίηση ὡς ὑπόθεση θερμοκηπίου καί ὡς *actus purus*, δέν μποροῦν νά ἀντιληφθοῦν ὅτι στόν Παπαδιαμάντη ἡ καθολικότητα τῆς ποιητικῆς ὁράσεως ἀναβλύζει ἀπό τήν ἐνότητα ἱερότητας καί πράξης. Ἀκριβῶς, ἐπειδή ὁ Παπαδιαμάντης ζεῖ – ἀγωνίζεται νά ζεῖ – τήν ζωή ὡς *ἱεραουργία*, εἶναι γι' αὐτό τόν λόγο τόσο ρεαλιστής ἀλλά καί γνώστης τῆς συλλογικῆς ψυχῆς καί συνείδησης.

Ποιά εἶναι, λοιπόν, ἡ στάση τοῦ Σκιαθίτη, ἀπέναντι στήν διαμορφούμενη ἐθνική ἰδεολογία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας; Ποιά εἶναι, κατ' ἐπέκτασιν, ἡ στάση του ἐναντι τοῦ φορέα τῆς ἐθνικῆς ἰδεολογίας, τοῦ νήπιου ἡλικιακῶς ἀλλά προώρως γηρασμένου στίς ἐπιλογές καί τούς προσανατολισμούς νεοελληνικοῦ Κράτους; Στήν ἐποχή πού ζεῖ καί δρᾷ ὁ Παπαδιαμάντης τό νεοελληνικό Κράτος ἔχει διαλέξει τούς ἄξονες πορείας του καί τούς πόλους ἀναφορᾶς του. Προσπαθεῖ δέ, *πάση*

θυσία, νά τούς επιβάλλει – στανικά κατά τόν Μακρυγιάννη – στήν ένστικτωδῶς ἀντιστεκόμενη λαϊκή συνείδηση. Γιά ἓναν κόσμο ὁλόκληρο, ὁ ὁποῖος πορεύεται στά βραχώδη μονοπάτια τῆς ἱστορίας μέσα στά ὄρια μιᾶς ἐμπειρίας πού τοῦ διασφάλιζε τήν προτεραιότητα μετοχῆς στήν ἀλήθεια, στόν κατ' ἀλήθεια βίο, ἡ μεταφορά, ἡ μετάθεση τοῦ κέντρου βάρους ἀπό τήν ἀλήθεια στήν χρησιμότητα καί τήν ἀποτελεσματικότητα, ἔχει στό ἐπίπεδο τοῦ νοήματος τρομακτικές ἐπιπτώσεις καί ἐπιφέρει σεισμικούς κλυδωνισμούς. Ὁ κυριώτερος εἶναι ἡ δημιουργία ἑνός μεγάλου χάσματος μεταξύ τῶν θεσμικῶν φορέων τῆς νέας ἰδεολογίας καί τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Τελείως σχισματικά, στά πλαίσια τοῦ παρόντος κειμένου, θά θυμίσουμε τίς δύο συγκρουόμενες τάσεις. Ἀπό τήν μία πλευρά οἱ φορεῖς ἑνός διαφωτιστικοῦ μεταπρατισμοῦ κοραϊκῶν προδιαγραφῶν κι ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ἡ λαϊκή συνείδηση καί ἡ εὐσέβειά της, ἐκπροσωπούμενη στήν διαμάχη ἀπό τούς φορεῖς τοῦ κολλυβαδικοῦ πνεύματος, ἀρχίζουν τήν συζήτηση – καλύτερα τήν ἔριδα – πολύ πρὶν τήν ἔναρξη τῆς ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Οἱ ἐκφράσεις τοῦ Κοραῆ εἶναι χαρακτηριστικά ἀπαξιωτικές γιά τήν λαϊκή συμπεριφορά καί νοοτροπία. Τό νέο Κράτος δέν πρέπει νά γίνει «μῆτε τύραννος χυδαίων, μῆτε πάλιν δούλος τῆς χυδαιότητος αὐτῶν». Οἱ «χυδαῖοι» εἶναι οἱ ὑπόδουλοι – ὡς πρὸς τό φέρεσθαι καί τά πιστεύματά τους βεβαίως – οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν πάραυτα νά ἐξανθρωπισθοῦν-κοντολογίς νά ἐξευρωπαϊστοῦν. «[...] οὔτε τήν ἀρχαίαν γλῶσσαν δυνάμεθα νά παραλάβωμεν ὡς ἐθνικήν, διότι δέν ἀνίστανται οἱ νεκροί, οὔτε κράμα παλαιοῦ καί νέου ιδιώματος πρέπει νά διαπλάσωμεν, ὁποῖα ἦσαν τῆς Λιβύης τά τέρατα, οὔτε ὅλως ταπεινόν καί χαμαίζηλον, κατά τήν γλῶσσαν τῶν ἀχθοφόρων καί κωπηλατῶν τοῦ Πειραιῶς [...]. Ἀνάγκη νά ἀκολουθῶμεν μέσση ὁδόν εἰς μόρφωσιν τῆς γλώσσης. Μῆτε τύραννοι χυδαίων, μῆτε πάλιν δούλοι τῆς χυδαιότητος αὐτῶν». Στούς ἀντίποδες τά λόγια τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, φορέα τῆς κολλυβαδικῆς – δηλαδή τῆς φιλοκαλικῆς – παραδόσεως. (Θά πρέπει ἐδῶ νά ὑπενθυμίσουμε τήν τοποθέτηση τοῦ Παπαδιαμάντη γιά τό προσωνύμιο Κολλυβάδες: «τό σκωπτικόν ἐπίθετον ἀναξίως ἐδόθη αὐτοῖς», λέει, «ὑπό φθονερῶν τοῦ μοναστικοῦ βίου ἀπήνων», Ἐπαντα 5.330).

Γράφει ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, λοιπόν: «Εἶναι τῶ ὄντι ταλανισμοῦ ἄξιον τό γένος τῶν Ἑλλήνων, ὄχι διότι τοῦ ἔλειψαν οἱ Δημόκριτοι καί οἱ Πλάτωνες καί οἱ Ζήνωνες καί οἱ Εὐκλείδαι καί οἱ τοιοῦτοι ἄλλοι μετεωρολέσχει καί ὄχι διατί δέν σεμνύνεται μέ Νεύθωνας, μέ Βολφίους, μέ Λουκίους καί ἄλλους τοιοῦτους, ὅπου κηρύττοντες πως ἔφεραν τήν φιλοσοφίαν εἰς τό ἄκρον, ὄχι λέγω διά τούς λήρους καί τούς φληνάφους, ἀλλά διατί ἔλειψαν, φεῦ! οἱ Βασίλειοι, οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Κύριλλοι, οἱ Αὐγουστῖνοι, οἱ Ἀμβρόσιοι, οἱ Σωφρόνιοι, οἱ Δαμασκηνοί, οἱ οὐρανόφρονες ἄνδρες, οἱ τῶν ἀποστόλων ὁμότροποι, οἱ ὄντως κοσμήτορες...» (Βλ. Ἡ περί μνημοσύνων ἔρις ἐν Ἁγίῳ ὄρει κατά τόν ΙΗ' αἰῶνα). Ποιός εἶναι ὁ φορέας τῆς μνήμης καί τῆς ζωῆς ὁ ὁποῖος συνδέει μέ τήν χλιετία τοῦ ἄμεσου πνευματικοῦ καί ἱστορικοῦ χρόνου, καί ὁ ὁποῖος ἀντιδρᾷ στήν ἀπευθείας ἀναφορά πρὸς τό ἀρχαῖον κλέος, διατεθλασμένο βέβαια μέσα ἀπό τό πρῖσμα τοῦ κακοχωνεμένου εὐρωπαϊκοῦ κλασικισμοῦ; Ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ καί μήτρα τῆς συλλογικῆς πνευματικῆς ἀναφορᾶς. Πρῶτο μέλημα τῆς ἐξουσίας στό νέο Κράτος μέ βασιλικό διάταγμα (25 Σεπτεμβρίου τοῦ 1833), εἶναι τό κλείσιμο τῶν πυρήνων – γιά νά χρησιμοποιήσουμε ὄρους νέας κοπῆς – τῆς ἀδράνειας, στό ὄνομα τῆς προόδου. Ἀπό τά 563 μοναστήρια τῆς ἑλλαδικῆς ἐπικράτειας, διαλύονται τά 412. Τό μαρτυρεῖ ὁ Μακρυγιάννης, ὅπως μόνον ἐκεῖνος γνώριζε: «Διάλυσαν τά μοναστήρια συνφώνησαν μέ τούς Μπαυρέζους καί πούλαγαν τά δυσκοπώτερα κι ὅλα τά γερά (ιερά) εἰς τό παζάρι καί τά ζωντανά διά δίχως τίποτα. Παῖρναν οἱ τοιοῦτοι... Ἀφάνισαν ὅλως διόλου τά μοναστήρια καί οἱ καϊμένοι οἱ καλογέροι ὅπου ἀφανιστήκαν εἰς τόν ἀγῶνα, πεθαίνουν τῆς πείνας μέσα στούς δρόμους, ὅπου αὐτά τά μοναστήρια ἦταν προπύργια τῆς ἐπανάστασης μας. Ὅτι ἐκεῖ ἦταν καί οἱ τζεμπιχανέδες μας κι ὅλα τά ἀναγκαῖα τοῦ πολέμου... Καί θυσίασαν οἱ καϊμένοι οἱ καλογέροι καί σκοτώθηκαν οἱ περισσότεροι εἰς τόν ἀγῶνα. Καί οἱ Μπαναρέζοι παντήχαιναν ἀπ' εἶναι οἱ Καπουτζῖνοι τῆς Εὐρώπης, δέν ἤξεραν ὅτ' εἶναι σεμνοί κι ἀγαθοί ἀνθρώποι καί μέ τά ἔργα τῶν χειρῶν τους ἀπόκτησαν αὐτά, ἀγωνίζοντας καί δουλεύοντας τόσοι αἰῶνες καί ζοῦσαν μαζί τους τόσοι φτωχοί κι ἔτρωγαν ψωμί» (Ἀπομνημονεύματα, Βιβλίο Γ', κεφ. Β'). Στό νέο Κράτος, ὁμως, χρειάζονταν καί θρησκευτικὸς μαν-

δύας. Ένα άλλοθι τό όποιο θά λειτουργούσε ώς δεκανίκι στην διαμορφούμενη νέα ιδεολογία. Η Αυτοκεφαλία του 1833 είχε, έκτός από έκκλησιολογικές, και τρομακτικές κοινωνικές έπιπτώσεις. Οί πολίτες του νέου Κράτους όφειλαν νά αντιληφθούν ότι τό παρελθόν τους έχει ένα χιλιετές κενό, ότι είναι οί άπευθείας νομείς του άρχαίου κλέους κι ότι θά πρέπει νά άπωθήσουν τό άμεσο ιστορικό τους παρελθόν, αλλά και τίς πνευματικές του συντεταγμένες, άφου πρόκειται για μιá σκοτεινή και άπολίτιστη περίοδο. Τίς πνευματικές αυτές συντεταγμένες διέσωζε ή υπερθνική έκκλησιαστική πράξη και ζωή, ή όποία όφειλε νά προσαρμοσθεϊ στά νέα δεδομένα. Νά άναγνωρίσει υπέρτατη άρχή της όχι τήν ένυπόστατη προσωπική έτερότητα του ένανθρωπήσαντος Χριστού, αλλά τό Έθνος, τόν έλληνισμό ώς φυλή και τήν μεταφυσική τών έθνικων άξιων. Στην έποχή του Παπαδιαμάντη, έχει άρχίσει ή χρήση τής Έκκλησίας ώς κοινωνικού θεσμού και εύαγους ιδρύματος, τό όποιο πέραν τής θρησκευτικής και ήθικης διαπαιδαγωγήσεως τών πολιτών, έχει στόχο τήν ένίσχυση τής Έθνικης (δηλαδή: τής κρατικής) Ίδέας. Η Έκκλησία χρειάζεται γιατί είναι εκείνη πού διέσωσε τό Έθνος, τό Έθνος όμως ώς έννοια άναφορτισμένη μέ νέο ιδεολογικό περιεχόμενο άπόλυτης άυταξίας τήν όποία τροφοδοτούν άενάως και δύο παραπληρωματικά και συνεπικουρικά μεγέθη: ό Έλληνισμός και ό Χριστιανισμός. Στά άπομεινάκια έκκλησιαστικής αυθεντικότητας και πιστότητας πού υπάρχουν στην Έπικράτεια – και είναι άρκετά, μεταξύ δέ αυτών και ή κολυβάδικη Σκίαθος – Σκιά του Άθωνος κατά τόν Παπασσώνη – ή σχέση του Κράτους, ώς φορέα τής έθνικης ιδεολογίας, προς τούς ανθρώπους του λαού είναι σχέση ώμης ύποταγής και συγνου έξουσιασμού. Όσο για τήν στάση τών ανθρώπων του λαού προς τό Κράτος, φανερώνεται μέσα από τά λόγια του παπαδιαμαντικού ήρωα μπάριμπα-Διόμα: «–Πήγα δά και στην Άθήνα, σ' εκείνο τό Ίππομαχικό, και μόδωσαν, λέει, δυό σφάκελα, νά τά πάω στό Σοκομεϊο, νά παρουσιασθώ στην Πιτροπή· πήγα και στην Πιτροπή, ό ένας γιατρός μέ ηΐρε γερό, άλλος σακάτη, κι αυτοί δέν ήξευραν... ύστερα γύρισα στό ύπουργείο και μου είπαν, “σύρε στό σπίτι σου, κ' έμεις θά σου στείλωμεν τήν σύνταξή σου”. Σηκώνομαι, φεύγω, έρχομαι δώ, περιμένα, περνάει ένα μήνας, έρχονται τά χαρτιά στό λιμεναρχείο, νά πάω, λέει, πίσω

στην Άθήνα, έχουν άνάγκη νά μέ ξαναϊδούν. Σηκώνω τριάντα δραχμές από ένα γείτονα, γιατί δέν είχα νά πάρω τό σωτήριο για τό βατόρι, γυρίζω πίσω στην Άθήνα χειμώνα καιρό, δέκα μέρες μέ παιδεύαν νά μέ στέλνουν από τό ύπουργείο στό Ίππομαχικό κι από τό Ίππομαχικό στό Σοκομεϊο, ύστερα μου λένε “πάαινε, και θά βγῆ ή άπόφαση”. Σηκώνομαι, φεύγω, γυρίζω στό σπίτι μου, καρτερω... είδες έσύ σύνταξή; (άπηυθύνετο προς ύποτιθέμενον άκροατήν), άλλο τόσο κ' έγώ. Έπήρα κ' έγώ τήν Πηρέτρα και πασιζώ νά βγάλω τό ψωμί μου» («Ύπηρέτρα»). Ό ίδιος ό Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης, τώρα, παραμένει, διακριτικός – μέ τήν πνευματική, έκκλησιαστική σημασία τής διακρίσεως – μά και άδήριτος προς τήν μεταπρατική «λοιμή έξ Έσπερίας». «Η ταλαίπωρος Άνατολή ύπήρξε και τότε, ώς τώρα και πάντοτε, υπό τε γεωγραφικήν και κοινωνικήν, υπό πολιτικήν και θρησκευτικήν έποψιν, άφρακτος άμπελών. Άλλ' ό Χριστός όμιλεί περί τινος μελλούσης ήμέρας, ότε θά έλθῆ ό Κύριος του άμπελώνος» («Βαρδιάνος στά σπόρκα»). Είρωνεύεται τήν καλπάζουσα μανία τής προόδου και τήν περιφρόνηση του ίδιου του έαυτού μας: «Μή θρησκευτικά, προς Θεού! Τό Έλληνικόν Έθνος δέν είναι Βυζαντινοί, έννόησατε; Οί σημερινοί Έλληνες είναι κατ' ευθείαν διάδοχοι τών αρχαίων. Έπειτα έπολιτίσθησαν, έπροώδευσαν και αυτοί. Συμβαδίζουν μέ τ' άλλα έθνη» («Λαμπριάτικος ψάλτης») 1892. Καταπλήσσει μέσα στην έξαρση του έθνικισμού, μέσα σέ ένα κλίμα έξηρημένης προγονοπληξίας και μισοτουρκισμού, μέ τό πνεύμα τής ανεκτικότητας και τής καταλλαγής (ας θυμηθούμε άλλωστε και τόν Ξεπεσμένο Δερβίση του). «Όλα ταυτα ίχνη τής Τουρκοκρατίας. Ήκουσα ότι οί Τουρκοί τών Άθηνών ήσαν πολύ καλοί και φρόνιμοι άνθρωποι. Όμίλουν έλληνιστί. Έπονούσαν τόν τόπον. Όσοι επέζησαν μετά τήν Άνεξαρτησίαν, και ήναγκάσθησαν από τας προλήψεις τής φυλής των νά φύγουν έχυναν πύρινα δάκρυα». («Αί Άθηναί ώς άνατολική πόλις»). Έκει όμως πού πραγματικά έπιμένει μέ πίκρα, δέος και δικαιολογημένη άγανάκτηση, είναι όπου μιλά για τήν έκκλησιαστική πραγματικότητα και τήν σταδιακή διαφοροποίηση από τήν αυτοσυνειδησία τών παραδοθέντων: «Νά παύση π.χ. ή συστηματική περιφρόνησις τής θρησκείας εκ μέρους πολιτικών άνδρων, έπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων και άλλων. Η λεγομένη άνωτέρα τάξις νά

συμμορφωθῆ μέ τά ἔθιμα τῆς χώρας, ἄν θέλῃ νά ἐγκλιματισθῆ ἐδῶ. Νά γίνῃ προστάτης τῶν πατρίων, ὄχι διώκτρια. Νά ἀσπασθῆ καί νά ἐγκλωπιωθῆ τὰς ἐθνικάς παραδόσεις. Νά μή περιφρονη ἀναφανδόν ὅ,τι παλαιόν, ὅ,τι ἐγχώριον, ὅ,τι ἑλληνικόν. Νά καταπολεμηθῆ ὁ ξενισμός, ὁ πιθηκισμός, ὁ φραγκισμός. Νά μή νοθεύωνται τὰ θρησκευτικά καί τὰ οἰκογενειακά ἔθιμα. Νά καλλιεργηθῆ ἡ σεμνοπρεπῆς βυζαντινὴ παράδοσις εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν ναῶν, τὴν μουσικὴν καί τὴν ζωγραφικὴν. Νά μή μιμώμεθα πότε τοὺς Παπιστάς καί πότε τοὺς Προτεστάντας. Νά μή χάσκωμεν πρὸς τὰ ξένα. Νά στέργωμεν καί νά τιμῶμεν τὰ πάτρια». Ὁ Παπαδιαμάντης δέν ἀδιαφορεῖ οὔτε περιφρονεῖ τὸ ἔθνος. Ἀπλῶς τὸ βλέπει μεταμορφούμενο στὴν πορεία τῆς σωτηρίας ἐφ' ὅσον παραμένει ἐντεταγμένο στό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία γιὰ ἐκεῖνον εἶναι κιβωτός τῆς σωτηρίας, θίγει τίς ἐπιπτώσεις καί ἀντιδρᾷ στίς συνέπειες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλλοτριώσεως, ὅπου τὴν συναντᾷ: «Ἐγὼ εἶμαι τέκνον γνήσιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς. Ἐάν δέ τυχόν πολλοὶ τούτων εἶναι ἀμαρτωλοὶ, ἀρμοδία νά κρῖνῃ εἶναι μόνον ἡ Ἐκκλησία, καί μόνον τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς πρέπει νά ἐπικαλώμεθα». Ἀκούγεται ἐπίκαιρη ἡ ἐπισήμανσή του: «Τὸ βῆμα τῆς ἐκκλησίας δέν εἶναι ὅπως τὸ βῆμα τὸ δικανικόν, τὸ βῆμα τὸ πολιτικόν, ὅπου ὑπάρχουν ρήτορες καί ἀντιρρήτορες... Δέν ἐπιτρέπονται ἐκεῖ αἱ αὐτοσχέδιοι ἀνοησίαι!» Ὁ πολιτισμός τοῦ «βιοῦν ἰδιορρυθμῶς καί τρυγᾶν τοὺς ἀνωφελεῖς καρπούς τοῦ ἰδίου θελήματος», ὁ πολιτισμός τῆς ιδιωτείας, καί στίς μέρες μας τοῦ εἰκονικοῦ παραληρήματος, θρέφονταν καί ἀπαιτοῦσε μανιχαϊκοὺς διαχωρισμούς καί μονοφυσικά δίπολα. Ὁ Παπαδιαμάντης θεωροῦσε τὸ ἔθνος ἕξω ἀπὸ τοὺς ιδεολογικοὺς ὅρους τῆς ἐποχῆς του. Στὰ ιδεολογικά προτάγματα τῆς ἐποχῆς του, τὰ ὁποῖα ἐν πολλοῖς διασώζονται καί στίς μέρες μας, ἡ κυρίαρχη τάση ἐπέτασσε ὅτι ἡ Ἐκκλησία γίνεται ἀποδεκτὴ μόνον στό μέτρο τῆς συνεισφορᾶς τῆς στὴν νέα Ἐθνικὴ ἰδέα. Μία ἄλλη τάση, ἕνα ἄλλο ἄκρο, εἶναι ἐκεῖνο πού ὀρίζει ὅτι ἡ ἐμπλοκή τῆς Ἐκκλησίας στὸν ἱστορικό χρόνο, ἄρα καί στὴν πραγματικότητα τῶν Ἐθνῶν (τῶν ἐθνικῶν ὄντοτήτων), συνιστᾷ κατάρα καί μiasματική πράξι ἀπέναντι σέ μία ἄσαρκη καί ἰδεαλιστικὴ εἰκόνα περι Ἐκκλησίας.

«Τέκνον γνήσιον» τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὁ Παπαδιαμάντης ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἱστορικῆς σάρκας του, ἀλλὰ δέν ἐγκλωβίζεται σέ αὐτήν, χάνοντας τὴν ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ. Δέν εἶναι περιεργό τὸ ὅτι οἱ φορεῖς τῆς ἐθνικῆς ιδεολογίας, εἴτε στὴν θρησκευτικὴ εἴτε στὴν «διαφωτιστικὴ» ἐκδοχὴ τῆς, φορεῖς τῶν προαναφερθέντων μονοφυσισμῶν, δέν ἀποδέχθηκαν τὴν καθολικότητα τῶν παπαδιαμαντικῶν ἐκτιμήσεων. Παραθέτουμε ἀποσπάσματα ἀπὸ δύο εὐγλωττες ἀντιδράσεις. Ἡ πρώτη ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ καθηγητῆ Μπαλάνου στό ἀφιέρωμα τῆς «Νέας Ἐστίας» τοῦ 1941: «Ὁ Παπαδιαμάντης ἦτο βεβαίως θρησκευούσα φύσις ἢ θρησκευτικότης του ὅμως ἦτο καθαρὰ τυπολατρία, μέ μυστικίζουσιν τάσιν καί ἴσως ἀσυνείδητόν τινα πανθειστικὴν χροιάν». Ἡ ἄλλη ἀνήκει στὸν Δημαρᾶ: «Ὁ Παπαδιαμάντης μᾶς πάει ἄλλοῦ». Αὐτὸ τὸ ἄλλοῦ, βρῖσκουμε εὐτυχῶς ἐδῶ καί λίγα χρόνια.

*

«Οἱ φυλακισμένοι καί οἱ ἄρρωστοι καταφεύγουν συχνὰ στὴν Ἁγία Γραφή καί μερικοὶ Ἕλληνες στὸν Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη. Καθὼς ὁ ἑλληνικὸς κόσμος χαλαρῶνει στὴν ἀσφυκτικὰ ἀναπνευστικὴ ἀγκαλιά τῆς φανταστικῆς εὐρωπαϊκῆς κοινότητος, αὐτοῦ τοῦ πολυσυλλεκτικοῦ κατασκευάσματος πού στηρίζεται στὴν ἀναγκαιότητα τῆς οἰκονομίας κι ὄχι σ' ἐκείνη τοῦ αἰσθήματος, ὁ Παπαδιαμάντης θά ἔπρεπε ν' ἀπομακρύνεται καί νά χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μας, ὅπως τόσοι ἄλλοι πρὶν καί μετὰ ἀπὸ αὐτόν», ἔγραφε λίγες μέρες πρὶν φύγει ἀπὸ ἐτοῦτο τὸν κόσμον – πέρασαν κίολας δέκα χρόνια – ὁ Χρῆστος Βακαλόπουλος. Καί συμπλήρωνε ὅτι δέν μπορούμε «νά τὸν διαλύσουμε ἀναλύοντάς τον, οὔτε νά τὸν παρουσιάσουμε σάν ψυχοπαθολογικὴ περίπτωση ὅπως προσπαθήσαμε νά κάνουμε μέ τὸν Μακρυγιάννη στὴν τηλεόραση μετὰ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ *Ὁράματα καί θάματα*». Σ' ἕνα κείμενο δυὸ σελίδων περιοδικοῦ, κατὰ τὴν γνώμη μας, ἀνάλογης ἀξίας μέ τὸ κείμενο τοῦ Λορεντζάτου στὸν *Ταχυδρόμο* τοῦ '61, ὁ Βακαλόπουλος μᾶς προτρέπει: τὸ πένθος τοῦ παπαδιαμαντικοῦ κειμένου καί ἡ χαρμολύπη του, μᾶς ξεδιψᾷ, μόνον ἐάν εἰσέλθουμε στό κριτήριό του.

Μία γραφή, μ' ἄλλα λόγια, ἀξεδιάλυτη ἀπὸ τὸν γράφοντα καί τὴ ζωὴ του, φανερώνει τὴν ἐπίγνωση τῶν ὁρίων τῆς. Γίνεται, δηλαδή, μεγάλη, ἀφοῦ τείνει στὴν αὐτοαναίρεσή της, ἀφοῦ γι' αὐτὴν προέχει ἡ ζωὴ

παλλόμενη και ἄρρητη. Γι' αὐτό ἡ ζωὴ ἀναπαύεται στὶς λέξεις του. «Ἄς κορυβαντιοῦν οἱ φιλόλογοι μέ τίς «ἰδιοτροπίες τους»» (Βακαλόπουλος), ἄς φωνασκοῦν μέ μηκηθμούς καί βορβορυγμούς οἱ ἀναμηρυκαστές τοῦ περιφερειακοῦ καί μεταπρατικοῦ μας μεταμο- ντέρονου, χάνοντας τὰ αὐγά καί τὰ πασχάλια.

Ἐπῆρξε ποιητής πού ἔγραψε καταλογάδην. Δέν εἶναι ὁ λόγος του ὑπόθεση ἐργασίας γιά διδακτορι- κές διατριβές καί μείρακες πού ξοδεύουν τήν ψυχὴ τους «γιά νά φορέσουν ἓνα μονογυάλι». Κάθε στιγμή,

θ' ἀναμετριόμαστε μέ τίς πνευματικές προϋποθέσεις του, θέλοντας καί μή. Ὅσο γιά τούς ἐπιστήμονες πού τόν ἀναλύουν «διαλύοντάς τον», ἄς τόν ἀφήσουν νά μπαίνει μέσα τους – ἂν δύνανται – δίχως τόν χαλα- σμένο ἀπό τὰ φορτώματα νοῦ τους, πού τόσο μοιάζει μέ τόν ταλαίπωρο θυρωρό τοῦ Γαβριηλίδη, γιά τόν ὁποῖον ὁ Βλάσιος ἔγραφε, στόν Ἀλέξανδρο: «Ἀγα- πητέ Παπαδιαμάντη, [...] Ἔδωσα διαταγὴν εἰς τόν θυρωρόν νά μπαίνει μέσα ἀπ' εὐθείας χωρὶς νά τόν ἐρωτᾷς».

Τό Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς («Τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον»)

Τοῦ Παναγιώτου Ἱ. Μπούμη, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Ἐν συνεχείᾳ ἐκείνων πού δημοσιεύσαμε στό περιοδικό *Ἐκκλησία* τό Δεκέμβριο τοῦ 2011 (ἔτ. ΠΗ', τεύχ. 11, σελ. 775-778), κατόπιν αἰτήματος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου, κρίνουμε ἀπαραίτητο νά ἐπανέλθουμε καί νά παραθέσουμε καί τίς ἀκόλουθες παρατηρήσεις πρὸς συμπλήρωση ἐκείνων καί τήν καλλίτερη προετοιμασία τοῦ Διαλόγου Ἀνατολῆς-Δύσεως.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι ἡ γνωμοδότηση ἐκείνη ἀναφερόταν κυρίως σέ ἓνα σημεῖο τῆς «Διασαφήσεως», τήν ὁποία εἶχε ζητήσει ὁ Πάπας Ρώμης Ἰωάννης Παῦλος Β' κατά τόν λόγο, τόν ὁποῖο ἐκφώνησε τήν 29ῆ Ἰουνίου 1995 στή Βασιλική τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐνώπιον καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου Α'. Ἡ «Διασάφης» αὐτή, ὡς ἐλέγχθη, «συνετάγη μέ τήν ἐπιμέλειαν τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου διά τήν προαγωγήν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν» καί ἐκτός τῶν ἄλλων ἐκδόθηκε καί αὐτοτελῶς σέ τέσσερις γλώσσες τό 1996 (ἔκδ. *Typis Vaticanis*). Μέ τόν τίτλο «Τό “προϊέναι” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν Ἑλληνικήν καί τήν Λατινικήν παράδοσιν» ἐκδόθηκε στήν ἑλληνική γλώσσα¹.

Ὅπως εἶναι φανερό, τό θέμα αὐτό ἄπτεται τοῦ μεγάλου αἰτήματος τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν, πράγμα τό ὁποῖο ὤθησε καί τόν τότε Πάπα νά ζητήσει νά ἀποσαφηνιστεῖ «ἡ περί τοῦ Filioque πατροπαράδοτος διδασκαλία ἢ περιεχομένη εἰς τήν λειτουργικήν διατύπωσιν τοῦ λατινικοῦ Πιστεύω», ὥστε ἡ ἐν λόγω Διασάφης «νά συμβάλῃ εἰς τόν διάλογον» μεταξύ τῶν χριστιανῶν.

Γι' αὐτό καί ἐμεῖς θεωρήσαμε ὑποχρέωσή μας νά μὴν ἀρκεστοῦμε στήν προηγούμενη γνωμοδότηση-μελέτη, ἀλλά νά προχωρήσουμε καί νά ἀσχοληθοῦμε διεξοδικότερα καί ἐνδελεχέστερα μέ τήν ἐν λόγω «Διασάφην». Καί τοῦτο, γιά νά πραγματοποιηθεῖ, κατά τό δυνατόν, μιά πληρέστερη γνώση τῶν διαφορῶν θέσεων καί τῶν αἰτίων τῆς μεταξύ Ἑλληνικῆς καί Λατινικῆς παραδόσεως διαφοροποιήσεως.

Στήν ἀπόφαση καί «ἀπόπειρα» αὐτή μᾶς ἐνίσχυσαν καί οἱ λόγοι τοῦ ἀκάματου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τούς ὁποίους διατύπωσε κατά τήν πρόσφατη ὁμιλία του στήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας. Ἐκεῖ μεταξύ ἄλλων εἶπε: «Ἦρκεσε, πολύ ἀργότερον, ἡ προσθήκη εἰς τό Σύμβολον (Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως) μιάς καί μόνης λέξεως, τοῦ γνωστοῦ Filioque, διά νά δημιουργηθοῦν νέα κακοδοξία καί σχίσματα καί αἵρέσεις, αἱ ὁποῖαι κρατοῦν μέχρι σήμερον τόν Δυτικόν Χριστιανισμόν μακράν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς»².

Περισσότερον νά τονιστεῖ ὅτι καί στήν παρούσα γνωμοδότηση χρησιμοποιοῦμε τόν ἴδιο τίτλο: «Τό Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς (“Τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον”）」 μέ τήν προηγούμενη ἔνεκα τῆς μεγάλης σχέσεως τῶν δύο κειμένων μας καί γιά τή διατήρηση αὐτῆς τῆς συνέχειας καί συνοχῆς. Ὡστόσο στό τρίτο μέρος τῆς γνωμοδοτήσεως θά πρέπει (θά εἴμαστε ἀναγκασμένοι) νά προβοῦμε καί σέ ὀρισμένη προσθήκη.

Θά λέγαμε, λοιπόν, ἐξ ἀρχῆς ὡς μία γενική παρατήρηση, ἡ ὁποία βασιζέται καί στό προηγούμενο τμήμα τῆς γνωμοδοτήσεως-μελέτης, ὅτι καί οἱ δημιουργηθεῖσες αἵρετικές κακοδοξίες καί τά σχίσματα ἐν πολλοῖς ὀφείλονται στήν κακή ἐρμηνεία, τ.ἔ. στήν ὄχι ὀρθή, συστηματική καί πλήρη ἀπόδοση τῶν κρίσιμων χωρίων καί λέξεων-ὄρων τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Εἰδικότερα στήν προηγούμενη μελέτη ἀσχοληθήκαμε διεξοδικῶς μέ τήν ἐσφαλμένη-ἀσαφῆ ἀπόδοση τοῦ χωρίου Ρωμ. 8,11, ὅπου τό κείμενο λέει: «Εἰ δέ τό πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος τόν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν...». Στό χωρίο αὐτό, ὅπως εἶναι φανερό, ἡ Ἁγία Γραφή μιλάει γιά «Πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος», δέν μιλάει γιά «Πνεῦμα τό ἐγείραν». Ἄλλος εἶναι τό Πνεῦμα καί ἄλλος ὁ ἐγείρας. Προφανῶς ὁ ἐγείρας εἶναι ὁ Πατήρ. Ἀντιθέτως ἡ «Διασάφης», ὅπως εἶδαμε, λέει «Εἶναι τό Πνεῦμα τό ὁποῖον ἠγειρεν αὐτόν (τόν Χριστόν) ἐκ νεκρῶν». Καί αὐτό δέν εἶναι

μία ὀρθή ἀπόδοση τοῦ πρωτοτύπου. Σ' αὐτό ἴσως συνέβαλε καί ἡ διαφορούμενη λειτουργία τοῦ μορίου «πού», τό ὁποῖο χρησιμοποίησαν καί Ἕλληνες βιβλικοί ἐρμηνευτές, λέγοντες: «Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πού ἀνέστησε τόν Ἰησοῦ...». Αὐτά γιά μία ἀπλή ὑπενθούμηση καί σύνδεση μέ τά προηγούμενα.

Σήμερα ἄς ἐπιτραπεῖ νά ἔλθουμε σέ ἕνα ἄλλο σημείο τῆς «Διασαφήσεως», τό ὁποῖο δημιουργεῖ ἀνάλογους προβληματισμούς καί πάλιν ἔνεκα μή ἀκριβολογίας καί ἀσάφειας ἢ ἐλλιποῦς ἐρμηνείας. Ἡ «Διασάφησης» λέει: «Ἐπί τοῦ Σταυροῦ “παρατίθεισι (ὁ Ἰησοῦς Χριστός) τό Πνεῦμα του” εἰς χεῖρας τοῦ Πατρὸς» (καί παρατίθεται μέσα σέ παρένθεση τό Λκ. κγ', 46). Μέ τίς συμφραζόμενες στή «Διασάφησης» προτάσεις, ὅπως π.χ. μέ ἐκείνη μέ τήν ὁποία ἀσχοληθήκαμε στήν προηγούμενη γνωμοδότηση («καί εἶναι τό Πνεῦμα τό ὁποῖον ἤγειρεν αὐτόν ἐκ νεκρῶν»), καθὼς καί ὅτι ἡ λέξις Πνεῦμα τῆς ὑπό ἐξέταση προτάσεως γράφεται πάλιν μέ κεφαλαῖα, δίδεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἡ «Διασάφησης» μιλάει γιά τό ἅγιο Πνεῦμα. Ὅτι δηλαδή ὁ Χριστός παρέδωσε - παρέθεσε τό ἅγιο Πνεῦμα, πού μάλιστα ἦταν δικό του («τό Πνεῦμά μου»), στά χεῖρα τοῦ Πατρὸς.

Ὅμως αὐτή ἡ ἄποψη - ἐρμηνεία δέν φαίνεται ἱκανοποιητική. Ἐν πρώτοις ἔρχεται σέ ἀντίθεση καί μέ τό ἀμέσως ἐπόμενο παράθεμα τῆς «Διασαφήσεως», ὅπου γράφεται: «“Ἐν αὐτῷ” κατέρχεται εἰς τόν Ἄδην (Α' Πέτρ. γ', 19)». Πῶς «ἐν αὐτῷ» (τό ἅγιο Πνεῦμα) κατέρχεται εἰς τόν Ἄδην», ἀφοῦ τό παρέδωκε «εἰς χεῖρας τοῦ Πατρὸς» καί ἀποξενώθηκε ἀπ' αὐτό; Ἄρα μήπως δέν εἶναι αὐτή ἡ ὀρθή ἐρμηνεία καί κάτι ἄλλο ὑπονοεῖ τό χωρίο Λουκ. 23,46 ὅτι συμβαίνει, ἢ μᾶλλον ὅτι συνέβη κατά τό σταυρικό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ;

Παρόμοια ἀνάλογη ἀντίθεση ὑπολανθάνει καί μέ τήν ἀκόλουθη πρόταση τῆς «Διασαφήσεως»: «Καί εἶναι τό Πνεῦμα τό ὁποῖον ἤγειρεν αὐτόν ἐκ νεκρῶν», γιά τήν ὁποία ἔγινε ἐκτενής λόγος στό προηγούμενο τμήμα τῆς γνωμοδοτήσεως.

Ἄς καταφύγουμε ὁμως στό χωρίο αὐτό, ὅπως ἀκριβῶς ἔχει στήν Ἁγία Γραφή κατά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ (23,46): «Καί φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθειμαι τό πνεῦμά μου· τοῦτο δέ εἰπὼν ἐξέπνευσε».

Κατά πρῶτον θά λέγαμε ὅτι δέν εἶναι ἄνευ σημασίας τό γεγονός ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή λέει «φωνήσας ὁ Ἰησοῦς». Μήπως λέει τό «Ἰησοῦς», γιά νά μᾶς καταστήσει προσεκτικούς ὅτι μιλάει ὁ Ἰησοῦς Χριστός

κατά τήν ἀνθρώπινη φύση του; Καί ὅτι ἀναφέρεται στή λογική ψυχή του καί ὄχι στό ἅγιο Πνεῦμα;

Μᾶλλον ὁ Ἰησοῦς δέν ἔλεγε ἐκείνη τή στιγμή στό Θεό Πατέρα του ὅτι παραθέτει τό ἅγιο Πνεῦμα στά χεῖρα του καί μάλιστα ὅτι αὐτό τό ἅγιο Πνεῦμα ἦταν δικό Του καί ὄχι τοῦ Θεοῦ-Πατρὸς. Προφανῶς ἐδῶ ἡ λέξις πνεῦμα δέν ἀναφέρεται στό ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά εἰδικῶς στό δικό του πνεῦμα, στήν ψυχή του, ὅπως τοῦτο ὑποδεικνύεται καί ἐνισχύεται καί ἀπό τήν ἐν συνεχείᾳ πρόταση· «τοῦτο εἰπὼν ἐξέπνευσε».

Ἡ ἐκδοχή-ἐρμηνεία αὐτή ἐνισχύεται καί ἀπό τά παράλληλα χωρία τῶν ἄλλων Εὐαγγελιστῶν:

α) Ἦτοι ὁ Ματθαῖος γράφει: «Ὁ δέ Ἰησοῦς πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ ἀφήκεν τό πνεῦμα» (Ματθ. 27,50). Μέ αὐτό δέ τό χωρίο ἐνισχύεται ἡ ἄποψη ὅτι ὁ λόγος εἶναι γιά τήν ψυχή τοῦ Ἰησοῦ, γιατί ἤδη προηγουμένως ὁ Ἰησοῦς ἀναβόησε «Θεέ μου Θεέ μου, ἴνα τί με ἐγκατέλιπες;» (Ματθ. 27,46), πράγμα πού πρέπει ἐπίσης νά σημαίνει ὅτι καί ὁ Πατήρ καί τό ἅγιο Πνεῦμα ἤδη τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει.

β) Ἐπίσης τό «ἀφήκεν τό πνεῦμα» τοῦ Ματθαίου πρέπει νά σημαίνει αὐτό πού γράφει καί ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος, δηλ. τό ἐξέπνευσε: «Ὁ δέ Ἰησοῦς ἀφείς φωνῇν μεγάλην ἐξέπνευσε» (Μάρκ. 15, 37). Καί αὐτό τό γράφει ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος, ἀφοῦ καί αὐτός προηγουμένως, ὅπως ὁ Ματθαῖος, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε φωνάξει: «Ὁ Θεός μου ὁ Θεός μου, εἰς τί ἐγκατέλιπες με» (Μάρκ. 15,34). Ἐπομένως ἡ ἔκφραση τοῦ Ματθαίου δέν σημαίνει «ἀφησε τό ἅγιο Πνεῦμα», ἀλλά ἐξέπνευσε ἢ ἀφησε τό δικό του πνεῦμα, τή λογική καί ἀθάνατη ψυχή του.

γ) Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης γράφει ὡσαύτως: «Ὅτε οὖν ἔλαβεν τό ὄξος ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Τετέλεσται καί κλίνας τήν κεφαλὴν παρέδωκεν τό πνεῦμα» (Ἰω. 19,30).

Ἄξιοσημείωτον εἶναι ὅτι καί οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστές ἐν ὁμοφωνίᾳ χρησιμοποιοῦν τό ὄνομα Ἰησοῦς, ὑποδεικνύοντες ὅτι μιᾶνε γιά τήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τ.ἔ. γιά τή λογική καί ἀθάνατη ψυχή του.

Ὁ καθηγητής Παν. Τρεμπέλας στά σχετικά Ὑπομνήματά του, ὅπου στηρίζεται καί στήν πατερική παράδοση, μεταφράζει-ἐρμηνεύει ὡς κατωτέρω ἐκτός ἀπό:

α) Τό χωρίο τοῦ Ματθαίου, τό ὁποῖο ἀφήνει ὡς ἔχει.

β) Τό χωρίο τοῦ Μάρκου ἀποδίδει ὡς ἐξῆς: «Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀφῆκε φωνὴν μεγάλην καὶ ἐξεψύχησε».

γ) Τό χωρίο τοῦ Λουκᾶ ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς: «Πάτερ... παραδίδω εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν λογικὴν καὶ ἀθάνατον ψυχὴν μου. Καὶ ἀφοῦ εἶπε τούτους λόγους αὐτοὺς ἐξεψύχησεν».

δ) Τό χωρίο τοῦ Ἰωάννου μεταφέρει ὡς ἐξῆς: «Ὅταν λοιπὸν ἐπῆρε τὸ ξύδι ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν Ἔχουν πλέον τελειώσει ὅλα... Καί... παρέδωκεν ἐξουσιαστικῶς καὶ ὅταν αὐτὸς ἠθέλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν πατέρα του».

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι οἱ καθηγητὲς Πανεπιστημίου Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδης, Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος καὶ Γ. Κοινιδάρης στή «νεοελληνικὴ μετάφραση τῆς Καινῆς Διαθήκης» (Ἀθῆναι 1992³) καὶ στὰ τέσσαρα χωρία ἀφήνουν τὴν ἔκφραση «τὸ πνεῦμα (μου)» ὡς ἔχει, χωρὶς νὰ τὴν ἀντικαθιστοῦν μὲ τὸ *ψυχή*.

Τό αὐτὸ πράττει καὶ ὁ ἐγκριτος θεολόγος Ἰ. Κολιτσάρας στὴν «ἐρμηνευτικὴ ἀπόδοσή» του (Ἀθῆναι 1971⁶).

Στὴ μετάφραση τῶν νεοτέρων καθηγητῶν Πανεπιστημίου Γ. Γαλίτη, Ἰ. Καραβιδόπουλου, Ἰ. Γαλάνη καὶ Π. Βασιλειάδη, τὴν ὁποία ἐξέδωσε ἡ Βιβλικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἀθήνας, ἔχουμε τὶς ἀκόλουθες ἀποδόσεις-ἐξηγήσεις τῶν ἀνωτέρω χωρίων:

α) «Ὁ Ἰησοῦς ἔβγαλε πάλι δυνατὴ κραυγὴ καὶ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή» (Ματθ. 27,50) (σ. 66).

β) «Κι' ὁ Ἰησοῦς ἔβγαλε δυνατὴ κραυγὴ καὶ ξεψύχησε» (Μάρκ. 15,37) (σ. 110).

γ) «Τότε ὁ Ἰησοῦς κραύγασε μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ εἶπε: «Πάτερ, στὰ χεῖρά σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου». Μόλις τὸ εἶπε αὐτό, ξεψύχησε» (Λουκ. 23,46) (σ. 180).

δ) «Ὅταν ὁ Ἰησοῦς γεύτηκε τὸ ξίδι εἶπε: «Ὅλα τώρα ἐκπληρώθηκαν (ἢ, τέλειωσε)». Ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα» (Ἰω. 19,30) (σ. 229).

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀναδρομὴ εὐκόλα μπορεῖ κάποιος νὰ καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπάρχει ὁμοφωνία ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοση τῶν λέξεων *πνεῦμα* καὶ *ἐξέπνευσε* μεταξύ τῶν ἐρμηνευτῶν. Ἀμφιταλαντεύονται ἢ καὶ διίστανται; Ἰσως. Ὡστόσο ἐδῶ στὴν ἔκφραση τοῦ Ἰησοῦ «τὸ πνεῦμά μου», νομίζουμε, ἐπικρατεῖ μᾶλλον ἢ ἀποψη ὅτι ἐννοεῖ τὴν ψυχὴ του, τὴ λογικὴ καὶ ἀθάνατη ψυχὴ του.

Αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν εὐνοεῖ καὶ ἐνισχύει καὶ τὸ χωρίο Πράξ. 7,59, ὅπου ἔχουμε τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο λιθοβολούμενο νὰ λέει: «Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι

τὸ πνεῦμά μου». Καὶ λέει αὐτὸ παρ' ὅλο πὺ προηγουμένως οἱ Πράξεις μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὸ Στέφανο ὅτι: «Ἐπάσχων δὲ πλήρης πνεύματος ἁγίου ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδεν δόξαν Θεοῦ» (Πράξ. 7,55). Κανεῖς ὅμως, νομίζουμε, δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι μὲ τὸ «δέξαι τὸ πνεῦμά μου» μιλάει γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἦταν δικό του. Προφανῶς πρόκειται περὶ τῆς πνευματεφύρου ψυχῆς του, περὶ τῆς δικῆς του πνευματεφύρου ψυχῆς.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο πὺ ἰδιαίτερος ἐνισχύει τὴν ἀποψη περὶ τῆς ἁγίας ψυχῆς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ χωρίο τοῦ Ἰωάννου, ἢ μᾶλλον οἱ ἐξῆς λόγοι τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου: «Διὰ τοῦτό με ὁ πατήρ ἀγαπᾷ ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχὴν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν. Οὐδεὶς αἶρει αὐτήν ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτήν ἀπ' ἐμαυτοῦ. Ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολήν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρὸς μου» (Ἰω. 10,17-18).

Σύμφωνα, λοιπὸν, καὶ μὲ αὐτοὺς τούτους λόγους φαίνεται ὅτι, ὅταν ἐξέπνεε ὁ Ἰησοῦς, παρέδωσε τὴν ἁγία Του ψυχὴ στὸν Θεὸ Πατέρα Του. Ἀμέσως ὅμως καὶ «πάλιν» ἔλαβε αὐτήν, γιὰ νὰ κατέλθει στὸν Ἄδη κατ' ἐντολήν τοῦ Πατρὸς Του καὶ πάλιν καὶ νὰ κηρύξει «ἐν πνεύματι» στὰ «ἐν φυλακῇ πνεύματα» (Α' Πέτρ. 3,18-19) τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀκολούθως σὲ τρεῖς μέρες νὰ ἀναστηθεῖ. Μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ ἐπανήλθε ἡ ἁγία καὶ λογικὴ ψυχὴ του στὸ ἀφθαρτο σῶμα Του, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε ἐκπληρώσει καὶ τὴν τριήμερη ἀποστολὴ Του στοὺς «ἐν φυλακῇ» τοῦ Ἄδη ὑπάρχοντες.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ μποροῦμε νὰ παραθέσουμε καὶ μερικὰ ἀκόμη στοιχεῖα-μαρτυρίες: Ὁ Παν. Τρεμπέλας, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶδαμε, ἐρμηνεύει τὸ «πνεῦμα» μὲ τὸ «ψυχή», ὑπομνηματίζοντας τὸ χωρίο τοῦ Λουκᾶ (23,46) μεταξύ ἄλλων σημειώνει, ἀκολουθώντας παλαιότερους καὶ νεότερους ἐρμηνευτὲς: «Ἡ φράσις “εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου” προέρχεται ἐκ τοῦ ψαλμ. λ (στίχ. 6)» (κατὰ τὸν F. Godet). Καὶ προσθέτει: «Ἀξιόλογος καὶ ἡ παρατήρησις: “Καὶ παραθήκην τὸν θάνατον ὠνόμασεν, ὡς πάλιν ληψόμενος τὴν ψυχὴν”» (ἀπὸ τὸν Θεοφύλακτο Βουλγαρίας). Καὶ συνεχίζει: «Ἐδήλου γὰρ τὸ παραθήσομαι, ὅτι πάλιν αὐτήν ἀπολήψεται» (ἀπὸ τὸν Ὠριγένη). Καὶ συμπληρώνει: «Ἡ λέξις πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ νοηθῇ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς καὶ δυνάμεως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς λογικῆς καὶ ἀθανάτου ψυχῆς, ἥτις καὶ μετὰ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ

τοῦ σώματος ἐξακολουθεῖ ζῶσα (κατά τόν J. Owen)». Καί καταλήγει ὁ ἴδιος ὁ Παν. Τρεμπέλας: «Τό πνεῦμά μου, ὄχι ἀπλῶς καί μόνον τήν ζωήν μου, ἀλλ' οὔτε καί ἀπλῶς τήν ψυχήν μου· ἀλλά τās ἀνωτέρας δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου, τήν ὑψηλότεραν ζωήν μου, τό λογικόν πνεῦμά μου»³.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καί ἐκτός τῶν ἀνωτέρω γενικότερα ὅτι ἡ λέξις πνεῦμα δέν ἔχει μόνον μία ἔννοια, καθίσταται ἐναργές καί ἀπό τά γνωστά μας χωρία Ρωμ. 8,9 καί Ρωμ. 8,16, ὅπου λέγεται: α) «Ἕμεῖς (οἱ χριστιανοί) δέ οὐκ ἐστέ ἐν σαρκί ἀλλά ἐν πνεύματι, εἶπερ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. Εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ» καί β) «Αὐτό τό πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμέν τέκνα Θεοῦ».

Γιά τό «ἐν πνεύματι» τοῦ πρώτου χωρίου ὁ Παν. Τρεμπέλας παρατηρεῖ: «Οὐχί τό Ἅγιον Πνεῦμα, διότι τοῦτο εὐθύς ἀμέσως διακρίνεται ὡς Πνεῦμα Θεοῦ ἢ Χριστοῦ. (Καί σημαίνει τό “ἐν πνεύματι”:) Ἡ τήν πνευματικήν ζωήν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ ὀρθότερον τās ἀνωτέρας πνευματικές δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀποβαίνουσιν αὐταί ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ Πνεύματος»⁴. Γιά δέ τό δεύτερο χωρίο σημειώνει: «Συμμαρτυρεῖ. Αἱ δύο μαρτυρίαι εἶναι (μία) ἢ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου καί ἢ (ἄλλη) τοῦ πνεύματος ἡμῶν»⁵. Ἔτσι γίνεται σαφές ἀντιδιαστολή μεταξύ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τοῦ δικοῦ μας πνεύματος.

Ἐπομένως τό χωρίο αὐτό τοῦ Λουκᾶ (23,46) δέν μπορεῖ νά ἐρμηνευθεῖ, ὅπως χρησιμοποιεῖται στή «Διασάφισιν»: «Ἐπί τοῦ Σταυροῦ “παρατίθει τό Πνεῦμα του” (τό Ἅγιον Πνεῦμα ὁ Ἰ. Χριστός) εἰς χεῖρας τοῦ Πατρός». Μέ ἄλλα λόγια: Συνεπῶς καί κατ' ἐπέκτασιν τό χωρίο αὐτό (Λουκ. 23,46) δέν μπορεῖ ἀσφαλῶς νά ἐνισχύσει τή θέσιν ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι καί τοῦ Υἱοῦ καί περαιτέρω τήν ἀποψη ὅτι ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ.

Στό σημεῖο αὐτό θά μπορούσαμε νά κάνουμε καί μία γενικότερη-συνοπτική παρατήρηση μετά ἀπό μία σχετική ἀναδρομή-ἀναζήτησι: Ὅτι τά παρατιθέμενα (στήν ἐν λόγῳ ἑλληνιστί «Διασάφισιν», σελ. 21) χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς (Λκ α', 35 - Λκ γ', 21-22 - Ἰωάν. α', 33 - Μκ α', 12 - Λκ δ', 1 - Λκ δ', 14 - Λκ 10,21 - Πρξ α', 2 - Μθ ιβ', 28 - Ἐβρ. θ', 14 - Λκ κγ', 46 - Α' Πέτ. γ', 19 - Ρωμ. η', 11 - Ρωμ. α', 4) δέν προσφέρονται, τουλάχιστον ὅλα, ἀποφασιστικῶς γιά τό σκοπό πού ἀναφέρονται. Δέν προσφέρονται τ.ἔ. γιά τή λύση τοῦ προβλήματος, ἐάν τό Ἅγιο Πνεῦμα

εἶναι τοῦ Υἱοῦ καί ἐάν ἐκπορεύεται ἢ προέρχεται καί ἐκ τοῦ Πατρός καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Καί τοῦτο, γιατί στά ἀνωτέρω ἀναφερόμενα χωρία ἡ λέξις πνεῦμα μπορεῖ νά ἔχει διάφορες ἔννοιες, ὅπως ψυχική λογική, δύναμις Θεοῦ, πνοή Θεοῦ, πνεῦμα Ἰ. Χριστοῦ, ἐνέργεια Ἁγίου Πνεύματος, ἀκόμη καί ζωή.

Χαρακτηριστικά εἶναι καί αὐτά πού γράφει ὁ καθηγητής Χρ. Βούλγαρης (*Ἑπίσημη ἐπιστολή εἰς τήν πρός Ἑβραίους Ἐπιστολήν*, Ἀθήναι 1993, σελ. 273-274), τά ὅποια παραθέτουμε ὡς ἐκ περισσοῦ κατωτέρω: «Ἡ ἔκφρασις “διά πνεύματος αἰωνίου” (τοῦ Ρωμ. 9,14) τυγχάνει δυσερμήνευτος (βλ. τās διαφόρους ἀπόψεις ἐν J. J. McGrath, *Through the Eternal Spirit: An Historical study of the Exegesis of Hebrews 9,13-14*, Rome 1961). Πολλοί νεώτεροι ἐρμηνευταί παραλληλίζουν τήν ἔκφρασιν πρός τό 7,16 “ζωῆς ἀκαταλύτου”, τονίζοντες οὕτως ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ προσωπικοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς αἰωνίου πνευματικῆς αὐτοῦ φύσεως (Οὔτω καί οἱ: Μακρόκης, Τρεμπέλας), ὑπέρ τῆς ὁποίας συνηγορεῖ καί τό ἀναρθρον (“διά πνεύματος”). Πατέρες τινές καί νεώτεροι ἐρμηνευταί (π.χ. Θεοδώρητος: “Πάντα γάρ εἶχε τοῦ θεοῦ Πνεύματος τά χαρίσματα· καί ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, κατά τόν θεῖον Ἰωάννην, ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν. Ἐπισημῆνασθαί δέ προσήκει, ὡς αἰώνιον προσηγόρευσε τό θεῖον Πνεῦμα. Τό δέ αἰώνιον, οὐ κτιστόν. Τό γάρ αἰώνιον χρονικήν ἀρχήν οὐκ εἶχε τοῦ εἶναι”) ἠννόησαν εἰς τήν φράσιν τήν ἐπενέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀναμφιβόλως, οὔτω πρέπει νά ἐννοήσωμεν ταύτην δεδομένου, ὅτι εἰς ἀναλόγους ἀρχεγόνους τύπους, ὡς ὁ παρών, περὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, εἰς τούς ὁποίους γίνεται μνεῖα τοῦ Πνεύματος χαρακτηριστική τυγχάνει ἢ ἔλλειψις ἀκριβείας (π.χ. Ρωμ. 1,4. Α' Κορ. 15,45. Α' Τιμ. 3,16. Α' Πέτ. 1,2. 3,18)».

Μέ ἀφορμή τήν τελευταία πρόταση κατηγορία (;) τοῦ ἀνωτέρω παραθέματος «χαρακτηριστική τυγχάνει ἢ ἔλλειψις ἀκριβείας (π.χ. Ρωμ. 1,4. Α' Κορ. 15,45. Α' Τιμ. 3,16. Α' Πέτ. 1,2. 3,18)» θά εἶχαμε νά παρατηρήσουμε τά ἑξῆς:

α) Ὅτι μία λέξις στήν ἑλληνική γλῶσσα μπορεῖ νά λάβει διάφορες ἔννοιες ἀναλόγως καί πρός τά συμφοραζόμενα.

β) Παρ' ὅλο πού ἡ ἑλληνική γλῶσσα εἶναι πλούσια καί περιλαμβάνει λέξεις πού ἀποδίδουν κατά μεγίστην κυριολεξία ἢ πληρότητα τά πράγματα καί τά νοήματα, ἐν τούτοις στά ὑπέρολογα καί δογματικά θέματα δέν φαίνεται τόσον ἐπαρκῆς μέ τίς μεμονωμέ-

νες λέξεις. Πρός τούτους, για να έχουμε καλή κατανόηση και πληρέστερη απόδοση των ἀληθειῶν, μία σφαιρική γνώση, πρέπει να λαμβάνονται ὑπ' ὄψη ὅλα τὰ σχετικά-παράλληλα χωρία καὶ οἱ συνώνυμες λέξεις, ὥστε να ἀποδίδονται ὀρθῶς οἱ ἔννοιες τῶν σχετικῶν λέξεων τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

γ) Ὅτι εἰδικῶς περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὀφείλουμε να ἔχουμε ὑπ' ὄψη μας καὶ αὐτὰ πού παραθέσαμε στό προηγούμενο τμήμα τῆς γνωμοδοτήσεως καὶ τὰ ὁποῖα παραλάβαμε ἀπό τοὺς Μεγάλο Βασίλειο, Ἰωάννη Χρυσόστομο, Κύριλλο Ἀλεξανδρείας, Θεοδώρητο Κύρου, Οἰκουμένιο Τρίκκης, Θεοφύλακτο Βουλγαρίας: τ.ἔ. τί ἀναφέρεται στὴν οὐσία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ τί στά πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τίς ιδιότητες καὶ τίς ἐνέργειες αὐτῶν.

Τελικῶς, πάντως καὶ συμπερασματικῶς θὰ πρέπει να ἐπαναλάβουμε ὅτι οὔτε στό χωρίο τοῦ Λουκᾶ (23,46), ἀλλά σέ ἄλλα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρέπει να στρέψουμε τὴν ἔρευνά μας καὶ τὴν προσοχή μας, γὰρ να ἀναζητήσουμε ἔρρισμα ἢ ἐρείσματα τοῦ φλέγοντος θέματος τῆς ἐκπορεύσεως ἢ ἀκόμη καὶ τῆς προελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πρέπει να συνεχιστεῖ ἡ ἀναζήτηση αὐτὴ καὶ ἔρευνα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ (παροῦσα) ἐξέταση καὶ μελέτη τῆς «Διασαφήσεως» γὰρ μεγαλύτερη προσέγγιση καὶ κατανόηση τῶν σχετικῶν προβλημάτων μετὰ τὴν ἐλπίδα φυσικά τῆς ἐπιλύσεώς τους. Ἄλλωστε ὁ ἀπόστολος Παῦλος σχετικῶς μᾶς ὑπενθυμίζει καὶ ὑποδεικνύει ὅτι κατεργάζεται «ἡ δοκιμὴ ἐλπίδα: ἡ δὲ ἐλπίς οὐ κατασχύνει» (Ρωμ. 5,4-5).

Ἐπίμετρον

Καὶ στό παρὸν τμήμα ἅς μᾶς ἐπιτραπεῖ να προσθέσουμε καὶ τὰ ἐξῆς: Ἡ «Διασάφησης» (σελ. 21) λέει: «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φανερῶνει τὸν Ἰησοῦν ὡς Υἱὸν τοῦ Πατρὸς εἰς τὴν βάπτισιν ἀναπαυόμενον ἐν αὐτῷ (βλ. Λκ γ', 21-22· Ἰωάν. α', 33)». Περὶ αὐτοῦ μᾶλλον δὲν χρειάζεται ἰδιαίτερη μελέτη, γιὰτὶ ἔχουμε τὴν

ὁμοφωνία-ὁμοβροντία τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, ὅπου ὁ Πατὴρ μιλάει περὶ τοῦ Υἱοῦ Του:

α) Ἐτσι ὁ Ματθαῖος γράφει: «Βαπτισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εὐθύς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος· καὶ ἰδοὺ ἠνεψύχθησαν [αὐτῷ] οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδεν [τό] πνεῦμα [τοῦ] Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν [καὶ] ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα, οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. 3,16-17).

β) Ὁ Μάρκος γράφει: «Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἦλθεν Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ἰορδάνην ὑπὸ Ἰωάννου. Καὶ εὐθύς ἀναβαίνων ἐκ τοῦ ὕδατος εἶδεν σχιζομένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ πνεῦμα ὡς περιστεράν καταβαῖνον εἰς αὐτόν· καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα» (Μάρκ. 1,9-10).

γ) Ὁ Λουκᾶς γράφει: «Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαόν καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος καὶ προσευχομένου ἀνεψύχθη τὸν οὐρανόν καὶ καταβῆναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῶς εἶδει ὡς περιστεράν ἐπ' αὐτόν, καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι· σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα» (Λουκ. 3,21-22).

δ) Πρβλ. Ἰω. 1,30-34: «Οὗτός ἐστιν ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν ὕδατι βαπτίζων. Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης λέγων ὅτι τεθέαμαι τὸ πνεῦμα καταβαῖνον ὡς περιστεράν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν. Κἀγὼ οὐκ ᾔδειν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτόν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Κἀγὼ ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ».

Γιὰ να ἀκριβολογοῦμε, λοιπόν, πρέπει να ποῦμε ὅτι ὁ Θεός-Πατὴρ ἐφανερώσε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Υἱὸν τοῦ ἀγαπητόν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Περισσότερα βλ. Παν. Ἰ. Μπούμη, «Τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς (“Τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον”）」, *Ἐκκλησία ΠΗ'* (2011) 775 ἐξ.
2. Ἐφημ. Ὁρθόδοξος Τύπος, τῆς 5-11-2011, σελ. 8.
3. Παν. Τρεμπέλα, *Υπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον*, Ἀθήνα 1952, σελ. 648-649.
4. *Υπόμνημα εἰς τὰς ἐπιστολάς τῆς Καινῆς Διαθήκης*, τόμ. Α', Ἀθήνα 1956², σελ. 121.
5. Ὅπ. παρ., σελ. 124.

Ἀπόφαση Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου (ΕΔΑΔ) «Ὑπόθεση Ζαφράνας κατά Ἑλλάδος»

Τῆς Αἰκατερίνης Καραμπίνη, Δικηγόρου

(Γραφεῖο Νομοκανονικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.)

Περίληψη: Τό ΕΔΑΔ ἔκρινε ὅτι ἡ ἀμφισβήτηση ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τίτλων κυριότητας ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐκτάσεων, νομοτύπως ἀποκτηθεισῶν καί ἡ ἀποδοχή αὐτῆς τῆς ἀμφισβήτησεως ἀπὸ τὰ ἑλληνικά δικαστήρια μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι ἡ δημιουργία τῶν τίτλων μέ τήν συμβολή τῶν κρατικῶν ὀργάνων ἀνάγεται στήν ἔλλειψη ὀργανώσεως τῆς Δημόσιας Διοικήσεως, ἀποτελεῖ παράνομη στέρηση τῆς ἰδιοκτησίας καί στοιχειοθετεῖται παραβίαση τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (Π.Π.Π.) τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.)

Στήν ὑπόθεση Ζαφράνας κατά Ἑλλάδος (Προσφυγή ὑπ' ἀριθμ. 4056/08). Τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου (πρῶτο τμήμα) συνεδριάζον σέ Τμήμα, συγκροτούμενο ἀπό τούς κάτωθι (...). Ἀφοῦ συσκέφτηκε ἐν συμβουλίῳ στίς 13 Σεπτεμβρίου 2011, ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη ἀπόφαση (...):

Διαδικασία

1. (...).
2. Οἱ προσφεύγοντες ἐκπροσωπήθηκαν ἀπό τόν κ. Δ. Νικόπουλο, δικηγόρο Θεσσαλονίκης. Ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση (ἡ Κυβέρνηση) ἐκπροσωπήθηκε ἀπό τόν κ. Μ.Κ. Γεωργιάδη, δικηγόρο τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.
3. Οἱ προσφεύγοντες κατήγγειλαν συγκεκριμένα παραβίαση τοῦ δικαιώματος προστασίας τῆς περιουσίας τους.
4. (...).

Τά πραγματικά περιστατικά

I. Οἱ Περιστάσεις τῆς Ὑπόθεσης

- 5.(...) Α. Τό περιεχόμενο τῆς ὑπόθεσης

6. Οἱ προσφεύγοντες εἶχαν στήν κατοχή τούς τρία ἀκίνητα συνολικῆς ἐκτάσεως 29.235 τ.μ., σέ τοποθεσία κοντά στό Λιτόχωρο στήν περιοχή τῆς Πιερίας (περιοχή «Μαύρη Πέτρα - Τοπολιάνη»). Ὁ πρῶτος προσφεύγων ἀπέκτησε, στίς 19 Ἀπριλίου 1947 δύο ἀκίνητα συνολικῆς ἐκτάσεως 13.000 τ.μ. ἀπό τόν Μ.Κ. βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8341/1947 συμβολαίου. Τό 1986, ὁ πρῶτος προσφεύγων μεταβίβασε στόν δεύτερο (προσφεύγοντα) μέ δωρεά, τήν ψιλὴ κυριότητα τῶν ἐκτάσεων καί κράτησε τήν ἐπικαρπία. Ἐπιπλέον, στίς 5 Ἰουνίου 1991, μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 130-09/1981 διαθήκη, ἡ μητέρα τοῦ πρώτου προσφεύγοντος, Αἰκατερίνη Ζαφράνα, κληροδότησε σέ αὐτόν τό τρίτο ἀκίνητο, ἐκτάσεως 16.235 τ.μ. Ἡ ἀποβιώσασα εἶχε ἀποκτήσει τήν ἀναφερόμενη ἔκταση στίς 19 Ἀπριλίου 1947 ἀπό τόν ΜΚ βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8342/1947 συμβολαίου.

7. Ὁ ΜΚ εἶχε ἀποκτήσει τήν ἐπίδικη ἔκταση στίς 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1936, βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936 πωλητηρίου συμβολαίου, πού συνήφθη μέ τόν Ὄργανισμό Διαχειρίσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας («Ο.Δ.Ε.Π.»), ὁ ὁποῖος διαχειριζόταν τήν περιουσία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ. Γιά τὰ ἀκίνητα πού ἀνήκαν στήν μοναστηριακή περιουσία, ὁ νόμος προέβλεπε τότε ὅτι ἡ περαιτέρω πώλησή τους σέ ἰδιώτες προϋπέθετε, μέ ποινή ἀκυρότητας, τήν ἔκδοση ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ἡ ὁποία θά ἐπέτρεπε τήν ἄρση τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς συναλλαγῆς.

8. Βάσει τῆς ἀπό 12 Νοεμβρίου 1946 μέ ἀριθμό 119272 ἀπόφασης τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ἤρθη ἡ ἀπαγόρευση, πού ἴσχυσε γιά τήν πώληση τῆς ἐπίδικης ἐκτάσεως καί ἐπετράπη στόν ΜΚ νά «διαθέσει κατ' εὐχέρεια τήν περιοχή πού ἀποκτήθηκε ἀπό τόν Ο.Δ.Ε.Π. βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936».

B. Τά πρακτικά

9. Στις 21 Ιανουαρίου του 1988, βάσει της υπ' αριθμ. Μ3553/844 Υπουργικής απόφασης, η έκταση απαλλοτριώθηκε για την κατασκευή μιάς σιδηροδρομικής γραμμής, πού συνδέει την Λάρισα με τό Πλατύ Ήμαθίας. Μέ την υπ' αριθμ. 3050/1990 απόφασή του, τό Έφετείο της Θεσσαλονίκης καθόρισε την τελική μονάδα της αποζημίωσης.

10. Κατά τή διάρκεια της διαδικασίας αναγνωρίσεως του δικαιούχου της αποζημίωσης, πού καθορίστηκε από τό Έφετείο, τό Δημόσιο άμφισβήτησε ότι οί προσφεύγοντες ήταν κύριοί της απαλλοτριωθείσας έκτάσεως και προέβαλλε δικό του δικαίωμα κυριότητας. (...) (ύπ' αριθμ. 146/1990 απόφαση).

11. (...).

12. Στις 30 Σεπτεμβρίου του 1998, τό Πολυμελές Πρωτοδικείο της Κατερίνης έκανε δεκτό τό αίτημα των προσφευγόντων. Πιό συγκεκριμένα, θεώρησε ότι ή απαλλοτριωθείσα έκταση ήταν τμήμα ενός ευρύτερου κτήματος, τό όποιο ό ΜΚ είχε αποκτήσει από τήν Ί. Μονή Άγ. Διονυσίου του έν Όλύμπω. Αυτή απέκτησε τήν επίδικη έκταση ipso iure [αυτοδικαία] σύμφωνα μέ τήν εκκλησιαστική νομοθεσία, όταν ή Ί. Μονή Κανάλων προσαρτήθηκε στην Ί. Μονή Άγ. Διονυσίου του έν Όλύμπω, μετά από μιά πυρκαγιά, πού τήν κατέστρεψε τό έτος 1933. Έπιπλέον, τό Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι ή Ί. Μονή Κανάλων, ίδρυθείσα τό 1055, καλλιεργοῦσε τήν επίδικη έκταση, κι ότι λόγω της φύσεώς της, δέν συμπεριλήφθηκε στην απαλλοτρίωση, πού έλαβε χώρα τό 1933, για τίς ανάγκες των άκτημόνων. Σημείωσε ότι τά παραπάνω επιβεβαιώθηκαν μέ τήν από τό 1946 απόφαση του Έπουργού Γεωργίας, ή όποία επέτρεψε στον ΜΚ νά πωλήσει τήν περιουσία του (ύπ' αριθμ. 292/1998 απόφαση).

13. (...).

14. (...).

15. Στις 5 Ιανουαρίου του 2000, τό κράτος διέταξε τό Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων νά πληρώσει τούς προσφεύγοντες σέ εκτέλεση της υπ' αριθμ. 2730/1999 απόφασεως τήν αποζημίωση, πού επιδικάσθηκε από τά δικαστήρια λόγω της απαλλοτρίωσης στην έκτασή τους, δηλαδή τό συνολικό ποσό των 64.416.450 δραχμών (198.357 Εὐρώ).

16. (...).

17. (...).

18. (...).

19. Τό Έφετείο δέχθηκε ότι, όπως απεικονίζεται στο φάκελο της υποθέσεως, κατά τή διάρκεια της Όθωμανικής κατοχής στην Ελλάδα, οί επίδικες εκτάσεις χρησιμοποιούνταν ως λιβάδια, ξηρικά και γι' αυτό, σύμφωνα μέ τό όθωμανικό δίκαιο, ή Ί. Μονή Κανάλων δέν μπορούσε νά αποκτήσει κυριότητα. Τό Έφετείο δέχθηκε ότι κατά τήν άπελευθέρωση της Ελλάδας από τον τουρκικό ζυγό, τό Έλληνικό Κράτος απέκτησε κυριότητα στην επίδικη περιουσία. Διεπίστωσε, περαιτέρω, ότι ό ΜΚ δέν έγινε ποτέ κύριος της επίδικης έκτάσεως, δεδομένου ότι τήν απέκτησε από τήν Ί. Μονή Κανάλων, ή όποία ποτέ δέν ήταν ιδιοκτήτης. Έπιπλέον, τό Έφετείο δέχθηκε ότι ό ΜΚ «έκμεταλλεύτηκε τή σύγχυση και τίς διαφωνίες μεταξύ των δημόσιων υπηρεσιών σχετικά μέ τήν ύπαρξη ή τήν έκταση της δημόσιας άκίνητης περιουσίας και κατόρθωσε νά εκδοθεϊ ή υπ' αριθμ. 119272/1946 απόφαση του Έπουργού Γεωργίας, ή όποία και επέτρεψε τήν πώλησή τους». (...) Καταλήγει ότι οί προσφεύγοντες δέν ήταν δικαιούχοι της αποζημίωσης από απαλλοτρίωση (ύπ' αριθμ. 1498/2003 απόφαση).

20. (...).

21. Στις 6 Ιουνίου του 2007, ό Άρειος Πάγος απέρριψε τήν αίτηση άναιρέσεως. Διεπίστωσε ότι ή υπ' αριθμ. 1498/2003 απόφαση δέν έπασχε από έλλιπή αιτιολογία και ότι ή άξιολόγηση του άποδεικτικού υλικού ήταν επαρκής (ύπ' αριθμ. 1292/2007 απόφαση).

Νομική Βάση

I. Σχετικά μέ τήν καταγγελομένη παραβίαση του δικαιώματος προστασίας της Ίδιοκτησίας

22. (...)Α. Παραδεκτό

1. *Έπιχειρήματα των μερών*

23. (...).

24. (...).

25. (...).

2. *Έκτίμηση του Δικαστηρίου*

26. (...).

27. (...) Έπίσης σημειώνει ότι ή προσφυγή δέν

ἐμπίπτει σέ ἄλλους λόγους ἀπαράδεκτου. Πρέπει ἐπομένως νά θεωρηθεῖ παραδεκτή.

B. Ἐπί τῆς οὐσίας

1. Τά ἐπιχειρήματα τῶν μερῶν

28. (...).

29. (...) Οἱ προσφεύγοντες καταγγέλλουν ὅτι τά [ἐλληνικά] δικαστήρια δέν ἔλαβαν καθόλου ὑπ' ὄψιν τούς τίτλους κυριότητος, πού τούς προσκόμισαν κατά τήν ἐξέταση τοῦ ζητήματος τῆς ιδιοκτησίας τῆς ἐπίδικης ἐκτάσεως. Ὑποστηρίζουν ὅτι παρά τήν ἀπαγόρευση χρησικτησίας εἰς βάρους τοῦ κράτους δέν ἐφαρμόστηκε σέ αὐτήν τήν περίπτωση ἡ ἀρχή «*nemo auditur propriam turpitudinem*», ὅτι τό κράτος δέν μπορεῖ νά κατηγορήσει τούς προσφεύγοντες γιά δικά του λάθη. Συγκεκριμένα, τό Ἐφετεῖο τῆς Θεσσαλονίκης ἀπέδωσε στους προσφεύγοντες ὅτι ὁ ΜΚ ἐπωφελήθηκε ἀπό τήν σύγχυση καί τίς διαφωνίες μεταξύ τῶν δημόσιων ὑπηρεσιῶν περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς ἐκτάσεως τῶν περιουσιακῶν δικαιωμάτων τοῦ κράτους στά ἀναφερόμενα ἀκίνητα. Μέ αὐτόν τόν τρόπο, τό ἀρμόδιο δικαστήριο ἀγνόησε τήν ὑπ' ἀριθμ. 1119272/1946 ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας. Μιά τέτοια ἀξιολόγηση δέν θά ἦταν σύμφωνη μέ τίς ἀπαιτήσεις μιᾶς δίκαιης δίκης.

2. Ἐκτίμηση τοῦ Δικαστηρίου

α) Ἐπί τῆς ὑπάρξεως ἑνός προστατευόμενου «ἀγαθοῦ».

30. (...) Ἡ ἔννοια τῆς «περιουσίας» ἔχει μιά αὐτόνομη ἐρμηνεία, πού δέν περιορίζεται στήν ιδιοκτησία τῆς ἐμπράγματης περιουσίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπό τίς τυπικές προϋποθέσεις τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας: ὀρισμένα ἄλλα δικαιώματα καί εὐλογες προσδοκίες, πού ἀποτελοῦν περιουσιακά στοιχεία, μποροῦν ἐπίσης νά θεωρηθοῦν «προστατευόμενα δικαιώματα» καί ἐπιπλέον «περιουσία» γιά τούς σκοπούς αὐτῆς τῆς διατάξεως. Σέ κάθε περίπτωση, εἶναι σημαντικό νά ἐξετασθεῖ, ἐάν οἱ περιστάσεις συνολικά, δημιούργησαν τήν πεποίθηση στόν προσφεύγοντα ὅτι διατηρεῖ ἕνα οὐσιαστικό δικαίωμα, πού προστατεύεται ἀπό τό ἄρθρο 1 ΠΠΠ (Ἰατρίδης κατά Ἑλλάδος [GC], ἀρ. προσφ. 31107/96, παρ. 54, ΕΔΔΑ 1999-II, καί Broniowski κατά Πολωνίας [GC], ἀρ. προσφ. 31443/129, παρ. 54, ΕΔΔΑ 2004-V). 31.(...)

Ἐπομένως, καί γιά τούς σκοπούς αὐτῆς τῆς προσφυγῆς, τό Δικαστήριο θεωρεῖ ὅτι εἶχαν δικαίωμα κυριότητος πού περιλαμβάνει τήν ἔννοια «περιουσία» καί ἐμπίπτει στά πλαίσια τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἄρθρου 1 ΠΠΠ (βλ. *mutatis mutandis*, Νάστου κατά Ἑλλάδος, ἀρ. προσφ. 51356/99, παρ. 28, 16 Ἰανουαρίου 2003).

β) ἡ ἐπισκόπηση τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου.

32. Τό Δικαστήριο ἐπαναλαμβάνει ὅτι οἱ ἀποφάσεις του, βάσει τοῦ ἄρθρου 1 ΠΠΠ, πού ἐγγυῶνται κατ' οὐσίαν τό δικαίωμα κυριότητος, περιλαμβάνουν τρεῖς εὐδιάκριτους κανόνες: τόν πρῶτο, ὁ ὁποῖος ἐκφράζεται στήν πρώτη πρόταση τῆς πρώτης παραγράφου, ἔχει ἕνα γενικό χαρακτήρα καί δηλώνει τήν ἀρχή τοῦ σεβασμοῦ τῆς περιουσίας, τόν δεύτερο, πού ἐμφανίζεται στή δεύτερη πρόταση τῆς ἴδιας παραγράφου καί καλύπτει τήν στέρηση τῆς ιδιοκτησίας καί μόνο ὑπό ὀρισμένες προϋποθέσεις καί τόν τρίτο, πού περιλαμβάνεται στήν δεύτερη παράγραφο καί ἀναγνωρίζει στά Κράτη τό δικαίωμα, μεταξύ ἄλλων, νά ἐλέγχουν τήν χρήση τῆς ιδιοκτησίας, κατ' ἐναρμόνιση πρός τό γενικό συμφέρον. Ὁ δεύτερος καί ὁ τρίτος κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τίς ἰδιαιτερές περιπτώσεις παρεμβάσεως στά δικαιώματα ιδιοκτησίας, θά πρέπει νά ἐρμηνεύονται ὑπό τό φῶς τῆς ἀρχῆς, πού διατυπώνεται στόν πρῶτο κανόνα (βλ. μεταξύ ἄλλων, *Anheuser-Busch Inc. κατά Πορτογαλίας* [GC], ἀρ. προσφ. 73049/01, παρ. 62, ΕΔΔΑ 2007 -...).

33. (...).

34. (...).

35. (...).

36. (...).

37. Σέ αὐτήν τήν περίπτωση, τό Δικαστήριο παρατηρεῖ ὅτι ὁ νόμος ἀπαγορεύει ὅποιοδήποτε περιορισμό στά δικαιώματα τοῦ κράτους ἐπί τῶν κτημάτων, πού ἀνήκουν σέ αὐτό, ἐπιπλέον ἀποκλείοντας τή δυνατότητα νά εἶναι ἐπιδεκτικά χρησικτησίας. Ἐπίσης, ἡ ἀπόκτηση κυριότητος μέ χρησικτησία ἐπί δημοσίου κτήματος, στό ὁποῖο τό Κράτος εἶναι κύριος, ἐπιτρέπεται κατ' ἐξάιρεση ἐάν ὁ προσφεύγων μπορεῖ νά ἀποδείξει συνεχή καί ἀδιάκοπη νομή ἐπί τῆς ἐπίδικης ἐκτάσεως γιά περίοδο τριάντα ἐτῶν πρὶν τήν 11η Σεπτεμβρίου 1915, μέχρι τήν ἡμερομηνία ἀσκήσεως τῆς αἰτήσεως στό ἀρμόδιο δικαστήριο. (...)

38. (...).

39. (...).

40. Ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, τό Δικαστήριο ἀρχικά παρατηρεῖ ὅτι οἱ προσφεύγοντες ζήτησαν νά ἀναγνωρισθοῦν ὡς δικαιούχοι τῆς ἀποζημιώσεως ἀπό ἀπαλλοτριώση, βασιζόμενοι σέ νόμιμους τίτλους ιδιοκτησίας καί ἐγκαθιστάμενοι σύμφωνα μέ τή διαδικασία, πού ὀρίζεται στό νόμο, δηλαδή μέ τήν παρέμβαση τῶν συμβολαιογράφων καί τήν μεταγραφή τῶν τίτλων στό ὑποθηκοφυλακεῖο. Βασίσθηκαν συγκεκριμένα στά ὑπ' ἀριθμ. 8341 καί 8342/1947 συμβόλαια, μέ τά ὅποια ὁ πρῶτος προσφεύγων καί ἡ μητέρα τοῦ εἶχαν ἀποκτήσει τό 1947 τήν ἐπίδικη περιοχή ἀπό τόν ΜΚ, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τό ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936 συμβόλαιο αὐτοῦ μέ τόν Ο.Δ.Ε.Π. καί τήν ὑπ' ἀριθμ. 119272/1946 ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας. Αὐτή ἡ ὑπόθεση ὡστόσο διαφέρει ἀπό ἄλλες, πού ἐξετάστηκαν ἤδη ἀπό τό Δικαστήριο, στίς ὁποῖες οἱ ἰδιῶτες βάσισαν τό ἐπικαλούμενο δικαίωμα προστασίας τῆς ιδιοκτησίας, ὄχι σέ νόμιμους τίτλους, ἀλλά στήν κατοχή τοῦ ἐδάφους μέ ἄδεια τοῦ ἴδιου του Κράτους ἢ στήν ἀπλή ἀνοχή τῶν ἀρχῶν γιά τήν παράνομη κατάσταση (βλ. ἀντίστοιχα, Brosset-Triboulet καί λοιποί, πού ἀναφέρονται ἀνωτέρω, πάρ. 70, καί Hamer, παρ. 76).

41. Τό Δικαστήριο ὑπενθυμίζει ὅτι στά περισσότερα σύγχρονα νομοθετικά κείμενα, τά δικαιώματα ιδιοκτησίας εἶναι μέ σαφήνεια καθορισμένα ἀπό τό νόμο καί ἓνα σύνολο κανόνων γιά τά δικαιώματα αὐτά εἶναι σέ θέση νά ἐξασφαλίσουν τόν ιδιοκτήτη ὅσον ἀφορᾷ τήν περιουσία του. Ἐπομένως, τά ἐνδιαφερόμενα μέρη μποροῦν νά βασισθοῦν στούς νόμιμους τίτλους τους, ἐάν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀποδείξουν ὅτι ἡ περιουσία ἀνήκει σέ αὐτούς (...). Σέ αὐτήν τήν περίπτωση, οἱ προσφεύγοντες στηρίχθηκαν νόμιμα ὄχι μόνο στά ὑπ' ἀριθμ. 8341 καί 8342/1947 συμβόλαια, ἀλλά καί στό ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936 συμβόλαιο, πού ἐπιτυγχάνει μέσω τῶν δικαιωπαρόχων τους νά ἐδραιώσῃ τά δικαιώματα ιδιοκτησίας τούς ἐπί τῆς ἐπίδικης ἔκτασης.

42. Τό Δικαστήριο προσέδωσε ιδιαίτερη σημασία στό γεγονός ὅτι ὁ δικαιωπαρόχος τῶν προσφευγόντων εἶχε λάβει ἀπό τόν Ὑπουργό Γεωργίας τήν ὑπ' ἀριθμ. 119272/1946 ἀπόφαση, μέ τήν ὁποία τοῦ ἐπιτράπηκε σαφῶς «νά πωλήσῃ κατ' εὐχέρεια τήν ἔκταση πού ἀπέκτησε σύμφωνα μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936 συμβόλαιο». Αὐτή ἡ ἄδεια ἦταν ἀπαραί-

τητη ἐκ τοῦ νόμου γιά ὁποιαδήποτε ἔκταση, πού ἀνήκε στήν μοναστηριακή περιουσία. Ἐκείνη ἡ ὑπουργική ἀπόφαση ἀποτελοῦσε μία δήλωση ὅτι ὁ ΜΚ εἶχε ἀποκτήσει τήν περιοχή ἀπό τόν Ο.Δ.Ε.Π. βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936 συμβολαίου. Τό Δικαστήριο ἐπομένως θεωρεῖ ὅτι οἱ προσφεύγοντες ἐπικαλέστηκαν ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων ἓνα ἰσχυρό νομικό ἐπιχείρημα γιά νά ἀποδείξουν τά δικαιώματα κυριότητάς τους, δηλαδή τό ὑπ' ἀριθμ. 14868/1936 συμβόλαιο καί τήν ὑπ' ἀριθμ. 119272/1946 ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, πού ἀφοροῦσε τό νομικό καθεστῶς τῶν ἐπίδικων ἐκτάσεων, πρὶν αὐτά ἀποκτηθοῦν. Πράγματι, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ὑπουργός Γεωργίας δέν θά ἐπέτρεπε στόν ΜΚ νά πωλήσῃ τέτοιες ἐκτάσεις σέ τρίτους, ἐάν θεωροῦσε ὅτι ἦταν τμήματα τῆς δημόσιας περιουσίας.

43. Βέβαια, τό Ἐφετεῖο τῆς Θεσσαλονίκης κατά τή διάρκεια τῆς δευτέρας συνεδριάσεώς του ἐπί τῆς ὑποθέσεως, δέν ἔλαβε ὑπόψη τήν ὑπ' ἀριθμ. 119272/1946 ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ἀφοῦ δέχθηκε ὅτι ὁ ΜΚ, δικαιωπαρόχος τῶν προσφευγόντων, ἐπωφελήθηκε ἀπό «τὴν σύγχυση καί τίς διαφωνίες μεταξύ τῶν δημοσίων ὀργάνων σχετικά μέ τήν ὑπαρξή ἢ τήν ἔκταση τῆς ἀκίνητης δημόσιας περιουσίας καί κατάφερε νά ἐκδοθεῖ ἡ ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, ἡ ὁποία ἦταν νόμιμη προϋπόθεση γιά τήν πώλησή τους». Τό Δικαστήριο θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐθνικές ἀρχές δέν μποροῦν παραδεκτῶς νά προβάλλουν τήν ὑποτιθέμενη ἔλλειψη συνεργασίας στήν ἐσωτερική τους ὀργάνωση προκειμένου νά ἀπαλλαγθοῦν ἀπό τήν ἐκτέλεση τῶν διοικητικῶν πράξεων (βλ. σχετικά Hamer, παρ. 76) (...).

44. (...) Ἴσχύει πράγματι, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ Κυβέρνηση, ὅτι τό ἀρμόδιο ἐθνικό δικαστήριο μπορεῖ ἀναμφισβήτητα νά ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς γιά τό ζήτημα σχετικά μέ τήν κυριότητα τῆς περιουσίας. Ὅμως, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι οἱ νόμιμες διοικητικές πράξεις, ἀπό τή στιγμή πού ἐκδίδονται ἀπό τίς ἀρμόδιες ἀρχές σχετικά μέ τήν περιουσία, στεροῦνται ἐκτελεστότητας μέ μόνη τήν ἐπίκληση τῆς συγχύσεως ἢ τῆς ὑποτιθέμενης ἐλλείψεως συνεργασίας μεταξύ τῶν διαφόρων δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Μιά τέτοια προσέγγιση ἀντιτάσσεται τήν ἀρχή τῆς ἀσφάλειας τοῦ δικαίου, στήν ὁποία στηρίζονται ἀναπόφευκτα οἱ διάδικοι συνεχίζοντας τίς συναλλαγές τούς ἐπί τῆς ἀκίνητης περιουσίας.

45. Επί τη βάσει τῶν ἰδίων γεγονότων, τὸ Δικαστήριο διαπιστώνει ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1498/2003 ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου τῆς Θεσσαλονίκης, πού ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1292/2007 ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν ἐναρμονίζεται μὲ τὶς ἀνωτέρω θεμελιώδεις ἀρχές, συμπεριλαμβανομένης αὐτῆς τῆς ἀσφάλειας δικαίου. Οἱ νομικὲς διαδικασίες ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων παραβίασαν τὴν ἀρχὴ τὴν ἀναλογικότητας μεταξὺ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ δημοσίου συμφέροντος καὶ τῆς ὑποχρέωσης προστασίας τοῦ δικαιώματος τῶν ἐνδιαφερόμενων μερῶν γιὰ σεβασμὸ τῆς ἰδιοκτησίας τους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ Κράτος ἀπέτυχε στὴν ὑποχρέωσή του νὰ παράσχει στοὺς προσφεύγοντες τὴν δυνατότητα νὰ ἀπολαύουν τῶν δικαιωμάτων προστασίας τῆς ἰδιοκτησίας τους, ὅπως θεσπίζονται στὸ ἄρθρο 1 τοῦ Π.Π.Π.. Συνεπῶς, τὸ δικαστήριο ἀπορρίπτει τὶς ἐνστάσεις τῆς Κυβέρνησης, πού προβάλλουν καθ' ὕλην ἀναρμοδιότητα τῆς προσφυγῆς καὶ ἔλλειψη ἐξαντλήσεως τῶν ἐθνικῶν ἐνδίκων μέσων καὶ διαπιστώνει παραβίαση τοῦ Ἄρθρου 1 τοῦ Π.Π.Π.

Ἐπί τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 41 καὶ 46 τῆς σύμβασης

46. (...)

A. Ἀποζημίωση

47. (...).

48. (...).

49. Τὸ Δικαστήριο θεωρεῖ, σὲ ἀντίθεση πρὸς τὴν Κυβέρνηση, ὅτι ἡ διαπίστωση παραβίασεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Π.Π.Π. δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκαταστήσει ἐπαρκῶς τὴ ζημία, πού ὑπέστησαν οἱ προσφεύγοντες. Θεωρεῖ, ἐντούτοις, ὅτι τὸ ζητούμενο ποσό εἶναι ὑπερβολικὸ. Ἐπὶ δίκαιης βάσεως, ὅπως ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 41 τῆς Σύμβασης, τὸ Δικαστήριο ἐπιδικάζει σπὸν κάθε ἕναν προσφεύγοντα τὸ ποσὸ τῶν 10.000 Εὐρώ, λόγω ἠθικῆς βλάβης, σὺν ὁποιοδήποτε φόρο, πού μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποδοτέος.

50. (...).

51. (...).

B. Ἔξοδα καὶ δαπάνες

52. (...).

Γ. Τόκοι ὑπερημερίας

53. (...).

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τὸ Δικαστήριο ὁμόφωνα

1. Συνδέει μὲ τὴν οὐσία τῆς ὑπόθεσης τὶς ἐνστάσεις τῆς Κυβέρνησης σχετικὰ μὲ τὴν καθ' ὕλην ἀναρμο-

διότητα τῆς προσφυγῆς καὶ τὴν μὴ ἐξάντληση ὅλων τῶν ἐθνικῶν ἐνδίκων μέσων καὶ βοηθημάτων.

2. Κρίνει τὴν προσφυγὴν παραδεκτὴν.

3. Κρίνει ὅτι ὑπῆρξε παραβίαση τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου.

4. Κρίνει ὅτι τὸ ἐναγόμενο κράτος ὀφείλει νὰ ἀποσχηθῆ ἀπὸ τὴν διεκδίκηση τῆς ἀποζημίωσης ἀπὸ τὴν ἀπαλλοτριώση, πού ἤδη εἶχε ἐπιδικασθεῖ στοὺς προσφεύγοντες.

5. Κρίνει α) ὅτι τὸ ἐναγόμενο κράτος ὀφείλει νὰ πληρῶσι σὲ κάθε ἕναν ἀπὸ τοὺς προσφεύγοντες, ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τότε πού θὰ καταστή ἡ ἀπόφαση ὀριστικὴ, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 44 παρ. 2 τῆς Σύμβασεως, 10.000 Εὐρώ (δέκα χιλιάδες εὐρώ), λόγω ἠθικῆς βλάβης, σὺν ὁποιοδήποτε φόρο, πού μπορεῖ νὰ εἶναι ἀποδοτέος. β) ὅτι ἀπὸ τὴν λήξη τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας καὶ ἕως τὴν καταβολή, τὸ ὡς ἄνω ποσὸ θὰ ἐπιβαρύνεται μὲ ἐπιτόκιο ἴσο πρὸς τὸ ὀριακὸ ἐπιτόκιο χρηματοδοτήσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κεντρικῆς Τράπεζας, πού ἰσχύει κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, προσαυξημένο κατὰ τρεῖς ποσοστιαῖες μονάδες.

6. (...) Συνετάχθη στὰ γαλλικὰ καὶ ἐν συνέχειᾳ κοινοποιήθηκε τὴν 4ην Ὀκτωβρίου 2011 κατ' ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 77 παρ. 2 καὶ 3 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου.

Σχόλιο

Μὲ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφαση τὸ ΕΔΑΔ διασαφηνίζει ὅτι ἡ σύγχυση, ἡ οἴκοθεν ἔλλειψη συνεργασίας μεταξὺ τῶν δημόσιων ὑπηρεσιῶν καὶ ἡ προχειρότητα, συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες δυστυχῶς ἐκδίδονται πολλές πράξεις διοικητικῶν ὀργάνων στὴν χώρα μας, δὲν μποροῦν νὰ ἀποτελοῦν ἐφαλτήριο γιὰ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων ἀμφισβήτηση τοῦ κύρους τους ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Δημόσιο. Εἶναι γεγονὸς ὅτι μετὰ τὴν σύσταση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους μείζον μέρος τῶν τίτλων ἰδιοκτησίας γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία, λόγω τῆς ἰδιαιτερότητάς της, εἶναι συχνὰ ὑπουργικὲς ἀποφάσεις, προεδρικὰ ἢ βασιρικὰ διατάγματα καὶ ἄλλες συναφεῖς πράξεις τῆς Διοικήσεως. Κατὰ τὸ ΕΔΑΔ ἡ ἐγγενὴς παθογένεια τῆς ἑλληνικῆς δημόσιας διοικήσεως, ἐὰν γινόταν ἀποδεκτὴ ὡς ἐπιχειρημα ἀμφισβητήσεως τοῦ κύρους διοικητικῶν πράξεων, θὰ ἐπλήττε τὴν ἀσφάλεια δικαίου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ διεθνῶς βασικὴ ἀρχὴ στὸ δίκαιο τῶν ἀκινήτων, θὰ μεγάλωνε τὸ αἶσθημα ἀνασφάλειας γιὰ τοὺς νόμιμους τίτλους

κτήσεως κυριότητας, τούς οποίους έχουν εις χείρας τούς τά εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα, και θά τά παρέσυρε σέ μία άνενη προσπάθεια αποδείξεως -μέ πρωτότυπο τρόπο (δήλ. μέ χρησικτησία)- τής κυριότητάς τους και τελικά θά προσέβαλε τό δικαίωμα σεβασμού τής ιδιοκτησίας ούς, όπως κατοχυρώνεται στό άρθρο 1 του Π.Π.Π. τής Ε.Σ.Δ.Α.

Ειδικότερα, τέθηκε ενώπιόν του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου ή περίπτωση τής αναγνωρίσεως δικαιούχου αποζημιώσεως εκτάσεως λόγω απαλλοτριώσεώς της, ως πρός τήν όποία έκταση άμφισβητήθηκαν από τό Έλληνικό Δημόσιο οί προσκομιζόμενοι από τούς ιδιώτες ιδιοκτήτες τίτλοι κυριότητάς τους, μέ άπώτατη δικαιοπάροχο τούς Ίερά Μονή, τής όποιίας τήν περιουσία διοικούσε ό Ο.Δ.Ε.Π. Τό Δημόσιο άμφισβήτησε ακόμα και τήν ισχύ αποφάσεως του Ύπουργού Γεωργίας, ό όποιος είχε άδειοδοτήσει τήν εκποίηση τής εκτάσεως ως μοναστηριακής (άποδεχόμενος, άρα, ότι δέν άνήκει στό Έλληνικό Δημόσιο). Η διερεύνηση του ΕΔΑΔ δέν ξεκινάει ex nihilo. Αντιθέτως, τό Δικαστήριο έχοντας ένα σταθερό corpus νομολογίας θέτει τήν υπό εξέταση υπόθεση υπό τό φώς του γενικού κανόνα του άρθρου 1 παρ. 1 του Π.Π.Π. τής Ε.Σ.Δ.Α. Είναι χαρακτηριστικό ότι τό Ευρωπαϊκό Δικαστήριο δέν άνεζήτησε τόν άληθή κύριο τής απαλλοτριωθείσας εκτάσεως ή τήν όρθή εφαρμογή του εθνικού δικαίου -αυτό άλλωστε είναι άρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων-, αλλά έλέγχει εάν ή γενόμενη και μή έλέγξιμη εφαρμογή του ελληνικού δικαίου από τά ήμεδαπά δικαστήρια προσβάλλη τήν «ασφάλεια δικαίου», όπως αυτή όρίζεται από σταθερές και προβλέψιμες νομικές ή πραγματικές καταστάσεις. Οί προσκομιζόμενοι τίτλοι κυριότητας και ή νόμιμη εξέταση τής βασιμότητάς τους εντάσσονται από τό ΕΔΑΔ μέ ξεκάθαρη έμφαση σίς έννοιες του «άγαθού», τής «ιδιοκτησίας» και τής «εύλογης προσδοκίας για προστασία», οί όποιες χρησιμοποιούνται δυναμικά από τόν δικαστή μέ στόχο τήν διεύρυνση του δικαιώματος προστασίας τής ιδιοκτησίας στον ευρωπαϊκό χώρο. Πράγματι, τό Δικαστήριο διαπιστώνει τήν ύπαρξη εύλογης προσδοκίας των προσφευγόντων ιδιωτών για τήν προστασία τής περιουσίας τους, καθώς οί προσφεύγοντες είχαν αγοράσει μία έκταση επί τη πίστει προγενέστερων διαδοχικών συμβολαιογραφικών πράξεων νομίμως μεταγεγραμμένων, αλλά και βασιζόμενοι επί μιās

αποφάσεως του Ύπουργού Γεωργίας, ή όποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογή νόμου, που άφορούσε τά μοναστηριακά άκίνητα, και επέτρεψε τήν εκποίηση τής επίδικης περιουσίας. Τό Δικαστήριο χρησιμοποιεί ιδίως τήν άπόφαση του Ύπουργού Γεωργίας ως καθρέφτη του προϊσχύοντος νομικού καθεστώτος τής επίδικης εκτάσεως, στήν διαμόρφωση του όποιου συνέβαλε μέ τήν διοικητική αυτή πράξη τό Έλληνικό Δημόσιο, και ως μία «όμολογία» του Δημοσίου ότι αυτή ή έκταση έξ άρχής, ήτοι πρό τής αποκτήσεώς της από τούς προσφεύγοντες ιδιώτες, δέν αποτελούσε τμήμα δημόσιας περιουσίας (σκέψη 42 τής αποφάσεως). Μέ αυτόν τόν τρόπο, τό ΕΔΑΔ απαγκιστρώνεται από τήν περαιτέρω εξέταση του χαρακτηρισμού τής εκτάσεως ως άγροτολιβαδικής, του άπαράγραφου των προβαλλόμενων εμπράγματων δικαιωμάτων του Δημοσίου και των άλλων συναφών προνομίων των δημοσίων κτημάτων, των όποιων άναμφισβήτητα χάρει τό Κράτος δύναμει του εθνικού δικαίου και τά όποια προνόμια τό ΕΔΑΔ δέν θεωρεί κατ' άρχήν ως άδικαιολόγητα έν όψει των διατάξεων τής Ε.Σ.Δ.Α. (σκέψη 38 αποφάσεως).

Τό Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έμμένει στον ισχυρισμό τής Έλληνικής Κυβερνήσεως, μέ τόν όποιο αυτή προσπαθεί νά απαλλαχθή από τήν εκτελεστότητα και τό κύρος τής άνωτέρω αποφάσεως του Ύπουργού Γεωργίας, προκειμένου νά θεμελιώσει τόν έξ άρχής δημόσιο χαρακτήρα του επίδικου ακινήτου. Ειδικότερα έλέγχει τήν δικαιολογία ότι τά δημόσια όργανα βρισκονταν (κατά τό χρόνο εκδόσεως τής ύπουργικής αποφάσεως, έτος 1946) σέ πλήρη σύγχυση και έλλειψη συνεργασίας μεταξύ τους ως πρός τά όρια τής δημόσιας περιουσίας (σκέψη 43), επιχείρημα, που είχε γίνει δεκτό από τά ελληνικά δικαστήρια, όποτε αναγνωρίστηκε τό Δημόσιο ως ιδιοκτήτης τής απαλλοτριωθείσας εκτάσεως. Σέ αυτό τό κρίσιμο σημείο χαράσσεται ή διαφορετική πορεία σκέψεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου από τά εθνικά Δικαστήρια. Κατά τό ΕΔΑΔ ένας τέτοιος ισχυρισμός, ό όποιος αποκαλύπτει τή χαμηλή ποιότητα των διοικητικών θεσμών και τήν άναποτελεσματικότητα των μηχανισμών του ελληνικού κράτους, δέν μπορεί νά προβάλλεται παραδεκτώς και βασίμως για νά οδηγηση σέ στέρηση τής ιδιοκτησίας. Πολλώ δε μάλλον δέν μπορεί τή ζημία από τήν έλλειψη οργανώσεως τής δημόσιας διοικήσεως νά καλούνται νά αποκατα-

στήσουν οι πολίτες, οι οποίοι ακολουθούν την νόμιμη διαδικασία για την απόκτηση ακίνητης περιουσίας.

Η ἐδῶ σχολιαζόμενη ἀπόφαση θά πρέπει νά διαβάξεται συνδυαστικῶς μέ τήν ἐπίσης σημαντική ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ «Βοντᾶς καί λοιποί κατά Ἑλλάδος» (ἀπόφαση τῆς 5.2.2009), ὅπου θεωρήθηκε ὡς ἀντίθετη μέ τό ἄρθρο 1 Π.Π.Π. τῆς Ε.Σ.Δ.Α. ἡ κρίση ἐλληνικοῦ δικαστηρίου, τό ὁποῖο ἀπέρριψε ὡς ἄκυρους τίτλους ιδιοκτησίας ιδιωτῶν, πού κάλυπταν τά ἔτη ἀπό τό 1912 ἕως τό 1990 καί ἀγνόησε τήν ἐκθεση πραγματογνώμονα καί τά πολεοδομικά διαγράμματα, πού ἀνέφεραν τό ἀκίνητο ὡς ιδιωτικό, θεώρησε δέ ὡς ιδιοκτήτη τοῦ ἀκινήτου τόν τοπικό Δήμο, διότι δέχθηκε βασιζόμενο σέ ἐμμάτυρες ἀποδείξεις ὅτι τό ἀκίνητο εἶχε καταστεῖ κοινόχρηστο λόγω τῆς «ἀμνημονεύτου χρόνου ἀρχαιότητας» (vetustas κατά τό βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο), δηλαδή τῆς διαθέσεως του στήν κοινή χρήση γιά χρόνο πού κάλυπτε δύο ἀνθρώπινες γενεές, ἤτοι τουλάχιστον 80 ἔτη, πρό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα (23.2.1946). Τό ΕΔΑΔ θεώρησε ὅτι τά ἐλληνικά δικαστήρια ἐπιφόρτισαν τούς ιδιοκτῆτες μέ τήν ὑποχρέωση νά ἀποδείξουν γεγονότα, πού προηγούνταν τῆς δημιουργίας τῶν τίτλων ιδιοκτησίας τους, δηλαδή ὄφειλαν νά ἀποδείξουν ὅτι ἐπί 80 χρόνια, μεταξύ 1866 καί 1946 (ὅποτε εἰσήχθη ὁ ΑΚ), τό ἀκίνητό τους δέν εἶχε δοθεῖ στήν κοινή χρήση καί ὅτι ἡ ἀποδεικτική αὐτή ὑποχρέωση παραβίαζε τήν ἀπαίτηση σεβασμοῦ τῆς περιουσίας τους καί τήν ἀσφάλεια δικαίου, ἡ ὁποία ὅσον ἀφορᾷ τό ἐμπράγματο καθεστῶς τῶν ἀκινήτων ἐρείδεται στήν ὑπαρξη ἐγγραφῶν τίτλων. Τό Δικαστήριο δέχθηκε ὅτι «...στίς περισσότερες σύγχρονες ἔννομες τάξεις τά περιουσιακά δικαιώματα εἶναι σαφῶς περιγεγραμμένα ἐκ τοῦ νόμου καί τό σύστημα τῶν τίτλων κυριότητος ὑφίσταται γιά νά ἐξασφαλίσῃ τήν ἀσφάλεια τοῦ δικαίου ὡς πρός τήν κυριότητα γῆς/οἰκοπέδων/ἀκινήτων. Σέ μεταγενέστερο χρονικά σημεῖο σέ αὐτούς τούς τίτλους κυριότητος μποροῦν οἱ κύριοι νά βασισθοῦν ὑπό τήν μορφή ἀποδεικτικοῦ στοιχείου περί τοῦ ὅτι τό οἰκόπεδο/τιμῆμα γῆς ἀνήκει σέ αὐτούς. Τό γεγονός ὅτι στήν παροῦσα ὑπόθεση τά ἐθνικά δικαστήρια ἀγνόησαν συγκεκριμένα ἀποδεικτικά στοιχεῖα πού ἔδειχναν τήν κυριότητα τῶν προσφευγόντων καί τό γεγονός ὅτι κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι τό ἀμφισβητούμενο οἰκόπεδο

εἶχε καταστεῖ μέρος τῆς ἀκίνητης περιουσίας τοῦ Δήμου ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ προσφεύγοντες δέν ἦσαν σέ θέση νά ἀποδείξουν γεγονότα, τά ὁποῖα ἔλαβαν χώρα στό μακρινό παρελθόν, εἶναι κατά τήν ἄποψη τοῦ Δικαστηρίου καί μέσα στά πλαίσια τῶν περιστάσεων τῆς παρούσας ὑποθέσεως ἀντίθετο πρός τήν ἀρχή τῆς ἀσφάλειας τοῦ δικαίου καί ὀδήγησε σέ ἀδικία» (σκέψη 41, ἀπόφαση ΕΔΑΔ «Βοντᾶς κ.λπ. κατά Ἑλλάδος»).

*

Ἐπανερχόμενοι στήν σχολιαζόμενη ἀπόφαση, πρέπει νά τονισθῇ ὅτι ἀξιόλογη ἐπίσης πρωτοτυπία στό διατακτικό τῆς ἀποφάσεως συνιστᾷ ἡ (ἀντί τῆς ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεως σέ βάρος τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως) ἐντολή (κατά τό ἄρθρο 46 τῆς Ε.Σ.Δ.Α.) τοῦ Δικαστηρίου πρός τό Ἑλλ. Δημόσιο νά ἀπέχη καί νά μὴν ζητήσῃ ἀπό τούς ιδιώτες προσφεύγοντες τήν ἐπιστροφή τῆς ἀποζημιώσεως, τήν ὁποῖαν εἶχαν εἰσπράξει ἀπό τήν ἀπαλλοτρίωση τοῦ ἀκινήτου τους. Συμπερασματικά, τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του ἀπέδειξε τή βούλησή του νά ἐπεκτείνῃ τήν προστασία τοῦ δικαιώματος τῆς ιδιοκτησίας καί στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἐξετάζονται ἀπό τά ἐθνικά δικαστήρια οἱ προσκομιζόμενοι τίτλοι ιδιοκτησίας, ὥστε νά μὴν προκαλεῖται ματαίωση τῆς εὐλογῆς προσδοκίας (πρός σεβασμό τῆς περιουσίας), πού αὐτοί γεννοῦν στόν κάτοχό τους. Πολύ περισσότερο ὅταν τό ἴδιο τό κράτος ἔχει συμβάλει σέ αὐτήν τήν προσδοκία μέ πράξεις τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων του. Μέ διακριτικότητα καί σταθερότητα λοιπόν ἡ σχολιαζόμενη ἀπόφαση ἀναγνωρίζει ὡς δικαιολογημένα τά προνόμια, πού ἀπολαύουν τά δημόσια κτήματα λόγω τῆς διάσπαρτης φύσεως καί τῆς ἀδυναμίας ἐποπτείας τῆς δημόσιας περιουσίας, χωρίς νά παρασύρεται ὅμως σέ διάλογο μέ τό δημόσιο συμφέρον (πού ἐνδεχομένως, στήν ἀκραία σύλληψή του, θά ἄφηνε περιθώριο ἐκ τῶν ὑπέρων ἀμφισβητήσεως χρόνιων καί σταθερῶν καταστάσεων) καί θέτει τήν δυσκίνητη καί χρόνια παθογενῆ ἐλληνική δημόσια διοίκηση πρό τῶν εὐθυνῶν της, μὴ δεχόμενη ἀντιφατικούς ἰσχυρισμούς τοῦ Δημοσίου γιά τό κύρος ὑφιστάμενων καί μὴ ἀνακληθεισῶν διοικητικῶν πράξεων του, οἱ ὁποῖοι θά ὀδηγοῦσαν σέ διάψευση τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν γιά τό κύρος, τό τεκμήριο νομιμότητος καί τίς ἔννομες συνέπειες τῶν κρατικῶν πράξεων.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κανονισμός περί τροποποιήσεως του Κανονισμού Λειτουργίας του Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος «Κεντρικόν Ταμεῖον Εὐποΐας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς Ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

4. Τὸν Κανονισμὸν συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ «Κεντρικοῦ Ταμεῖου Εὐποΐας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως (Φ.Ε.Κ. 715/Β'/1972), ὅπως αὐτὸς τροποποιήθηκε (Φ.Ε.Κ. 2318/Β'/2008).

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 19/19.1.2012 Ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «Κεντρικοῦ Ταμεῖου Εὐποΐας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

6. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 81/19.1.2012 Ἀπόφασιν καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. Φ. 36/107/3.2.2012 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου.

7. Τὴν ἀπὸ 8.2.2012 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τὴν τροποποίησιν τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος «ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΥΠΟΪΑΣ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, σύμφωνα μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός
περί τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας

τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος «Κεντρικοῦ Ταμεῖου Εὐποΐας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἄρθρον 1

Εἰς τὸν Κανονισμὸν συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ «Κεντρικοῦ Ταμεῖου Εὐποΐας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως (Φ.Ε.Κ. 715/ Β'/14.9.1972), ὅπως αὐτὸς ἐτροποποιήθη (Φ.Ε.Κ. 2318/Β'/ 13.11.2008), ἐπέρχονται οἱ ἐξῆς τροποποιήσεις:

α. Ἡ περίπτωση γ' τοῦ ἄρθρου 2 ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

«γ) Ἡ οικονομικὴ ἐνίσχυση τῶν φιλοanthρωπικῶν καὶ εὐαγῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπως τὸ Σταυρίδειο ἐκκλησιαστικὸ ἴδρυμα περιθάλψεως Χρονίως Πασχόντων «Ὁ Ἅγιος Κυπριανός», τὸ Ἰωακείμιο ἐκκλησιαστικὸ Γηροκομεῖο Ἀλεξανδρουπόλεως, ὁ Σταυρίδειος Ξενώνας Φοιτητῶν «Ὁ Ἅγιος Στέφανος», ὁ βρεφονηπιακὸς σταθμὸς «Ὁ Ἅγιος Στυλιανός». Ἡ ἐνίσχυση αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ σὲ ἰδρύματα ἢ ἀστικές μὴ κερδοσκοπικὲς ἐταιρίες πού ἔχουν συσταθεῖ ἢ πρόκειται νὰ συσταθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερά Μητρόπολιν καὶ ἐμπεριέχουν στοὺς σκοποὺς τοὺς τὴν ἐνίσχυση τοῦ ταμεῖου ἀπὸ τὰ ἔσοδα τῶν δραστηριοτήτων τους».

β. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 5 ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

«1. Ὁ οἰκείος Μητροπολίτης ἔχει τὴν ἀνώτατη κανονικὴ καὶ διοικητικὴ ἐποπτεία τοῦ Ταμεῖου καὶ εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἀποφασίζῃ γιὰ κάθε ὑπόθεση πού ἀφορᾷ στὴν ὀργάνωση καὶ λειτουργία τοῦ Ταμεῖου, πλὴν τῶν περιπτώσεων πού ὀρίζει ἄλλως ὁ νόμος ἢ ὁ παρῶν Κανονισμὸς. Ὁ Μητροπολίτης, ὡς Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ., ἔχει τὴν ἐποπτεία ὀργάνωσης, διοίκησης, λειτουργίας, διαχείρισης καὶ ἀξιοποίησης ἐν γένει τῶν περιουσιακῶν στοιχείων καὶ διάθεσης τῶν πόρων τοῦ Ταμεῖου καὶ συντονίζει τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῶν σκοπῶν τοῦ Ταμεῖου. Ἐκπροσωπεῖ τὸ Ταμεῖο ἐνώπιον κάθε διοικητικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀρχῆς καὶ σὲ ὅλες τὶς σχέσεις μὲ ἄλλα ἰδρύματα, ὀργανι-

σμούς, νομικά καί φυσικά πρόσωπα, λαμβάνει γνώση όλων τῶν εἰσερχομένων καί ἐξερχόμενων ἐγγράφων τοῦ ἰδρύματος καί ὑπογράφει ὅλη τήν ἀλληλογραφία, τά οικονομικῆς φύσεως ἐγγράφα, τά συμβόλαια καί τά Πρακτικά τῶν Συνεδριάσεων τοῦ Δ.Σ., καταρτίζει τήν ἡμερησία διάταξη αὐτῶν καί διευθύνει τίς συζητήσεις. Τόν Πρόεδρο ἀπόντα ἢ κωλυόμενο ἀναπληροῖ πάντοτε ὁ Πρωτοσύγκελος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Σέ περίπτωση πού καί ὁ ἀναπληρωτής κωλύεται ἢ ἀπουσιάζει, τόν Πρόεδρο ἀναπληροῖ μόνον κατά τās μὴ ἔχοντας οικονομικό χαρακτήρα πράξεις μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὀριζόμενο διά ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου. Γιά τήν διενέργεια πράξεων οικονομικοῦ χαρακτήρα ἐκ μέρους τοῦ νομίμου ἀναπληρωτῆ τοῦ Προέδρου ἢ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀπαιτεῖται εἰδική ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἡ ὁποία μπορεῖ νά ἔχει καί διάρκεια ἐπ' ἀόριστο καί νά ἰσχύει μέχρι ἀνακλήσεως».

ἄρθρον 2

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό τήν δημοσίευσή του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.
2. Ὁ παρῶν Κανονισμός δημοσιεύεται ἐπίσης στό Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 3

Μέ τόν παρόντα Κανονισμό οὐδεμία δαπάνη προκαλεῖται σέ βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ἀθήναι, 8 Φεβρουαρίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ὁ Διαυθείας Γαβριήλ

Κανονισμός Συστάσεως και Λειτουργίας της Νομικής Υπηρεσίας της Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανιούσης Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς Ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3. Τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, καὶ εἰδικώτερον τὴν ἀνάγκην νομικῆς ὑποστηρίξεως αὐτῆς καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων καὶ Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν εἰς αὐτήν.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 83/1.3.2012 Πρᾶξιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. Φ. 86/197/1.3.2012 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τὴν σύστασιν Νομικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως, ἡ ὁποία θὰ λειτουργῇ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός

Συστάσεως καὶ Λειτουργίας τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως

Ἄρθρον 1
Σύστασις

Στὴν Ἱερά Μητρόπολιν Ἀλεξανδρουπόλεως συνιστᾶται Νομικὴ Ὑπηρεσία, ὡς ἐξηρητημένη ὑπηρεσία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου (Ν.Π.Δ.Δ.) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ἀποστολὴ τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας εἶναι ἡ νομικὴ ἐξυ-

πηρέτησις καὶ ὑποστήριξις, ὡς καὶ ἡ παροχὴ πάσης φύσεως νομικῶν καὶ δικηγορικῶν ὑπηρεσιῶν στὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ στὰ Νομικὰ Πρόσωπα καὶ Ἰδρύματα πού ἀνήκουν σὲ αὐτήν, μὲ σκοπὸ τὴν διασφάλισιν τῶν ἐννομῶν συμφερόντων αὐτῶν στὶς πάσης φύσεως δραστηριότητες καὶ συναλλαγὰς τους.

Ἄρθρον 2

Ἄργανα τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας

Ἡ Νομικὴ Ὑπηρεσία ἀποτελεῖται ἀπὸ: α) τὸν Νομικὸ Σύμβουλον καὶ β) τὴν Γραμματεία.

Ἄρθρον 3

Νομικὸς Σύμβουλος

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος διορίζεται ἀπευθείας μὲ Πράξιν τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ προσλαμβάνεται ἀπὸ τὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μὲ σχέση ἐμμισθῆς ἐντολῆς ἀμειβόμενος μὲ πάγια μηνιαία ἀντιμισθία, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ Κώδικα περὶ Δικηγόρων.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος εἶναι δικηγόρος παρ' Ἐφέταις ἢ παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, μέλος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀλεξανδρουπόλεως, μὲ ἀριστη ἐπιστημονικὴ κατάρτιση καὶ δικαστηριακὴ ἐμπειρία.

Ἄρθρον 4

Ἀρμοδιότητες Νομικοῦ Συμβούλου

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος ἔχει τὶς ἀκόλουθες ἀρμοδιότητες:

α) Ἀναλαμβάνει τὴν μελέτη καὶ διεκπεραίωση τῶν ὑποθέσεων ἐκείνων, τὶς ὁποῖες ἀναθέτει ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως, τὸν ὁποῖο ὑποχρεοῦται νὰ τηρεῖ ἐνήμερο σὲ κάθε στάδιο χειρισμοῦ αὐτῶν.

β) Συντάσσει γνωμοδοτήσεις καὶ παρέχει κάθε ζητούμενη γνώμη καὶ συμβουλή σὲ ὅλα τὰ τμήματα καὶ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καθὼς καὶ στὰ Νομικὰ Πρόσωπα καὶ Ἰδρύματα πού ἀνήκουν σὲ αὐτήν.

γ) Παρίσταται καὶ παρέχει τὶς νομικὲς συμβουλὲς του, ὡσάκις τοῦ ζητηθεῖ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησια-

σικῶν Ὁργάνων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν αὐτῆς, τῶν Ἱγουμενοσυμβουλίων τῶν Ἱερῶν Μονῶν, καθώς καί τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

δ) Παρακολουθεῖ καί διεξάγει ὅλες τίς δικαστικές ὑποθέσεις πού ἀφοροῦν στό Νομικό Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τῶν Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν.

ε) Παρίσταται καί ἐκπροσωπεῖ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων, Δικαστικῶν καί Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν, ὡς καί ἐνώπιον κάθε Διοικητικῆς Ἀρχῆς μέ σκοπό τήν υπεράσπιση τῶν συμφερόντων καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καί τῶν Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν. Δύναται νά παρίσταται καί νά ἐκπροσωπεῖ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων, Δικαστικῶν καί Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν, ὡς καί ἐνώπιον κάθε Διοικητικῆς Ἀρχῆς, τοὺς Ἱερούς Ναοὺς, τίς Ἱερές Μονές καί τὰ λοιπά Νομικά Πρόσωπα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, μέ σκοπό τήν υπεράσπιση τῶν συμφερόντων καί τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, καί πάντοτε μέ τήν ἐγκριση τοῦ Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως.

στ) Ἐπιμελεῖται καί προγραμματίζει τήν ἄμση παροχῆ συμβουλῶν πρὸς τοὺς Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν διοικητικά καθήκοντα στίς Ὑπηρεσίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως μέ σκοπό τήν εὐρυθμῆ λειτουργία τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς.

ζ) Ἐρευνᾷ τοὺς τίτλους ἰδιοκτησίας τῶν ἀγοραζομένων, μισθωμένων, μεταβιβαζομένων ἀκινήτων καί γενικῶς ὄλων τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καί τῶν Νομικῶν Προσώπων καί Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν.

η) Ἐπεξεργάζεται καί καταρτίζει ὅλες τίς συμβάσεις, ἐργολαβίες, συμβόλαια, διακηρύξεις, συμφωνητικά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καί τῶν Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν, σέ συνεργασία μέ τήν ἀρμόδια Ὑπηρεσία (Οἰκονομική, Τεχνική κ.λπ.).

θ) Συντάσσει ὅλα τὰ σχέδια συμβάσεων, προκηρύξεων, κ.λπ. πού ὑπογράφει ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως ἢ ὁ κατά νόμο ἐξουσιοδοτημένος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ.

ι) Παρακολουθεῖ τήν ὀρθή διεξαγωγή τῶν διαγωνισμῶν πού ἀφοροῦν σέ μελέτες, ἔργα, προμήθειες καί ὑπηρεσίες.

ια) Παρέχει γνωμοδοτήσεις νομικοῦ περιεχομένου γιά ὁποιοδήποτε θέμα σχετικό μέ τήν ὑλοποίηση καί διαχείριση τῶν ἔργων, μελετῶν, προμηθειῶν καί ὑπηρεσιῶν πού ὑλοποιεῖ ἢ προτίθεται νά ὑλοποιήσει ὁ φορέας καί γιά τό ὅποιο θά ζητηθεῖ ὑποστήριξη ὅπως: θεσμικό πλαίσιο ὑλοποιήσεως ἔργου, διαδικασία ἐπιλογῆς ἀναδόχου, τεύχη δημοπρατήσεως, σύναψη συμβάσεως, κυρώσεις κ.λπ.

ιβ) Παρακολουθεῖ τήν ἰσχύουσα Νομοθεσία καί ἐνημερώνει τόν Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως.

ιγ) Τηρεῖ τοὺς φακέλλους τῶν δικαστικῶν ὑποθέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τῶν Ἰδρυμάτων τῆς.

Ἄρθρον 5

Συνεργαζόμενοι Δικηγόροι

Ἡ παράσταση καί ἐκπροσώπηση ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων, Δικαστικῶν καί Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν, ὡς καί ἐνώπιον κάθε Διοικητικῆς Ἀρχῆς μέ σκοπό τήν υπεράσπιση τῶν συμφερόντων καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, τῶν Νομικῶν Προσώπων καί τῶν Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν, δύναται νά γίνεται καί ἀπό δικηγόρους, στοὺς ὁποίους ὁ Νομικός Σύμβουλος ἀναθέτει τό χειρισμό τῶν ὑποθέσεων, πάντοτε μέ τήν ἐγκριση τοῦ Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἢ τῶν Ἱγουμενοσυμβουλίων τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἢ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἢ τῶν Συμβουλίων τῶν Νομικῶν Προσώπων ἢ τῶν Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν. Οἱ ὑπηρεσίες πού παρέχονται ἀπό αὐτοὺς ἀμειβονται καθ' ὑπόθεσιν, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ Κώδικα περί Δικηγόρων.

Δύναται ἐπίσης νά ἀνατεθεῖ σέ δικηγόρους, ὡς ἂν κρίνεται ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως ἀναγκαῖο, ἡ ἐπεξεργασία, ἡ κατάρτιση ὅπως καί ἡ παράσταση κατά τήν κατάρτιση τῶν σχεδίων συμβάσεων, συμβολαίων, διακηρύξεων ἢ ὄρων δημοπρασιῶν, σέ συνεργασία μέ τίς ἀρμόδιες Ὑπηρεσίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὁ ἔλεγχος τῶν τίτλων ἰδιοκτησίας τῶν ἀγοραζομένων, μισθωμένων ἢ μεταβιβαζομένων περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καθώς καί τῶν Νομικῶν Προσώπων καί Ἰδρυμάτων πού ἀνήκουν σέ αὐτήν.

Οἱ δικηγόροι στοὺς ὁποίους τυχόν ἀνατίθεται ὁ χειρισμός κάθε ὑποθέσεως ὀφείλουν νά συνεργάζονται μέ τόν Νομικό Σύμβουλο, καί νά τόν ἐνημερώνουν γιά τήν διεξαγωγή τῶν δικῶν καί τό χειρισμό τῶν λοιπῶν ὑποθέσεων πού τοὺς ἀνατίθενται, μέ εἰδική ἐντολή.

Ἄρθρον 6

Γραμματεία

Ἡ γραμματειακὴ ὑποστήριξη τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως ἐνεργεῖται ἐπ' ἀμοιβῆ ἀπὸ διοικητικὸ ὑπάλληλο, ληϊκὸ ἢ κληρικὸ, στὸν ὁποῖο ἀνατίθενται τὰ σχετικά καθήκοντα μέ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως καί περιλαμβάνουν τήν καθαρογραφὴ τῶν δικογράφων, τῶν γνωμοδοτήσεων καί τῶν λοιπῶν ἐγγράφων, τήν τήρηση τοῦ πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καί ἐξερχόμενων ἐγγράφων, τήν τήρηση ἡμερολογίου δικῶν καί τοῦ ἐν γένει Ἀρχείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας. Σέ περίπτωση μὴ συ-

γκροτήσεως αὐτοτελοῦς Γραμματείας στή Νομική Ὑπηρεσία, ἡ τελευταία ὑποστηρίζεται γραμματειακά ἀπό τήν Γραμματεία τῆς Ἱ. Μ. Ἀλεξανδρουπόλεως.

ἄρθρον 7

Τροποποίηση ἢ συμπλήρωση τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἢ κατάργηση τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πραγματοποιεῖται μέ Ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως, ἡ ὁποία ἐγκρίνεται ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο καί δημοσιεύεται στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί τό Περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 8

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχίζει ἀπό τή δημοσίευσή της στό περιοδικό «Ἐκκλησία» καί στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ἄρθρον 9

Ἡ ἀπόφαση αὐτή νά δημοσιευεῖ στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό περιοδικό «Ἐκκλησία» καί νά γνωστοποιηθεῖ στίς Ὑπηρεσίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, στό Γενικό Φιλόπτωχο Ταμεῖο, στά Νομικά Πρόσωπα καί στά Ἰδρύματα πού ὑπάγονται σέ αὐτή. Ἡ ἔκδοση τῆς παρούσας δέν προκαλεῖ καμμία δαπάνη σέ βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ἀθῆναι, 6 Μαρτίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Διαυθείας Γαβριήλ

Κανονισμός Συστάσεως, Διοικήσεως και Λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν:
«Ἰδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί Χρονίως
Πασχόντων ἀτόμων “Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας”»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παρ. 2 καί 59 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τάς ὑποχρεώσεις τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τās Εὐαγγελικᾶς Ἐπιταγᾶς, τούς Ἱεροῦς Κανόνas καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους πρὸς τό Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα.

3. Τάς ὑφισταμένες κοινωνικᾶς καί πνευματικᾶς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

4. Τήν ἀπό 18.2.2009 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

5. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 330/5.5.2006 Ἀπόφασιν καί τήν ὑπ' ἀριθμ. 75/26.1.2012 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου.

6. Τήν ἀπό 15.2.2012 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τήν σύστασιν εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Μαντινείας καί Κυνουρίας Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἰδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί Χρονίως Πασχόντων ἀτόμων «Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας»», τό ὁποῖον θά λειτουργῆ κατά τās διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός

Συστάσεως, Διοικήσεως καί Λειτουργίας
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν:
«Ἰδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί Χρονίως
Πασχόντων ἀτόμων «Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας»» τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας

Ἄρθρον 1

Σύστασις - Ἐπωνυμία - Ἔδρα

Εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Μαντινείας καί Κυνουρίας συνιστᾶται Ἐκκλησιαστικόν Ἰδρυμα, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ἰδρυμα Περιθάλψεως Ἡλικιωμένων καί Χρονίως Πασχόντων ἀτόμων «Ὁ Ἅγιος Λεωνίδας»», τό ὁποῖον θά λειτουργῆ ὡς ἐξηρητημένη ὑπηρεσία τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἰδίως διαχειρίσεως καί μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος ὀρίζεται ἡ πόλις τοῦ Λεωνιδίου, πρωτεύουσα τῆς Ἱεραρχίας Κυνουρίας καί διά τήν στέγασιν αὐτοῦ θά χρησιμοποιηθοῦν αἱ ὑπό ἀνέγερσιν πρὸς τοῦτο κτιριακές ἐγκαταστάσεις.

Ἄρθρον 2

Σφραγίς

Τό Ἰδρυμα ἔχει δική του κυκλική σφραγίδα εἰς τήν ὁποῖαν εἶναι γραμμένα κυκλιωτέρως τά ἑξῆς: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ - ΙΔΡΥΜΑ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ “Ο ΑΓΙΟΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ”» καί εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ κύκλου φέρει τό ἔμβλημα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί τό ἔτος ἰδρύσεώς του 2011.

Ἄρθρον 3

Σκοπός

Σκοπός τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ περίθαλψις εἰς αὐτό ἠλικιωμένων καί χρονίως πασχόντων ἀτόμων καταγομένων ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς Κυνουρίας κατά πρῶτον καί ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν εἰσέτι κενές θέσεις δύνανται νά περιθάληνται ἄτομα καί ἐξ ἐτέρων περιοχῶν καταγομένων, ἕως ὅτου συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμός χωρητικότητος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι συνολικῶς εἴκοσι πέντε (25) ἄτομα.

Ἄρθρον 4

Διοίκησις

1. Τό Ἰδρυμα διοικεῖται ἀπό πενταμελῆς (5) Διοικητικόν Συμβούλιον, τό ὁποῖον συγκροτεῖται ἀπό:

α) Τόν ἐκάστοτε Μητροπολίτην Μαντινείας καί Κυνουρίας ὡς Πρόεδρον, ἀναπληρούμενον ἀπό τόν νόμιμον ἢ τόν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένον ἀναπληρωτῆν του.

β) Δύο (2) Κληρικούς της Ίερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας ὀριζομένους ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, μέ τόν ἀναπληρωτήν τούτων ἐκ τῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν Νοτίου Κυνουρίας.

γ) Δύο (2) λαϊκοὺς ἄνδρας ἢ γυναίκας ἐκ τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας καί δὴ ἐκ τῆς πόλεως τοῦ Λεωνιδίου, ὀριζομένους ἐπίσης ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, διακρινομένων διὰ τὴν εὐσέβειαν καί τὰ φιλανθρωπικὰ τῶν αἰσθήματα.

2. Τό Δ.Σ. κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτοῦ ὀρίζει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ τόν Γραμματέα καί τόν Ταμίαν αὐτοῦ.

3. Τό ἀξίωμα τοῦ Προέδρου καί τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικόν καί ἄμισθον, ἡ δέ θητεία αὐτοῦ εἶναι τριετής, δυναμένη νά ἀνανεωθῇ.

ἄρθρον 5

Ἄρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον διοικεῖ τό Ἴδρυμα καί φροντίζει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του. Εἶναι ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τῶν υποθέσεων τοῦ Ἰδρύματος, τὴν ὁποίαν διεξάγει αὐτοτελῶς, ὥστε νά μή συγχέται μέ ἄλλας ὑπηρεσίας ἢ διαχειρίσεις Ἰδρυμάτων τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας καί συντάσσει τόν Ἑσωτερικόν Κανονισμόν αὐτοῦ.

Εἰδικώτερον καί ἐνδεικτικῶς:

α) Ἀποφασίζει γιὰ τὴν πρόσληψιν καί εἰσαγωγὴν τῶν γερόντων εἰς τό Ἴδρυμα.

β) Ὀρίζει τὰς διαφόρους ὑπηρεσίας καί λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος ἀναλόγως πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας καί τοὺς ἐπιλεγόμενους στόχους ἐντὸς τῶν σκοπῶν του.

γ) Ψηφίζει τόν Προϋπολογισμόν καί Ἀπολογισμόν Ἑσόδων καί Ἐξόδων, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνουρίας.

δ) Ἐγκρίνει πᾶσαν δαπάνην τοῦ Ἰδρύματος καί ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτει κληρονομίας, κληροδοσίας, δωρεᾶς ἢ ἄλλας εἰσφορὰς καί δὴ ὑπὸ ὄρον.

ε) Διορίζει καί παύει ἅπαν τὸ προσωπικόν τοῦ Ἰδρύματος.

στ) Ἐξετάζει τὰ πειθαρχικά παραπτώματα τοῦ προσωπικοῦ καί ἀποφασίζει ἀναλόγως.

ζ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός θέματος διοικήσεως, διαχειρίσεως, ὀργανώσεως καί λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος μὴ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

η) Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ. λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας κατόπιν γενομένης ψηφοφορίας καί εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου.

ἄρθρον 6

Ἄρμοδιότητες τοῦ Προέδρου

Ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς προαναφερθείσας ἀρμοδιότητάς του, ἐνεργεῖ καί κατὰ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα:

α) Ἐκπροσωπεῖ τό Ἴδρυμα ἐνώπιον ὄλων τῶν Ἀρχῶν καί ἐκχωρεῖ κατὰ περίπτωσιν τό δικαίωμα τοῦτο εἰς ἕτερον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ..

β) Προσκαλεῖ τό Διοικητικόν Συμβούλιον καί διευθύνει τὰς συνεδριάσεις του.

γ) Καταρτίζει τὰ θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως τῶν Συνεδρίων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

δ) Λαμβάνει γνώσιν ὄλων τῶν εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων τοῦ Ἰδρύματος καί ὑπογράφει ὄλην τὴν ἀλληλογραφίαν, τὰ οικονομικῆς φύσεως ἐγγράφα, τὰ συμβόλαια καί τὰς συμβάσεις αὐτοῦ.

ε) Μεριμᾷ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

στ) Καταρτίζει μέ τὴν βοήθεια τοῦ Ταμίου τόν Προϋπολογισμόν καί τόν Ἀπολογισμόν τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 7

Ἄρμοδιότητες Ταμίου καί Γραμματέως

1. Ὁ Ταμίας διενεργεῖ ὄλην τὰς διαχειριστικὰς - ταμιακὰς πράξεις εἰσπράξεων, πληρωμῶν κ.λπ., παρακολουθεῖ καί καταχωρεῖ ὄλην τὰς σχετικὰς πράξεις εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τοῦ Ἰδρύματος, τὰ ὁποῖα τηρεῖ. Τό χρηματικόν ποσόν, τό ὁποῖον πρέπει νά ἔχη ὁ Ταμίας εἰς τὰ χέρια τοῦ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τρεχουσῶν ἀναγκῶν, καθορίζεται ἀπὸ τό Δ.Σ.

2. Ὁ Γραμματέας τηρεῖ τὰ πρακτικά τοῦ Δ.Σ. καί μεριμᾷ διὰ τὴν ὑπογραφὴν τους. Τηρεῖ τό πρωτόκολλον καί ἐνημερώνει τὰς μητρῶα τοῦ Ἰδρύματος. Διεκπεραιώνει τὴν ἀλληλογραφίαν καί φυλάσσει τὴν σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 8

Διευθυντὴς καί Ἄρμοδιότητες αὐτοῦ

Διὰ τοῦ παρόντος συνιστᾶται μία (1) θέσις Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρύματος.

α) Ὁ Διευθυντὴς διορίζεται καί παύεται μέ ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος, ἐκτελεῖ πᾶσας τὰς ἐντολὰς τοῦ Δ.Σ. καί εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος. Ὁ Διευθυντὴς δύναται νά εἶναι καί μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος.

β) Ὁ Διευθυντὴς, ὅταν δέν εἶναι μέλος τοῦ Δ.Σ. εἰσπυεῖται ἄνευ ψήφου τὰ θέματα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, συνεργάζεται μετὰ τοῦ Ταμίου καί τοῦ Γραμματέως διὰ τὰ θέματα ἐκάστου.

γ) Καθορίζει τὰ προγράμματα ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ καί παρακολουθεῖ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

δ) Ἐλέγχει τὰς παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν ἐργαζομένων καί ἐπιβάλλει τὴν ποινὴν τῆς προφορικῆς ἢ ἐγγράφου ἐπιπλήξεως. Βαρύτερα παραπτώματα ἀναφέρει εἰς τόν Σεβασμιώτατον Πρόεδρον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὰ περαιτέρω.

ε) Ὁ Διευθυντὴς δύναται νά ἐκπροσωπῇ τό Ἴδρυμα εἰς τὰ Δικαστήρια καί τὰς Δημοσίας Ἀρχάς, μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ.

ἄρθρον 9

Πόροι καὶ Διάθεσις αὐτῶν

1. Πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι:
 - α. Τά νοσήλεια ΟΓΑ, ΙΚΑ ἢ ἄλλων Ταμείων, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ τρόφιμοι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἀσφαλισμένοι.
 - β. Οἱ συντάξεις τῶν περιθαλιπομένων.
 - γ. Κληροδοσίαι ἢ κληρονομίαι εὐγενῶν Δωρητῶν.
 - δ. Ἐπιχορηγήσεις, δωρεές καὶ ἄλλες προσφορές Νομικῶν ἢ φυσικῶν Προσώπων.
 - ε. Ἐκτακταί ἐπιχορηγήσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
2. Οἱ ἀνωτέρω πόροι διατίθενται μέ ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος διά:
 - α. Τήν διαμονήν, διατροφήν, ἰατροφαρμακευτικὴν καὶ πᾶσαν ἐν γένει περιθαλίψιν καὶ φροντίδα τῶν περιθαλιπομένων.
 - β. Τήν ἀντιμτώπισιν τῶν δαπανῶν συντηρήσεως, ἐπισκευῆς καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ.
 - γ. Τήν ἀντιμτώπισιν τῶν τρεχουσῶν δαπανῶν διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος.
 - δ. Τήν προμήθειαν τοῦ ἀπαιτουμένου ἐξοπλισμοῦ καὶ λοιπῶν κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀναλωσίμων πρὸς κάλυψιν τῶν σχετικῶν ἀναγκῶν.
 - ε. Τήν ἀμοιβήν καὶ τὰς ἀσφαλιστικὰς - ἐργοδοτικὰς εἰσφορὰς τοῦ ὑπηρετοῦντος ἐμμίσθου προσωπικοῦ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς κειμένης νομοθεσίας.
 - στ. Τήν ἀπόδοσιν πάσης ἄλλης ὀφειλῆς τοῦ Ἰδρύματος ἢ ὁποῖα ἀναγράφεται εἰς τὸν ἐγκεκριμένον Προϋπολογισμόν καὶ τήν κάλυψιν πάσης ἄλλης δαπάνης, ἢ ὁποῖα ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 10

Τηρούμενα Βιβλία

Τὸ Ἴδρυμα τηρεῖ τὰ παρακάτω βιβλία, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως:

- α) Βιβλίον πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων.
- β) Βιβλίον πρακτικῶν τοῦ Δ.Σ., στὸ ὁποῖο καταχωροῦνται τὰ πρακτικά τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ καὶ ὅλαι αἱ ἀποφάσεις καὶ πράξεις του.
- γ) Βιβλίον κινητῆς περιουσίας τοῦ Ἰδρύματος (χρεώγραφα, εἰδικαὶ ἀξίαι κ.λπ.).
- δ) Βιβλίον ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἰδρύματος (κτηματολόγιον), τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι θεωρημένον συμφώνως πρὸς ὅσα προβλέπει ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία.
- ε) Διπλότυπα ἐντάλματα Εἰσπράξεων καὶ Πληρωμῶν.
- στ) Βιβλίον Ταμείου.
- ζ) Τὰ ἀναγκαῖα βιβλία διά τὴν παρακολούθησιν τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ Ἰδρύματος, ὅπως βιβλίον παρακολουθήσεως τῶν μισθώσεων, βιβλίον περιθαλιπομένων τροφίμων, βιβλίον ἀποθή-

κης ὑλικοῦ, ἡμερολόγιον λειτουργίας καὶ συμβάντων καθ' ἡμέραν κ.λπ., ἅπαντα θεωρημένα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

ἄρθρον 11

Πανήγυρις Ἰδρύματος

Τὸ Ἴδρυμα ἔχει προσάτην του τὸν Ἅγιον Λεωνίδα καὶ πανηγυρίζει τὴν Πέμπτην τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τελοῦνται καὶ ἱερά Μνημόσυνα πάντων τῶν κεκοιμημένων Εὐεργετῶν καὶ Δωρητῶν τοῦ Ἰδρύματος.

ἄρθρον 12

Κατάργησις τοῦ Ἰδρύματος

1. Ἄν οἱ σκοποὶ τοῦ Ἰδρύματος καταστοῦν ἀνέφικτοι ἢ ἂν ἤθελε ποτέ κριθῆ ὅτι δέν εἶναι ἀναγκαῖα πλέον ἡ λειτουργία του, ἐπειδὴ αἱ ἀνάγκαι τῆς Κοινωνίας καθύπτονται ἱκανοποιητικῶς ἀπὸ τὸ Κράτος, εἴτε ἀπὸ ἄλλους κοινωνικοὺς φορεῖς, τότε τὸ Ἴδρυμα καταργεῖται δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

2. Εἰς περίπτωσιν διαλύσεως τοῦ Ἰδρύματος οἱ κτηριακές αὐτοῦ ἐγκαταστάσεις ὡς καὶ ἅπανα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία, τὴν ὁποῖαν θὰ ἔχη ἀποκτήσῃ ἐκ δωρεῶν ἢ ἀγορῶν, ἀνήκουν αὐτοδικαίως εἰς τὴν Ἱεράν Μητροπολιν Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

ἄρθρον 13

Τροποποιήσις τοῦ Κανονισμοῦ

Ἐὰν τῶν παρῶν Κανονισμῶν δύναται νὰ συμπληρωθῆ ἡ τροποποιηθῆ δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ἄρθρον 14

Ἰσχύς

1. Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δημοσίευσίν του διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

2. Ὁ παρῶν Κανονισμὸς δημοσιεύεται ἐπίσης καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 15

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται οικονομικὴ δαπάνη διά τὸ Δημόσιον ἢ τὸν Προϋπολογισμόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Ἀθῆναι, 8 Φεβρουαρίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Διαυθείας Γαβριήλ

Πρᾶξις 5089-2011/490/13.3.2012 περί μετατάξεως Ὑπαλλήλου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στήν Ἱερὰ Μητρόπολη Κηφισίας,
Ἄμαρουσίου καί Ὠρωποῦ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τάς διατάξεις τῶν παρ. 1 καί 3 τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ ὑπ ἀριθμ. 5/1978 (Φ.Ε.Κ. τ. Α' /3.4.1978) Κανονισμοῦ «Περί Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων».

2. Τήν ὑπ' ἀριθμ. ΔΙΔΑΠ/Φ. 48/49/οικ. 25958/15.12.-2011 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Διοικητικῆς Μεταρρύθμισης καί Ἠλεκτρονικῆς Διακυβέρνησης.

3. Τήν ἀπό 29.6.2011 αἰτήσιν τοῦ Τακτικοῦ Ὑπαλλήλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Γεωργίου Κουκούτση, περί μετατάξεώς του εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Κηφισίας, Ἄμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

4. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 13/30.6.2011 Πρᾶξιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἄμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

5. Τό ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 664/2.9.2011 ἔγγραφον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἄμαρουσίου καί Ὠρωποῦ κ. Κυρίλλου, περί ἀποδοχῆς τοῦ ὡς ἄνω αἰτήματος.

6. Τό ὑπ' ἀριθμ. 65/6.9.2011 Πρακτικόν τοῦ Τριμελοῦς Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Ὑπαλλήλων Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν.

7. Τήν ἀπό 5.9.2011 Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.,

8. Τό ὑπ' ἀριθμ. 32/15.2.2012 Ἀπόσπασμα Πρακτικοῦ τοῦ Τριμελοῦς Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Ὑπαλλήλων Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων,

ΜΕΤΑΤΑΣΣΟΜΕΝ

Τόν τακτικόν ὑπάλληλον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Γεώργιον Κουκούτσην εἰς κενήν ὀργανικήν θέσιν Κατηγορίας ΔΕ - Κλάδου ΔΕ Ὀδηγῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἄμαρουσίου καί Ὠρωποῦ, ὡς κεκτημένον τά τυπικά προσόντα καί ἐπί τῶν κατεχομένῳ βαθμῶ καί μισθῶ.

Ἡ δαπάνη μισθοδοσίας τοῦ μετατασσομένου ὑπαλλήλου θά βαρύνη τόν Προϋπολογισμόν τοῦ αὐτοχρηματοδοτουμένου Ν.Π.Δ.Δ. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἄμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Διαυθείας Γαβριήλ

Πρᾶξις μετονομασίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καί Ναούσης ὡς «Ἱερά Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἴχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146/Α' / 31.5.1977).

Τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἡδ' τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ιζ' τῆς Δ' Οἴκουμ. Συνόδου, ἡν' τῆς Πενθέκτης Συνόδου, σί' τῆς ἐν Σαρδικῇ Συνόδου, νστ', ρθ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου,

Τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρῶτ. 348/2.11.2009 Πρότασιν - Εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας καί Ναούσης κ. Παντελεήμονος πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Τὴν ἀπὸ 5.11.2009 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρῶτ. 267/16.3.2010 Πατριαρχικὴν καί Συνοδικὴν Πρᾶξιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 πάρ. 1 ὑποπαρ. Β' στοίχ. β' τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» συσταθεῖσα «Ἱερά Μητρόπολις Βεροίας καί Ναούσης» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, μετονομάζεται ὡς «Ἱερά Μητρόπολις Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας», ἐντεῦθεν δέ διὰ τοῦ φερωνύμου ἱστορικοῦ τίτλου «Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας» μνημονεύεται καί ὑπογράφεται ὁ ἐπιχώριος Μητροπολίτης Βεροίας καί Ναούσης.

Ἡ παρούσα νά δημοσιευθῆ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καί τοῦ Ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐκ τῆς παρούσης Ἀποφάσεως δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8ῃ Μαρτίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Διαυλείας Γαβριήλ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 232/2012
«Περί συστάσεως και λειτουργίας του Ίερού Προσκυνηματος
του Αγίου Νεκταρίου της Ίερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων,
Νεαπόλεως και Θάσου»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα υπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1, παράγρ. 4 καὶ 59, τοῦ ν.590/1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2. Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ Κανονισμοῦ 8/1979 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐνοριῶν»,

3. Τὴν ἀνάγκην καλλιέργειας τοῦ λειτουργικοῦ καὶ λατρευτικοῦ βίου καὶ ἀναπτύξεως τῆς πρὸς τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τιμῆς καὶ ἰδίως τῆς διατηρήσεως τῆς παρὰ τῷ λαῷ εὐλαβείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ Ἅγιον Νεκτᾶριον, καθὼς καὶ τῆς ὑποστηρίξεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως,

4. Τὴν υπ' ἀριθμ. 249/5.12.2011 Πρᾶξιν καὶ τὴν υπ' ἀριθμ. 28/5.1.2012 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκοπίου.

5. Τὴν ἀπὸ 11.1.2012 Γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Γραφείου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

6. Τὴν ἀπὸ 12.1.2012 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν υπ' ἀριθμ. 232/2012 Κανονισμόν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' ἀριθμ. 232/2012

«Περί συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ίερού Προσκυνηματος τοῦ Αγίου Νεκταρίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου».

Ἄρθρον 1
Ἴδρυσις

Ὁ ἱερός Ναός τοῦ ἐν Ἄσπρῃ Ἄμμῳ Καβάλλας, ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, κείμενος εἰς τὰς πρὸς Ἀνατολᾶς παρυφᾶς τῆς πόλεως Καβάλλας, λειτουργῶν ἀπὸ ἐτῶν τακτικῶς καὶ συγκεντρῶνων πλήθη

εὐλαβῶν προσκυνητῶν, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἱερᾶς εἰκόνας καὶ ἐκκλησιαστικά κειμήλια, καθίσταται ἱερόν Προσκύνημα καὶ ἴδιον Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ἱερόν Προσκύνημα Ἁγίου Νεκταρίου», ὑπαγόμενον πνευματικῶς καὶ διοικητικῶς εἰς τὴν ἱεράν Μητρόπολιν Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου.

Ἄρθρον 2
Σκοπός

Σκοπός τοῦ ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

1) Ἡ καλλιέργεια τοῦ λειτουργικοῦ καὶ λατρευτικοῦ βίου, ἡ ἀνάπτυξις τῆς πρὸς τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τιμῆς καὶ ἡ διατήρησις τῆς παρὰ τῷ λαῷ εὐλαβείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ θαυματουργόν Ἅγιον Νεκτᾶριον.

2) Ἡ ὑποστήριξις καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου.

Ἄρθρον 3
Διοίκησις

1. Τὸ ἱερόν Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου καὶ διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς (5μελοῦς) Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ὀριζομένης διὰ Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ὡς ἀκολουθῶς:

α) Ἐκ τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου ὡς Προέδρου, ἀναπληρωμένου ὑπὸ τοῦ υπ' αὐτοῦ ὀριζομένου Κληρικοῦ.

β) Ἐξ ἐνὸς Κληρικοῦ, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν λειτουργικῶν καὶ λατρευτικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἱεροῦ Προσκυνηματος.

γ) Ἐκ τριῶν λαϊκῶν μελῶν, ἧτοι: ἐνός μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἐκ τῶν μελῶν τῆς νομίμου ὑφισταμένης καὶ λειτουργούσης Θρακικῆς Ἐστίας Καβάλλας καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ἐνός, μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ νομίμου ὑφισταμένου καὶ λειτουργούντος Συλλόγου Σαρακατσαναίων Νομοῦ Καβάλλας καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Διοικητι-

κού Συμβουλίου αυτού καί ενός, μετά του άναπληρωτού αυτού, έκ τών ευλαβών καί ευύπολήπτων πολιτών τής Καβάλλας, έπιλεγόμενων υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, επί τετραετεί θητεία δυναμένη νά άνανεοϋται.

Τό άξίωμα τών μελών τής Δ.Ε. είναι τιμητικόν καί άμισθον.

2. Η Διοικοϋσα Έπιτροπή κατά τήν πρώτην αυτής συνεδρίαν, έκλέγει έκ τών μελών αυτής τόν Άντιπρόεδρον, τόν Γραμματέα καί τόν Ταμίαν. Συνεδριάζει συγκαλουμένη υπό του Προέδρου κατά τήν κρίσιν αυτού καί κατά τάς έκάστοτε άναφουόμενας άνάγκας.

3. Η Διοικοϋσα Έπιτροπή εύρίσκεται έν άπαρτία παρισταμένων άπαραιτήτως του Προέδρου ή του ύπ' αυτού όριζομένου άναπληρωτού αυτού καί δύο (2) τουλάχιστον έκ τών μελών αυτής. Αί άποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν τών παρόντων, έν ίσοψηφία δέ νικά ή ψήφος του Προέδρου.

4. Αί άποφάσεις τής Διοικούσης Έπιτροπής ύποβάλλονται προς έγκρισιν εις τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον, έφαρμοζομένων άναλογικώς τών διατάξεων του Κανονισμού 8/1979 «περί Έρωών Ναών καί Ένοριών».

Άρθρον 4

Έκπροσώπησις - Άρμοδιότητες

1. Τό Νομικόν Πρόσωπον του Έρωϋ Προσκυήματος έκπροσωπέται νομίμως εις πάσαν σχέσηιν μετά παντός φυσικοϋ ή νομικοϋ προσώπου, ώς καί ένώπιον πάσης διοικητικής ή δικαστικής Άρχης υπό του Προέδρου τής Διοικούσης Έπιτροπής ή υπό τινος μέλους τής Διοικούσης Έπιτροπής όριζομένου ύπ' αυτής.

2. Ο Πρόεδρος ύπογράφει πάν έξερχόμενον έγγραφον καί συνυπογράφει τά γραμμάτια εισπραξέως, τά έντάληματα πληρωμής, καί τάς πάσης φύσεως συμβάσεις του Έρωϋ Προσκυήματος.

3. Ο Γραμματέυς τηρεί τό Βιβλίον Πρωτοκόλλου, τό Βιβλίον Πρακτικών, καί ύπογράφει μετά του Προέδρου τά Πρακτικά.

4. Ο Ταμίης τηρεί τά άναφερόμενα εις τόν παρόντα Κανονισμόν διαχειριστικά βιβλία καί ύπογράφει μετά του Προέδρου αυτά.

5. Ο άσκών καθήκοντα Έφημερίου του Έρωϋ Προσκυήματος τηρεί τά Βιβλία τών τελουμένων εις τό Ί. Προσκύνημα Μυστηρίων.

6. Ίδιαιτέρως ή Διοικοϋσα Έπιτροπή άσκει τάς άκολουούθους άρμοδιότητας:

α. Διοικεί καί διαχειρίζεται τήν έν γένει περιουσίαν του Έρωϋ Προσκυήματος.

β. Καταρτίζει τόν προϋπολογισμόν καί άπολογισμόν αυτού, τούς όποιους ύποβάλλει προς έγκρισιν εις τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

γ. Μεριμνά διά τήν εύρυθμον λειτουργίαν αυτού.

δ. Άποφασίζει διά τήν πρόσληψιν καί τήν άντιμισθίαν του άναγκαιοϋντος λαϊκοϋ ύπηρετοϋντος προσωποκοϋ.

ε. Φροντίζει διά τήν άξιοποίησιν τής κινητής καί άκινήτου περιουσίας του Έρωϋ Προσκυήματος.

στ. Άποφασίζει επί παντός έτέρου ζητήματος, τό όποιον δέν προβλέπεται εις τόν παρόντα Κανονισμόν.

ζ. Ένεργεί τά δέοντα διά τήν πραγμάτωσιν τών σκοπών του Έρωϋ Προσκυήματος.

η. Μεριμνά διά τήν έπακριβή τήρησιν καί έφαρμογήν του παρόντος Κανονισμού.

Άρθρον 5

Τηρούμενα Βιβλία

1. Εις τό Έρωόν Προσκύνημα τηροϋνται τά κάτωθι Βιβλία:

α) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.

β) Βιβλίον Πρακτικών τής Διοικούσης Έπιτροπής.

γ) Βιβλίον Ταμείου (ήμερολόγιον έσόδων καί έξόδων).

δ) Διπλότυπα Γραμμάτια Εισπραξέως.

ε) Διπλότυπα Έντάληματα Πληρωμών.

στ) Βιβλίον τιμαλφών, άφιερωμάτων καί λοιπών κινητών περιουσιακών στοιχείων καί Βιβλίον Κτηματολογίου, εις τό όποιον καταγράφονται άπαντα τά άκίνητα περιουσιακά στοιχεία του Έρωϋ Προσκυήματος.

η) Βιβλία τών τελουμένων έν τω Ναώ Γάμων καί Βαπτίσεων.

2. Τά τηρούμενα βιβλία του Έρωϋ Προσκυήματος άριθμοϋνται κατά φύλλον καί θεωροϋνται υπό του Σεβασμιωτάτου Προέδρου.

Άρθρον 6

Πόροι

Πόροι του Έρωϋ Προσκυήματος είναι:

α) Αί εισπραξείς έκ κηροπωλησίας, έκ δίσκων, κυτίων, καί ιεροτελεστιών.

β) Δωρεαί, προσφοραί, κληρονομία, κληροδοσία καί πάσης φύσεως άφιερώσεις καί εισφοραί πιστών.

γ) Αί πρόσοδοι έκ τής κινητής καί άκινήτου περιουσίας καί αί έπιχορηγήσεις έξ οιοϋδήποτε φορέως, Δημοσίου ή Ίδιωτικοϋ.

Άρθρον 7

Διάθεσις πόρων

Τά έσοδα του Έρωϋ Προσκυήματος διατίθενται:

α) Διά τήν συντήρησιν, τόν έξωραϊσμόν καί τόν εύπρεπισμόν του Έρωϋ Ναοϋ καί του περιβάλλοντος χώρου μετά τών πέριξ αυτού κτισμάτων του Έρωϋ Προσκυήματος.

β) Διά τήν μισθοδοσίαν του προσωποκοϋ του Έρωϋ Προσκυήματος.

γ) Διά τήν καταβολήν τών νομίμων ύποχρεώσεων αυτού.

δ) Διά τήν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ, φιλιανθρωπικοῦ καί ἐν γένει κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φιλιππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

ε) Διά τό Συνοδικόν Μέγαρον ποσοστόν πέντε ἐπί τοῖς ἑκατόν (5%) ἐπί τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων αὐτοῦ (Κανονισμός Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' ἀριθμ. 102/1998).

ἄρθρον 8
Προσωπικόν

Διά τήν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος συνιστῶνται αἱ κάτωθι θέσεις:

α) Μία (1) θέσις Ἐφημερίου, ὀριζομένου κατά τήν κρίσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῆ Ἱερᾶ Μητροπόλεϊ Φιλιππων, Νεαπόλεως καί Θάσου, ἢ ἐκ περιτροπῆς ἐφημέριος ἐκ τῶν ὑπηρετούντων εἰς γειτονικάς ἐνορίας Ἱερέων, ἢ ὑπό τινος τῶν συνταξιούχων Πρεσβυτέρων.

β) Δύο (2) θέσεις Ἱεροψαλτῶν καί μία (1) θέσις Νεωκόρου.

ἄρθρον 9
Σφραγίς

Τό Ἱερόν Προσκύνημα ἔχει ἰδίαν κυκλικήν σφραγίδα φέρουσαν εἰς τόν κέντρον τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καί περίξ εἰς δύο κύκλους τάς φράσεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ» - «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ».

ἄρθρον 10

Ἀλλογή τοῦ κανονικοῦ καί νομικοῦ καθεστώτος

1. Ἀλλογή τοῦ κανονικοῦ καί νομικοῦ καθεστώτος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ὡς καί ἡ τροποποίησις τοῦ

παρόντος Κανονισμοῦ γίνεται κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἐπικυρουμένης ὑπό τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καί ἀκολουθῶς ψηφίσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τελικῆς ἐγκρίσεως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Συνοδικῆς ταύτης Ἀποφάσεως δημοσιευομένης διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καί τοῦ ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

2. Εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 1 παραγράφου τά τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ, ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

ἄρθρον 11
Ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 12
Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 8ῃ Μαρτίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Διαυλείας Γαβριήλ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 233/2012

«Περί ανακηρύξεως ως προσκυνηματικού, λειτουργίας, διοικήσεως και διαχειρίσεως του ιστορικού Ίερού Ναού Ἀγίων Ἀποστόλων Καλαμάτας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχουσα υπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4 καί 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/1977).
2. Τὴν υπ' ἀριθμ. 612/3.11.2011 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.
3. Τὴν υπ' ἀριθμ. 132/12/15.11.2011 Ἀπόφασιν καὶ τὴν υπ' ἀριθμ. 44/12/3.1.2012 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου.
4. Τὴν ἀπὸ 8.2.2012 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
5. Τὴν ἀπὸ 12.1.2012 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν υπ' ἀριθμ. 233/2012 Κανονισμόν ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός υπ' ἀριθμ. 233/2012
«Περί ανακηρύξεως ως προσκυνηματικού, λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ιστορικοῦ Ἱερού Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Καλαμάτας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας».

Ἄρθρον 1

Ὁ ιστορικός καὶ παλαιάτατος Ἱερός Ναός τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Καλαμάτας, πού ἀνακηρύχθηκε προσκυνηματικός μέ τὴν υπ' ἀριθμ. 612/3.11.2011 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος Ἱερός Ναός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, εἰς ὃν κατὰ τὸ ἔτος 1821 (23ης Μαρτίου) ἐτελέσθη δοξολογία ἐπὶ τῇ ἀπελευθέρωσιν τῆς πόλεως τῆς Καλαμάτας ἀπὸ τὸν τουρκικόν ζυγόν, μέ ἀκτινοβολία προσκυνημάτων στήν εὐρύτερη περιοχή. Εἰς τὸ ἔξῃς θά ἀποτελεῖ Νομικὸ Πρόσωπο Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 1 παρ.

4 τοῦ Νόμου 590/1977, μέ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερόν Προσκύνημα Ἀγίων Ἀποστόλων Καλαμάτας» μέ ἐπίκεντρο τὸν παλαιὸ Ἱερό Ναὸ Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἔχει κυκλικὴ σφραγίδα, πού φέρει στὸ κέντρο γραμμικὴ παράστασις τὸ σκαρίφημα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ γύρω τίς λέξεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ * ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ», καὶ ὑπάγεται πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ στήν Ἱερά Μητρόπολη Μεσσηνίας.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ ἀνωτέρω Ἱεροῦ Προσκυνημάτων εἶναι ἡ καλλιέργεια, ἡ προαγωγή καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ λειτουργικοῦ, θεολογικοῦ, ἐποικοδομητικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ, πνευματικοῦ, φιλιανθρωπικοῦ, ἐπικοινωνιακοῦ, πολιτιστικοῦ καὶ τοῦ ἐν γένει ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφερείας Μεσσηνίας.

Ἄρθρον 3

Μέσα γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ εἶναι ἐνδεικτικὰ:

α) Ἡ ἀνελλιπής τέλεσις τῶν Ἀγίων Μυστηρίων καὶ τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, κατὰ τὴν τάξιν καὶ παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β) Ἡ διοργάνωσις, στίς αἴθουσες τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας δράσεων, διαλέξεων, σεμιναρίων, συνεδρίων καὶ ἄλλων παρεμφερῶν ἐκδηλώσεων θεολογικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ, πνευματικοῦ, φιλιανθρωπικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ περιεχομένου.

γ) Ἡ ἀνάδειξις, κατάρτισις καὶ οἰκονομικὴ στήριξις στελεχῶν γιὰ τὴν ἐπένδρωσιν τῶν τομῶν ἱεραποστολικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας (Κατηχητικὰ Σχολεῖα, Νεανικὲς Συντροφίαι, Κατασκηνώσεις, Ἐντυπος λόγος, Πολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις, συμμετοχὴ σὲ διεκκλησιαστικὰ καὶ διεθνεῖς Ὁρθόδοξες Ὁργανώσεις Νεολαίας κ.ἄ.).

Ἄρθρον 4

α) Τὸ Ἱερό Προσκύνημα Ἀγίων Ἀποστόλων Καλαμάτας τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας καί διοικεῖται ἀπό πενταμελῆ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή.

β) Τῆ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή ἀπαρτίζονται: Ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης Μεσσηνίας, ὡς Πρόεδρος, καί τέσσερις (4) κληρικοί ἢ λαϊκοὶ ἄνδρες ἢ γυναῖκες μέ τοὺς ἀναπληρωματικούς τους. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κληρικούς ὀρίζεται, μέ Πράξη τοῦ Προέδρου, ἀντιπρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καί προεδρεύει ὅταν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπουσιάζει ἢ κωλύεται νά παραστέῃ στίς συνεδριάσεις τῆς.

γ) Τά τέσσερα τακτικά καί ἀναπληρωματικά Μέλη τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, διορίζονται μέ πρόταση τοῦ Μητροπολίτου ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικό Συμβούλιο, γιά τριετὴ θητεία. Τὸ ἀξίωμά τους εἶναι τιμητικό καί ἄμισθο καί μπορεῖ νά ἐπαναδιορισθοῦν σ' αὐτό.

δ) Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή βρίσκεται σέ ἀπαρτία μέ τὴν παρουσία τριῶν τουλάχιστον μελῶν, οἱ δέ ἀποφάσεις τῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία τῶν παρόντων. Σέ περίπτωση ἰσοψηφίας νικά ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

ἄρθρον 5

α) Μέσα σ' ἓνα 20ήμερο ἀπὸ τὴν κοινοποίηση τοῦ ἐγγράφου διορισμοῦ, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή συνέρχεται σέ συνεδρίαση καί ἐκλέγει τὸν Ταμία καί τὸ Γραμματέα τῆς.

β) Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή συνεδριάζει τακτικῶς μὲν μία φορά τὸ μήνα, σέ ἡμέρα καί ὥρα πού ὀρίζει ὁ Πρόεδρος, ἐκτάκτως δέ, ὅταν παραστέῃ ἀνάγκη, στὰ Γραφεῖα τοῦ Προσκυνήματος ἢ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

γ) Ἡ λειτουργία τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς διέπεται ἀπὸ τίς διατάξεις πού ἰσχύουν, ἀναλογικά γιά τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν.

ἄρθρον 6

Τὸ Νομικὸ Πρόσωπο τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καί κάθε ἄλλης Ἀρχῆς ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἢ ἀπὸ ἄλλο μέλος αὐτῆς, ρητῶς ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως αὐτῆς.

ἄρθρον 7

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή ἔχει τίς ἐξῆς ἀρμοδιότητες:

α) Μεριμνᾷ γιά τὴ διοίκηση καί χρηστὴ διαχείριση τῶν ἐσόδων καί τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

β) Καταρτίζει τὸν ἐτήσιο Προϋπολογισμό, Ἀπολογισμό καί Ἰσολογισμό τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει γιά ἔγκριση στὸ Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

γ) Ἀποφασίζει γιά τὴ διάθεση τῶν ἐσόδων, σύμφωνα μέ τὰ προβλεπόμενα στὸ ἄρθρο 11 τοῦ παρόντος.

δ) Τηρεῖ τὰ ἀπαιτούμενα διοικητικά καί διαχειριστικά βιβλία (Πρωτοκόλλου, Πράξεων Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, Ταμείου, Ἀφιερωμάτων καί Τιμηφῶν, Κτηματολογίου, Στελεχῶν ἀποδείξεων εἰσπράξεων καί πληρωμῶν, κ.λ.π.), τὰ ὁποῖα προηγουμένως θεωροῦνται ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο Γραφεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ε) Προσλαμβάνει καί ἀπολύει τὸ προσωπικὸ πού κρίνεται ἀπαραίτητο γιά τὴν ἀπόσκοπη καί ἄρτια λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ Κέντρου καί τῶν λοιπῶν δραστηριοτήτων του.

ἄρθρον 8

Πόροι τοῦ ἐν θέματι Ἱεροῦ Προσκυνήματος εἶναι:

α) Οἱ εἰσπράξεις ἀπὸ τὴ διάθεση κεριῶν, ἐλαίου καί ἀφιερωμάτων, τὴν περιφορά δίσκων, τὸ προϊόν κυτίων, τὴν τέλεση Μυστηρίων καί τὴν εἴσπραξη μισθωμάτων.

β) Οἱ προσφορές, κληρονομίες, κληροδοσίες, δωρεές καί ἀφιέρωσεις τῶν πιστῶν.

γ) Οἱ τυχόν ἐπιχορηγήσεις ἀπὸ τὸ Δημόσιο, νομικά πρόσωπα, Τραπεζές, Ὄργανισμοὺς κ.λπ.

δ) Τὸ ἥμισυ, κατὰ τὴν ἐναρξη ἰσχύος τοῦ παρόντος, τῶν τυχόν ὑπαρχόντων χρηματικῶν ἀποθεμάτων, τιμηφῶν, ἀκινήτων καί κινητῶν, καθὼς καί κάθε ἐκκρεμῆς εἴσπραξη ἀπὸ προηγούμενες χρήσεις.

ε) Κάθε ἄλλη πρόσσοδος ἀπὸ νόμιμη καί χρηστὴ πηγή, ὡς ὀρίζεται καί ἀπὸ τίς παραγράφους τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ἄρθρον 9

Οἱ δαπάνες τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος προβλέπονται μέ ἀναγραφὴ κονδυλίων στὸ ἐτήσιο Προϋπολογισμό. Ἡ ἀναθεώρησή τους στή διάρκεια τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους ἐπιτρέπεται μετὰ ἀπὸ αἰτιολογημένη ἀπόφαση τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καί ἔγκριση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 10

Γιά τίς τυχόν ἐκποιήσεις κινητῶν, ἀκινήτων καί τιμηφῶν, τὴν ἀποδοχὴ ἢ ἀποποίηση δωρεᾶς, κληρονομιάς ἢ κληροδοσίας, τὴ σύσταση ἢ παραίτηση ἀπὸ δικαιώματος ἢ ὑποχρέωσης σέ ἀκίνητό τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί τὴν ἄσκηση ἐνδίκων μέσων, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως οἱ διατάξεις τῶν ἀντιστοίχων Κανονισμῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 11

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος διατίθενται μετὰ ἀπὸ σχετικὴ ἀπόφαση τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καί σύμφωνα μέ τὸ ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικό Συμβούλιο προϋπολογισμό, γιά τοὺς κάτωθι σκοποὺς:

α) Για την άξιοποίηση της κινητής και ακίνητης περιουσίας του.

β) Για τη μισθοδοσία του προσωπικού που απασχολείται στο Ίερό Προσκύνημα.

γ) Για την καταβολή των νομίμων εισφορών.

δ) Για την πραγμάτωση των σκοπών του Ίερού Προσκυνηματος, όπως ενδεικτικά αναφέρονται στα άρθρα 2 και 3 του παρόντος.

Άρθρον 12

α) Τα ζητήματα που τυχόν δέν προβλέπονται διά του παρόντος, ρυθμίζονται σύμφωνα με τις ανάλογες διατάξεις των εκκλησιαστικών Κανονισμών.

β) Ο παρών Κανονισμός τροποποιείται μετά από σχετική απόφαση της Διοικούσης Επιτροπής, που εγκρίνεται από τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο και την Ίερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Άρθρον 13

Η ισχύς του παρόντος Κανονισμού άρχεται από της δημοσιεύσεως αυτού εις την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως και τό επίσημον Δελτίον της Εκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Άρθρον 14

Κάλυψις δαπάνης

Έκ τών διατάξεων του παρόντος Κανονισμού δέν προκαλείται δαπάνη εις βάρος του Νομικού Προσώπου της Ίερας Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Έν Αθήναις τῆ 8ῃ Μαρτίου 2012

† Ο Αθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Αρχιγραμματεὺς
Ο Διαυλείας Γαβριήλ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 231/2012
«Περί συστάσεως και λειτουργίας του Ίερού Προσκυνηματος
της Αγίας Ίσαποστόλου Λυδίας της Φιλιππησίας
της Ίερας Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου».

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τόν υπ' αριθμ. 231/2012 Κανονισμόν έχοντα ούτω:

Έχουσα υπ' όψει:

1. Τάς διατάξεις τών άρθρων 1, παράγρ. 4 και 59, του ν. 590/1977 «περί Καταστατικού Χάρτου της Έκκλησίας της Ελλάδος»,

2. Τάς διατάξεις του άρθρου 13 του Κανονισμού 8/1979 «περί ιερών Ναών και Ένοριών»,

3. Τήν ανάγκην αναδείξεως της ιερότητας της πόλεως τών Αρχαίων Φιλίππων και της ευρύτερας περιοχής, όπου και τό σύγχρονον μνημείον, ο Ναός - Βαπτιστήριον εις τόν τόπον βαπτίσεως της πορφυροπόλιδος Λυδίας, αλλά και τό υπαίθριον παρά τῷ ποταμῷ Ζυγάκτη Βαπτιστήριον ἐνηλίκων και ιδίως της διατηρήσεως της ιερᾶς ἀποστολοπαράδοτου κληρονομίας και τών ἀκαταλύτων δεσμών του πληρώματος της Έκκλησίας τών Φιλίππων, της Νεαπόλεως και της Θάσου μετά του Αποστόλου τών Έθνών Παύλου και τών συνοδικών αὐτοῦ Αγίων Αποστόλων,

4. Τήν προσπάθειαν προβολῆς της Αγίας Λυδίας της Φιλιππησίας, της πρώτης ἐν Ελλάδι και Εὐρώπῃ χριστιανῆς, ὡς προστάτιδος τών γυναικείων χριστιανικῶν ὁργανώσεων και τήν παραλήθηως πρὸς αὐτήν ανάγκην ὑποστηρίξεως και ἐνίσχυσεως του θεο-λογικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ και ιεραποστολικοῦ ἔργου της Ίερας Μητροπόλεως διά του παρά τῷ Βαπτιστηρίῳ Συνεδριακοῦ Κέντρου,

5. Τό χρέος της προστασίας και της διατηρήσεως της ιερότητας του παρά τόν Ζυγάκτην ποταμόν της Ανατολικῆς Μακεδονίας ὑποβλητικοῦ και ἐκπάγλου φυσικῆς ὠραιότητος χώρου της ὑπό του οὐρανοβάμονος Αποστόλου Παύλου βαπτίσεως (κατά τό Πραξ. 16,13 ἐξ.) της πρώτης ἐν Ελλάδι και ἐν Εὐρώπῃ χριστιανῆς Λυδίας της Φιλιππησίας.

6. Τήν υπ' αριθμ. 250/5.12.2011 Πράξιν και τήν υπ' αριθμ. 33/5.1.2012 Πρότασιν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου κ. Προκοπίου.

7. Τήν ἀπό 11.1.2012 Γνωμοδότησιν του Νομικοῦ Γραφείου της Νομικῆς Υπηρεσίας της Έκκλησίας της Ελλάδος.

8. Τήν ἀπό 12.1.2012 Έγκριτικὴν Ἀπόφασιν της Δ.Ι.Σ.

Κανονισμός υπ' αριθμ. 231/2012

«Περί συστάσεως και λειτουργίας του Ίερού Προσκυνηματος της Αγίας Ίσαποστόλου Λυδίας της Φιλιππησίας της Ίερας Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου».

Άρθρον 1
 Ίδρυσις

Ο Ίερός Βαπτιστηριακός Ναός της Αγίας Ίσαποστόλου Λυδίας της Φιλιππησίας εις τήν ἀρχαίαν πόλιν τών Φιλίππων και παρά τῷ Ζυγάκτη ποταμῷ, τόν τόπον ὅπου ἐβαπτίσθη ὑπό του Αποστόλου τών Έθνών Παύλου, ἡ Αγία Λυδία, ἡ ἐπώνυμος πρώτη της Ελλάδος και της Εὐρώπης χριστιανῆ, ἀπό ἐτών τεθείς εις κοινήν λατρείαν και συγκεντρώων πλήθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐκ της Ελλάδος και ἐξ ὄλων τών χριστιανικῶν Εκκλησιῶν, καθίσταται Ίερόν Προσκύνημα και ἴδιον Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: «Ίερόν Προσκύνημα Αγίας Ίσαποστόλου Λυδίας της Φιλιππησίας», ὑπαγόμενον εις τήν κανονικὴν δικαιοδοσίαν της Ίερας Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου.

Άρθρον 2
 Σκοπός

Σκοπός του Ίερού Προσκυνηματος εἶναι:

1) Ἡ διαφύλαξις και ἀνάδειξις της ιερότητας της πόλεως τών Αρχαίων Φιλίππων, τήν ὁποίαν περικυκλοῦν ὑπερμεγέθεις και περίτεχνοι ἐν ἐρειπίοις παλαιοχριστιανικαί Βασιλικαί και του συγχρόνου μνημείου, του Ναοῦ - Βαπτιστηρίου, εις τόν τόπον τῆς βαπτίσεως της πορφυροπόλιδος Λυδίας, ὅπου και τό υπαίθριον παρά τῷ ποταμῷ Βαπτιστήριον ἐνηλίκων.

2) Ἡ καθλιέργεια του λειτουργικοῦ και λατρευτικοῦ βίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τήν ἀρχαίαν λατρευτικὴν πρᾶξιν.

3) Ο σεβασμός και ἡ διατήρησις της ιερᾶς ἀποστολοπαράδοτου κληρονομίας, ἀλλά και ἡ ἐνίσχυσις τών ἀκαταλύτων δεσμών του πληρώματος της Έκκλησίας τών Φιλίππων, της Νεαπόλεως και της Θάσου μετά του Απο-

στόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου καί τῶν συνοδιτῶν αὐτοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων.

4) Ἡ προβολή τῆς Ἀγίας Λυδίας τῆς Φιλιππησίας, τῆς πρώτης ἐν Ἑλλάδι καί Εὐρώπῃ χριστιανῆς ὡς προστάτιδος τῶν γυναικείων χριστιανικῶν ὀργανώσεων.

5) Ἡ ὑποστήριξις καί ἡ ἐνίσχυσις τοῦ θεολογικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππων, Νεαπόλεως & Θάσου διά τοῦ ἐν τῷ ἰδίῳ χώρῳ Συνεδριακοῦ Κέντρου.

6) Ὁ εὐημερισμός τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καί τῶν Βαπτιστηρίων μετὰ τῶν λοιπῶν κτισμάτων (πυλῶνος - οἴκου ἐφημερίου - ἀναψυκτηρίου κ.ἄ) ἐν τῷ ἰδιοκτῆτῳ χώρῳ, ἡ οἰκοδόμησις νέων διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πλήρους καί ὀργανωμένης λειτουργίας αὐτοῦ καί τῆς διευκολύνσεως τῶν προσκυνητῶν, ὡς καί ἡ μέριμνα διὰ τὴν κηποτεχνικὴν ὀργάνωσιν τοῦ περιβάλλοντος χώρου.

ἄρθρον 3

Διοικήσις - Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ

1. Τό Ἱερόν Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καί τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλιππων, Νεαπόλεως καί Θάσου καί διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς (5μελοῦς) Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, εἰς τὴν ὁποίαν μετέχουσι, διοριζόμενοι διὰ Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου ἐγκρινόμενης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, οἱ:

α) Ὁ Μητροπολίτης Φιλιππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ὡς Πρόεδρος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου Κληρικοῦ.

β) Ὁ Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Φιλιππων, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τινος Κληρικοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου.

γ) Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χριστοφόρου Κρηνίδων, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Κρηνίδων.

δ) Δύο εὐλαβεῖς καί εὐπόλητοι πολῖται ἐκ τοῦ δημομαρξιακοῦ διαμερίσματος Κρηνίδων καί τοῦ Δήμου Καβάλλας, ἐπιλεγόμενοι μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ἐπὶ τετραετῇ θητεῖᾳ δυναμένην νά ἀνανεοῦται.

2. Τό ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Δ.Ε. εἶναι τιμητικόν καί ἄμισθον.

3. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν πρώτῃν αὐτῆς συνεδρίαν, ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν Ἀντιπρόεδρον, τὸν Γραμματέα καί τὸν Ταμίαν.

4. Συνεδριάζει συγκαλούμενη ὑπὸ τοῦ Προέδρου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ καί κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀναφουόμενας ἀνάγκας.

5. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένων ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καί δύο (2) τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ δέ νικᾷ ἡ

ψηφὸς τοῦ Προέδρου. Τὰ Πρακτικά ὑπογράφονται ὑπὸ ἀπάντων τῶν μελῶν.

6. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὑποβάλλονται πρὸς κρίσιν εἰς τὸ Μητροπολιτικόν Συμβούλιον, ἐφαρμοζομένων ἀναλογικῶς τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ 8/1979 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καί Ἐνοριῶν».

ἄρθρον 4

Ἐκπροσώπησις - Ἀρμοδιότητες

1. Τό Νομικόν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἐκπροσωπεῖται νομίμως εἰς πᾶσαν σχέσιν μετὰ παντός φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, ὡς καί ἐνώπιον πάσης διοικητικῆς ἢ δικαστικῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἢ ὑπὸ τινος μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὀριζομένου ὑπ' αὐτῆς.

2. Ὁ Πρόεδρος ὑπογράφει πᾶν ἐξερχόμενον ἔγγραφο καί συνυπογράφει μετὰ τοῦ ταμίου τὰ εἰς τὴν διαχείρισιν ἀφορῶντα, ὡς καί τὰ γραμμάτια εἰσπράξεως καί τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς.

3. Ὁ Γραμματεὺς τηρεῖ τὸ Βιβλίον Πρωτοκόλλου, τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν, καί ὑπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου τὰ Πρακτικά.

4. Ὁ Ταμίας τηρεῖ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν διαχειριστικά βιβλία καί πάντας τοὺς φακέλους τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱ. Προσκυνηματος.

5. Ὁ ἀσκῶν καθήκοντα Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος τηρεῖ τὰ βιβλία τῶν τελουμένων εἰς τὸ Ἱ. Προσκύνημα Μυστηρίων.

6. Ἰδιαιτέρως ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἀσκεῖ τὰς ἀκολουθίας ἀρμοδιότητας:

α. Διοικεῖ καί διαχειρίζεται τὴν ἐν γένει περιουσίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

β. Καταρτίζει τὸν προϋπολογισμόν καί ἀπολογισμόν αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς κρίσιν εἰς τὸ Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

γ. Μεριμᾷ διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Προσκυνηματος.

δ. Ἀποφασίζει διὰ τὴν πρόσληψιν καί τὴν ἀντιμισθίαν τοῦ ἀναγκαιοῦντος τακτικοῦ καί ἐκτάκτου ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένου προσωπικοῦ.

ε. Φροντίζει διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

στ. Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός ἐτέρου ζητήματος, τὸ ὁποῖον δὲν προβλέπεται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

ζ. Ἐνεργεῖ τὰ δέοντα διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

η. Φροντίζει διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν καί συντήρησιν τοῦ ἐν τῷ χώρῳ αὐτοῦ ἀνεγερθέντος Συνεδριακοῦ Κέντρου μετὰ τοῦ περιβάλλοντος χώρου.

θ. Ἀποφασίζει διὰ τὴν παραχώρησιν τῆς χρήσεως τοῦ Συνεδριακοῦ Κέντρου εἰς νέον συσταθσόμενον νομικόν πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον θά προεδρεύῃ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, πρὸς ἀνάπτυξιν πνευματικῶν

καί πολιτισμικῶν δραστηριοτήτων ἐνηρμονισμένων μετὰ τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

ι. Μεριμᾶ διὰ τὴν ἐπακριβῆ τήρησιν καί ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ἄρθρον 5 Τηρούμενα Βιβλία

1. Εἰς τὸ Ἱερόν Προσκύνημα τηροῦνται καί φυλάσσονται :

- α) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.
 - β) Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς.
 - γ) Βιβλίον Ταμείου (ἡμερολόγιον ἐσόδων καί ἐξόδων).
 - δ) Διπλότυπα Γραμμάτια Εἰσπράξεως.
 - ε) Διπλότυπα Ἐντάλματα Πληρωμῶν.
 - στ) Βιβλίον τιμηφῶν, ἀφιερωμάτων καί λοιπῶν κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων καί Βιβλίον Κτηματολογίου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται ἅπαντα τὰ ἀκίνητα περιουσιακά στοιχεία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.
 - η) Βιβλία τῶν τελουμένων ἐν τῷ Ναῷ Γάμων καί Βαπτίσεων.
2. Τὰ τηρούμενα βιβλία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἀριθμοῦνται κατὰ φύλλον καί θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου.

ἄρθρον 6 Πόροι

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος εἶναι:

- α) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηροπωλησίας, ἐκ δίσκων, κυτίων, καί ἱεροτελεστιῶν.
- β) Δωρεαί, προσφοραί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι καί πάσης φύσεως ἀφιερώσεις καί εἰσφοραί πιστῶν, ὡς καί οικονομικαί ἐνισχύσεις ἀπὸ φορεῖς τοῦ Δημοσίου ἢ ἰδιωτικῶς.
- γ) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας καί αἱ ἐπιχορηγήσεις ἐξ οἰουδήποτε φορέως, Δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ.

ἄρθρον 7 Διάθεσις πόρων

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος διατίθενται:

- α) Διὰ τὴν συντήρησιν, τὸν ἐξωραϊσμόν καί τὸν εὐπρεπισμόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί τοῦ περιβάλλοντος χώρου μετὰ τῶν πέριξ αὐτοῦ κτισμάτων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.
- β) Διὰ τὴν συντήρησιν καί λειτουργίαν τοῦ Συνεδριακοῦ Κέντρου.
- γ) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος.
- δ) Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων αὐτοῦ.
- ε) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καί ἐν γένει κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

στ) Διὰ τὰς ἐκ τῶν νόμων καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κανονισμῶν ὑποχρεώσεις.

ἄρθρον 8 Προσωπικόν

Διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος συνιστῶνται αἱ κάτωθι θέσεις:

- α) Μία (1) θέσις Ἐφημερίου, ὀριζομένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου, ἢ ἐκ περιτροπῆς Ἐφημέριος ἐκ τῶν ὑπηρετούντων εἰς γειτονικὰς ἐνορίας, ἢ ὑπὸ τινος ἐτέρου Πρεσβυτέρου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
- β) Δύο (2) θέσεις Ἱεροψαλτῶν, μία (1) θέσις Νεωκόρου, μία (1) θέσις κηπουροῦ (γενικῶν καθηκόντων ἐπιστασίας).

ἄρθρον 9 Σφραγίς

Τὸ Ἱερόν Προσκύνημα ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα φέρουσαν εἰς τὸν κέντρον τὴν παράστασιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Βαπτίσεως τῆς Ἁγίας Λυδίας καί πέριξ εἰς δύο κύκλους τὰς φράσεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ» - «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΑΣ ΛΥΔΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΑΣ».

ἄρθρον 10

Ἀλληγῆ τοῦ κανονικοῦ καί νομικοῦ καθεστῶτος

Ἀλληγῆ τοῦ κανονικοῦ καί νομικοῦ καθεστῶτος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἢ τροποποίησις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, κυρουμένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, τῆς τελικῆς Ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καί τοῦ ἐπίσημου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 11

Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 12
Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Μαρτίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Διαυλείας Γαβριήλ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 230/2012 «Περί Έφημερίων και Διακόνων»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έχοντες υπ' όψει:

1. Τάς διατάξεις τών άρθρων 36 παρ. 6, 37 παρ. 2 και 38 παρ. 2 του Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146/Α/31.5.1977).

2. Τήν Απόφαση τής Δ.Ι.Σ. τής 17ης Φεβρουαρίου 2012.

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τόν υπ' αριθμ. 230/2012 Κανονισμόν έχοντα ούτω:

Κανονισμός υπ' αριθμ. 230/2012
«Περί Έφημερίων και Διακόνων».

Άρθρον 1

Γενικές έννοιες

1. Έφημέριος καλείται Κληρικός τής Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Ελλάδος, μέ βαθμό Πρεσβυτέρου, κανονικώς χειροτονημένος και έξαρτημένος κανονικώς έκ του έπιχωρίου Μητροπολίτου, ό όποιος καλύπτει τίς λητρευτικές, τίς ποιμαντικές και τίς προνοιακές ανάγκες τής ένορίας, έντασσόμενος σέ μία άπό τίς ειδικότερες κατηγορίες, τίς όποιες προβλέπει τό άρθρο 1 του Κανονισμού υπ' αριθμ. 8/1979 «Περί Έρωών Ναών και Ένοριών» (Φ.Ε.Κ. Α' 1/5.1.1980).

2. Η ένορία, ως βασική μονάδα κανονικής όργανώσεως του έκκλησιαστικού βίου, λoγίζετaι ως πρός τίς νομικές σχέσεις της ως Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, ίδρύετaι δέ όπως όρίζει τό άρθρο 36 παρ. 2 του Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος» σέ συνδυασμό μέ τό άρθρο 2 παρ. 1 του προμνησθέντος Κανονισμού υπ' αριθμ. 8/1979 «Περί Έρωών Ναών και Ένοριών». Η ένορία διοικείται άπό τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο, τό όποίο συγκροτείτaι όπως όρίζει τό άρθρο 7 του Κανονισμού υπ' αριθμ. 8/1979 «Περί Έρωών Ναών και Ένοριών».

3. Κέντρο τής έκκλησιαστικής ζωής τής ένορίας άποτελεί ό ένοριακός Έρωός Ναός, όριζόμενος μέ άπόφαση του οικείου Μητροπολιτικού Συμβουλίου (άρθρο 36 παρ. 4 του Ν. 590/1977).

4. Η ένορία έχει σαφώς καθορισμένη έδαφική περιφέρεια, τά όρια τής όποιάς καθορίζονται άπό τό οικείο Μητροπολιτικό Συμβούλιο (άρθρο 36 παρ. 3 του Ν. 590/1977) τηρουμένων, ως πρός τόν αριθμό τών ένο-

ριών, τήν ίδρυση νέας ένορίας ή τή συγχώνευση ύφισταμένων όμορων ένοριών, τών διατάξεων του άρθρου 3 του Κανονισμού υπ' αριθμ. 8/1979.

5. Σέ κάθε ένορία τηρείτaι μέ μέριμνα του Έφημερίου ή τών Έφημερίων κατάλογος τών ένοριτών.

Άρθρον 2

Έφημέριοι ένοριακών Έρωών Ναών

1. Οι Έφημέριοι τών ένοριακών Έρωών Ναών, διακρίνομενοι σέ τακτικούς και προσωρινούς, μεριμνούν γιά τή λητρευτική και τήν πνευματική ζωή τών ένοριτών και γιά όλα τά ζητήματα, τά όποία άφορούν στήν πνευματική, τήν προνοιακή και τήν ύλική ζωή τής ένορίας.

2. Τά του βαθμολογίου, τής μισθοδοσίας και τής συνταξιοδοτήσεως τών Έφημερίων τών ένοριακών Έρωών Ναών διέποντaι άπό τίς έκάστοτε ισχύουσες σχετικές διατάξεις (άρθρο 38 παρ. 1 του Ν. 590/1977).

3. Οι κενές όργανικές έφημεριακές θέσεις πληρούντaι μονίμως μέ μέ έγγάμους Πρεσβυτέρους (τακτικοί Έφημέριοι), προσωρινώς δέ και μέ άγάμους (προσωρινοί Έφημέριοι), κατά τά ειδικότερα όριζόμενα στον παρόντα Κανονισμό. Έγγαμοί Έφημέριοι ύπηρετούντaι προσωρινώς πέραν τής πενταετίας στήν αύτή όργανική έφημεριακή θέση καθίστaντaι αύτοδικαίως τακτικοί.

4. Χειροτονίες άνευ άναφορής σέ συγκεκριμένη ένορία, άπαγορεύονται άπολύτως κατά τούς όρους τών Έρωών Κανόνων, ως άποδηλυμένες.

Άρθρον 3

Όργανικές θέσεις Έφημερίων

1. Οι ύφιστάμενες και λειτουργούσες ένορίες διατηρούντaι. Σέ κάθε ένορία ύφίστaτaι μία τουλάχιστον όργανική θέση Έφημερίου.

2. Σέ πόλεις μέ πληθυσμό άνω τών 200.000 κατοίκων, σέ κάθε ένορία ύφίστaτaι μία όργανική θέση Έφημερίου άνά δύο χιλιάδες οικογένειες και δέν ύπερβαίνουν τούς πέντε τακτικούς Έφημερίους άνά ένορία.

3. Σέ πόλεις μέ πληθυσμό άνω τών 100.000 κατοίκων, σέ κάθε ένορία ύφίστaτaι μία όργανική θέση Έφημερίου άνά χίλιες οικογένειες.

4. Σέ πόλεις μέ πληθυσμό έως 100.000 κατοίκους, σέ κάθε ένορία ύφίστaτaι μία όργανική θέση Έφημερίου άνά πεντακόσιες οικογένειες.

5. Σέ πόλεις μέ πληθυσμό έως 100.000 κατοίκους και σέ νησιά, όπου τό ένα τρίτο τουλάχιστον του πληθυσμού είναι άλληλοδαποί ή άλληλόθρησκοι ή έτερόδοξοι, μέ άπόφαση τής Δ.Ι.Σ. μετά άπό σχετική γνωμοδότηση τής Συνοδικής Έπιτροπής επί τών Δογματικών και Νομοκα-

νονικών Ζητημάτων, σέ ένορία άνω τών τετρακοσίων οικογενειών μπορεί νά διορισθεΐ καΐ δεύτερος Έφημέριος.

6. Σέ Ο.Τ.Α. πού άποτελοΐν κοινώς γνωστά κέντρα παρθερισμοΐ καΐ έχουν τουλάχιστον τετρακόσιες μόνιμες οικογένειες, μέ άπόφαση τής Δ.Ι.Σ., μετά άπό σχετική γνωμοδότηση τής Συνοδικής Έπιτροπής επί τών Δογματικών καΐ Νομοκανονικών Ζητημάτων, μπορεί νά διορισθεΐ καΐ δεύτερος Έφημέριος.

7. Γιά τήν έφαρμογή τών παραγράφων 2-5 τοΐ παρόντος άρθρου ό άριθμός τών οικογενειών όρίζεται, άφού διαιρεθεΐ διά τοΐ 4 ό άριθμός τών Όρθοδόξων Χριστιανών τής συγκεκριμένης κάθε φορά ένορίας.

Άρθρον 4

Προκήρυξη καΐ κάλυψη όργανικών έφημεριακών θέσεων

1. Οΐ τακτικοΐ Έφημέριοι διορίζονται μέ άπόφαση τοΐ οικείου Μητροπολίτου κατά τήν διαδικασία πού περιγράφεται κατωτέρω. Έξαιρούνται άπό τή διαδικασία αυτή οΐ έφημεριακές θέσεις στους Μητροπολιτικούς Έρρους Ναούς, στίς όποΐες διορίζονται οΐ Έφημέριοι άπό τους οικείους Μητροπολίτες χωρίς προηγούμενη προκήρυξη.

2. Έντός μνός άπό τής χρεΐας έφημεριακής θέσεως, ό οικείος Μητροπολίτης μέ προκήρυξή του, ή όποία άναγινώσεται στόν ένοριακό Έρρό Ναό, όπου ύφίσταται ή θέση αυτή, καΐ δημοσιεύεται στό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ ή καΐ στόν τοπικό τύπο μέ δαπάνη τοΐ Ναοΐ, καλεΐ τους βουλομένους καΐ έχοντες τά άπαιτούμενα κανονικά καΐ νόμιμα προσόντα, νά υποβάλλουν τά δικαιολογητικά τους στοιχεία μέσα σέ ένα μήνα άπό τή δημοσίευση τής προκηρύξεως στό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ, προκειμένου νά καταλάβουν τήν κενή όργανική θέση Έφημερίου.

3. Έάν παρέλθει άπρακτη ή ως άνω προθεσμία, εξακολουθεΐ νά ισχύει ή δημοσιευθεΐσα προκήρυξη γιά δύο άκόμη μήνες.

4. Στήν κενή όργανική θέση καΐ μέχρι τήν πλήρωσή της, κατά τόν παρόντα Κανονισμό, μέ τακτικό Έφημέριο, ό οικείος Μητροπολίτης τοποθετεΐ προσωρινό Έφημέριο.

Άρθρον 5

Δικαιολογητικά γιά τήν κατάληψη έφημεριακής θέσεως

Ό υποψήφιος Έφημέριος όφείλει νά υποβάλλει στόν οικείο Μητροπολίτη, μέσα στή ρητώς άναφερόμενη στήν προκήρυξη τής έφημεριακής θέσεως προθεσμία, έγγραφα αίτησή του συνοδευόμενα άπό:

α) Άπολυτήριο Στρατοΐ ή πιστοποιητικό νόμιμης άπαλλαγής άπό κάθε στρατιωτική ύποχρέωση, έμφαΐνον καΐ τούς λόγους τής νόμιμης άπαλλαγής.

β) Έπικυρωμένο Τίτλο τών σπουδών του.

γ) Πιστοποιητικό του οικείου Δημάρχου ή Προέδρου τής Κοινότητας περί τής ιθαγένειας καΐ τοΐ έτους τής γεννήσεώς του.

δ) Βεβαΐωση τής άρμόδιας Έκκλησιαστικής Άρχής, ότι τόσο ό υποψήφιος όσο καΐ ή σύζυγός του έχουν τελέσει πρώτο γάμο.

ε) Κανονική συμμартурία Πνευματικού κατά τόν παραδεδομένο τύπο.

στ) Πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης.

ζ) Έγγραφο καΐ ένυπόγραφο δήλωση - συγκατάθεση τής συζύγου του.

η) Πιστοποιητικό της Πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Έπιτροπής κατά τό Νόμο, γιά τήν υγεία καΐ άρτιμέλεια τοΐ υποψηφίου Έφημερίου.

θ) Υπεύθυνη δήλωση μέ βεβαιωμένο τό γνήσιο τής ύπογραφής τοΐ υποψηφίου Έφημερίου, ότι ούτε διώκεται γιά άξιόποινη πράξη, ούτε έκκρεμεΐ έναντίον τοΐ κατηγορία γιά όποιαδήποτε άξιόποινη πράξη.

ι) Η οικεία Έρρά Μητρόπολη, ως έχουσα έννομο συμφέρον, ζητεΐ μέ δικές της ένέργειες άντίγραφο Ποινικοΐ Μητρώου άπό τήν άρμόδια ύπηρεσία.

Άρθρον 6

Μορφωτικά προσόντα Έφημερίων

1. Τά μορφωτικά προσόντα τών Έφημερίων καθορίζουν τόν διορισμό τους σέ ένορίες:

α) Σέ πόλεις μέ πληθυσμό άνω τών 40.000 κατοίκων, οΐ πτυχιούχοι όποιασδήποτε Πανεπιστημιακής Σχολής.

β) Σέ πόλεις μέ πληθυσμό έως 40.000 κατοίκους, όσοι έχουν έξετασθεΐ έπιτυχώς στά μισά τουλάχιστον ύποχρεωτικά μαθήματα, τά όποία άπαιτούνται γιά τή λήψη πτυχίου όποιασδήποτε Πανεπιστημιακής Σχολής, οΐ πτυχιούχοι Άνωτέρας Έκκλησιαστικής Σχολής τριετοΐς φοιτήσεως, οΐ πτυχιούχοι όποιασδήποτε Τ.Ε.Ι. καΐ οΐ άπόφοιτοι μεταλυκειακής έκκλησιαστικής εκπαίδεΐσεως (παλαιά Δΐ τάξη Έκκλησιαστικοΐ Λυκείου, Έκκλησιαστικό Ι.Ε.Κ. κ.λπ.).

γ) Σέ κωποπόλεις μέ πληθυσμό έως 5.000 κατοίκους, καΐ οΐ άπόφοιτοι Μέσης Έκκλησιαστικής Σχολής ή, γενικώς Δευτεροβάθμιας Εκπαίδεΐσεως.

δ) Σέ χωριά μέ πληθυσμό έως 2.000 κατοίκους, καΐ οΐ άπόφοιτοι Υποχρεωτικής Εκπαίδεΐσεως.

Ρητώς διευκρινίζεται ότι ή έννοια τής πόλεως δέν ταυτίζεται προς εκείνη τοΐ Δήμου.

2. Μέ τήν έπιφύλαξη τών λοιπών διατάξεων τοΐ παρόντος, επιτρέπεται ό διορισμός Έφημερίων της άμέσως κατώτερης κατηγορίας σέ έφημεριακές θέσεις τής άμέσως άνώτερης, έφ' όσον μετά τή δημοσίευση τής σχετικής προκηρύξεως καΐ τήν παρέλευση άπράκτων τών τασσομένων προθεσμιών, δέν έμφανίσθηκαν ύποψήφιοι τής άνώτερης αυτής κατηγορίας.

Άρθρον 7

Άνακήρυξη ύποψηφίων Έφημερίων καΐ έκδίκαση ένστάσεων

1. Ό οικείος Μητροπολίτης, έντός δεκαπέντε ήμερών μετά τήν παρέλευση τής προθεσμίας, πού όρίζεται μέ τό άρθρο 4 παρ. 2 τοΐ παρόντος Κανονισμού, άφού διενερ-

γήσει έλεγχο τών υποβληθέντων έγγραφων, άνακηρύσσει τούς ύποψηφίους Έφημέριους μέ Πράξη του, ή όποία κοινοποιείται νομίμως πρός τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο. Η Πράξη άναγινώσκειται στόν ένοριακό Έρω Ναό, άναρτάται στόν πίνακα άνακοινώσεων αύτου, καθώς και στην ιστοσελίδα, εάν υπάρχει, του ένοριακού Έρω Ναού στό διαδίκτυο. Στόν οικείο Μητροπολίτη επιστρέφεται άποδεικτικό άπό τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο, τό όποιο πιστοποιεί ότι έγιναν οι άνωτέρω ένεργείες.

2. Έντός δεκαπέντε ήμερών μετά την πρώτη ήμέρα της κατά την διάταξη της προηγούμενης παραγράφου άναρτήσεως, δικαιούνται τόσο οι Έκκλησιαστικοί Σύμβουλοι, όσο και όποιοσδήποτε ένοριτης νά υποβάλλουν στόν οικείο Μητροπολίτη έγγράφως και ένυπογράφως, όποιαδήποτε αίτιολογημένη πληροφορία ή ένσταση, γιά κάποιον άπό τούς ύποψηφίους. Μετά την παρέλευση της προθεσμίας αύτης, ό οικείος Μητροπολίτης άποφάινεται επί τών ύποψηφίων, επιλέγει έναν και κοινοποιεί νομίμως την άπόφασή του στό οικείο Έκκλησιαστικό Συμβούλιο, τό όποιο ύποχρεούται νά προβεί παραχρήμα στην άνάρτηση της άποφάσεως επί δεκαπέντε ήμέρες στόν πίνακα άνακοινώσεων του ένοριακού Έρω Ναού, καθώς και στην ιστοσελίδα του, εάν υπάρχει, στό διαδίκτυο.

3. Κατά της άποφάσεως του οικείου Μητροπολίτου μπορεί νά άσκηθεί προσφυγή ένώπιόν της Διαρκούς Έρω Συνόδου (Δ.Ι.Σ.) έντός δεκαήμερου άπό της τελευταίας ήμέρας της άναρτήσεως της άποφάσεως σύμφωνα μέ τή διάταξη της προηγούμενης παραγράφου. Η προσφυγή άσκειται άπό όποιοδήποτε άπό τούς συνυποψηφίους ή τούς ένοριτες μέ έγγραφο άπευθυνόμενο πρός τόν οικείο Μητροπολίτη, ό όποιος ύποχρεούται έντός μις έβδομάδος νά τό διαβιβάσει μέ όλον τόν σχηματισθέντα άπό την άρχή της διαδικασίας φάκελο στη Δ.Ι.Σ., προκειμένου νά κρίνει την προσφυγή, κατόπιν σχετικής γνωμοδοτήσεως της Συνοδικής Επιτροπής επί τών Δογματικών και Νομοκανονικών Ζητημάτων.

4. Πρίν άπό την όλοκληρήωση της άνωτέρω διαδικασίας και την έκπνοή τών συναφών προθεσμιών άπαγορεύεται ή χειροτονία του ύποψηφίου.

5. Εάν ό επιλεγείς ως Έφημέριος άπό τόν οικείο Μητροπολίτη, δέν προσέληθει άδικαιοιογήτως κατά την όρισθείσα ήμέρα γιά νά χειροτονηθεί, θεωρείται ότι δέν άποδέχεται την έκλογή. ~ Αν δέ δέν παράσχει ικανοποιητικές έξηγήσεις, είναι άπαράδεκτη ή ύποψηφιότητά του και γιά όποιαδήποτε άλλη προκήρυξη έφημεριακής θέσεως.

6. Ο μετά την όλοκληρήωση της κατά τά άνωτέρω διαδικασίας χειροτονούμενος, διορίζεται ύπό του οικείου Μητροπολίτου εις την προκηρυχθείσα όργανική θέση.

Άρθρον 8

Καθήκοντα Έφημερίου

1. Ο Έφημέριος καθίσταται στην ένορία του και ένεργεί πάντοτε κατ' άναφορά πρός τόν οικείο Μητροπολίτη

στην άσκηση της λειτουργικής, της πνευματικής και της γενικότερης ποιμαντικής διακονίας σε όλους τους τομείς του έφημεριακού έργου, συμφώνως πρός τούς Έρω Κανόνες και τίς όδηγίες του Μητροπολίτου.

2. Ο Έφημέριος λειτουργεί μέσα στα όρια της ένορίας, κατά τούς Έρω Κανόνες, ως έξαιρέτο ύπόδειγμα γιά την πνευματική ζωή τών πιστών και όφείλει νά άποφεύγει ένέργεια ή παράλειψη, ή όποία θά μπορούσε νά προκαλέσει τόν σκανδαλισμό τών πιστών και διδάσκει μέ τό λόλο και τά έργα όλους τους πιστούς. Ειδικότερα:

α. Τηλεί άπαρεγκλίτως και κατά την καθιερωμένη εκκλησιαστική τάξη τή Θεία Λειτουργία και όλα τά άλλα Έρω Μυστήρια, τίς παραδεδομένες ή άλλες τεταγμένες άκολουθίες του έορταστικού κύκλου της Έκκλησίας και κάθε άλλη ιεροπραξία γιά τόν άγιασμό τών πιστών, άσκει δέ την πνευματική πατρότητα μόνο μετά άπό άνάθεση μέ Ένταλήτριο Γράμμα του οικείου Μητροπολίτου.

β. Μεριμνά γιά τίς γενικότερες πνευματικές ή υλικές άνάγκες της ένορίας, γιά την ύποστήριξη τών άναξιοπαθούντων μελών της μέ όργανωμένες πρωτοβουλίες φιλανθρωπίας και κοινωνικής πρόνοιας και συνεργάζεται μέ τά άλλα εύαγή Ίδρύματα της Έρω Μητροπόλεως.

γ. Οργανώνει τό γραφείο της ένορίας, φροντίζει γιά τίς ποικίλες ύποθέσεις της, συντάσσει και συμπληρώνει τόν κατάλογο τών ένοριτών, τηρεί μέ συνέπεια τά Βιβλία Πρωτοκόλλου, Πράξεων του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου, Βαπτίσεων, Γάμων, Πιστοποιητικών άγαμίας και Κτηματολογίου, ενημερώνει όλους τούς φακέλους του άρχείου και μεριμνά γιά τά ιερά κειμήλια και γιά τά άλλα κινητά και άκίνητα πράγματα της ένορίας.

3. Ο Έφημέριος όφείλει νά φέρει την καθιερωμένη γιά τούς Ορθόδοξους κληρικούς περιβολή και άμφίση, νά άποφεύγει δέ κάθε αυθαίρετη μεταβολή ή την άποβολή της, νά κατοικεί μονίμως μέσα στα όρια της ένορίας του και μόνο μετά άπό έγκριση του οικείου Μητροπολίτου έξω άπό αυτά. Τίς έξαιρέσεις έκτιμά και γιά αυτές άποφασίζει ό οικείος Μητροπολίτης. Επιπροσθέτως, νά έξέρχεται άπό τά όρια της Έρω Μητροπόλεως γιά περισσότερες της μις ήμέρες μέ άδεια του οικείου Μητροπολίτου, νά άσκει τά έφημεριακά καθήκοντα ως αυτά επιμερίζονται μεταξύ τών Έφημερίων, έφ' όσον υπάρχουν πλείονες του ενός, συμφώνως πρός τίς όδηγίες του οικείου Μητροπολίτου, τόσο στη λειτουργική ζωή και στη διοίκηση της ένορίας, όσο και στην έξυπηρέτηση τών λειτουργικών άναγκών ένοριακών ή άλλων Ναών της Έρω Μητροπόλεως και τέλος νά μή συμμετέχει σε ξένες πρός την άποστολή της Έκκλησίας όργανώσεις, νά μήν άναλαμβάνει κοσμικές φροντίδες, οι όποιες θά μπορούσαν νά διαταράξουν την ένότητα τών ένοριτών στην κοινωνία της πίστεως και στό σύνδεσμο της άγάπης.

Άρθρον 9

Δικαιώματα Έφημερίου

1. Ο Έφημέριος έχει όλα τά άπορρέοντα άπό τό λειτουργημά του και την ένοριακή του θέση δικαιώματα, τά όποια όρίζονται άπό τούς Έρω Κανόνες και τόν Κατα-

στατικό Χάρτη της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος (Ν. 590/1977) και αναφέρονται ειδικότερα:

α. Στην ισοβιότητα του εκκλησιαστικού του λειτουργήματος.

β. Στη μονιμότητα της ένοριακής του θέσεως, εκτός από τις ρητώς προβλεπόμενες νόμιμες ή κανονικές εξαιρέσεις.

γ. Στη μισθοδοσία, την κοινωνική ασφάλιση και τη συνταξιοδότηση για την άσκηση του λειτουργήματος.

δ. Στη χορήγηση των νομίμων μνησίων άδειών, συνεκτιμωμένων των ειδικών αναγκών των έορταστικών κύκλων και των εφημεριακών κενών. Επίσης, των αναρρωτικών άδειών και των άδειών λόγω σπουδών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 37 παρ. 9 του Ν. 590/1977.

ε. Στη δωσιδικία συμφώνως προς τους 'Ιερούς Κανόνες και τη σχετική νομοθεσία.

2. Τά δικαιώματα των 'Εφημερίων, των 'Ιεροκληρικών, των Διακόνων και των ληϊκών εκκλησιαστικών υπαλλήλων ως προς τη βαθμολογική και μισθολογική κατάσταση, τη μισθοδοσία, την ασφάλιση, την αξιολόγηση, τις προαγωγές και τις αποδοχές καθορίζονται από τις σχετικές διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας της Πολιτείας, έφ' όσον δεν ρυθμίζονται ειδικότερα από τις διατάξεις του παρόντος.

Άρθρον 10

Ποιμαντική επίμρφωση και εκκλησιαστικές τιμές

1. Η μόρφωση και η επίμρφωση των 'Εφημερίων καλύπτεται από τις 'Ανώτατες 'Εκκλησιαστικές 'Ακαδημίες, τις Θεολογικές Σχολές των Πανεπιστημίων 'Αθηνών και Θεσσαλονίκης, ή και από άλλες 'Ορθόδοξες Θεολογικές Σχολές και περιορισμένως από τὰ Ι.Ε.Κ. «'Εκκλησιαστικής και Πολιτιστικής Κατάρτισης».

2. Η 'Εκκλησία της 'Ελλάδος, ή 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών και οι 'Ιερές Μητροπόλεις μπορούν να ιδρύουν ειδικές 'Επιμορφωτικές Σχολές ή Φροντιστήρια για την ειδική κατάρτιση και την ποιμαντική επίμρφωση των Κληρικών. Η ίδρυση των 'Επιμορφωτικών Σχολών αποφασίζεται από την Δ.Ι.Σ. για να καλύψει τις ανάγκες των Κληρικών μιας 'Ιεράς Μητροπόλεως ή και μιας ομάδας όμορων 'Ιερών Μητροπόλεων, τὰ δέ επιμορφωτικά προγράμματα προσαρμόζονται στις ειδικότερες ανάγκες κάθε κατηγορίας Κληρικών και οργανώνονται σε διαφορετικούς κύκλους κατόπιν σχετικής γνωμοδότησεως της Συνοδικής 'Επιτροπής επί της 'Εκκλησιαστικής 'Εκπαιδεύσεως και 'Επιμορφώσεως του 'Εφημεριακού Κλήρου. Τό Πιστοποιητικό Ποιμαντικής 'Επιμορφώσεως συνεκτιμάται στην αξιολόγηση των 'Εφημερίων και στην προαγωγή τους, εντάσσεται δέ στον Κύκλο της Διά Βίου Μαθήσεως.

3. Οι διακρινόμενοι για την προσφορά τους Κληρικοί στη λειτουργική ζωή, την ποιμαντική διακονία, την πνευματική πρόοδο και τη φιланθρωπική δράση της ένοριας τιμώνται από τον οικείο Μητροπολίτη με τις καθιερωμένες εκκλησιαστικές ή τιμητικές διακρίσεις, συμφώνως προς τους όρους και τις προϋποθέσεις του Κανονισμού 142/1999 «Περί άπονομής 'Εκκλησιαστικών 'Οφικίων

έν τη 'Εκκλησία της 'Ελλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 300/30.12.-1999).

Άρθρον 11

'Αξιολόγηση 'Εφημερίων

1. Έντός του πρώτου τριμήνου κάθε έτους συντάσσεται έκθεση αξιολογήσεως του 'Εφημερίου. Ο τύπος της έν λόγω έκθέσεως ορίζεται με απόφαση της Δ.Ι.Σ. Στο πρώτο μέρος αυτής, ο 'Εφημέριος αναπτύσσει την εφημεριακή του διακονία. Στο δεύτερο μέρος αξιολογείται από τον 'Αρχιερατικό 'Επίτροπο της περιφέρειάς του και στο τρίτο από τον Πρωτοσύγκελλο ή τον Γενικό 'Αρχιερατικό 'Επίτροπο της οικείας 'Ιεράς Μητροπόλεως, της κρίσεως των άνωτέρω θεωρουμένης υπό του οικείου Μητροπολίτου. Η κατά τὰ άνωτέρω αξιολόγηση του 'Εφημερίου ενεργείται κατά τὰ κριτήρια της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου.

2. Όταν ο 'Εφημέριος συμπληρώσει τον νόμιμο χρόνο για να κριθεί και προαχθεί βαθμολογικώς, τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο της οικείας 'Ιεράς Μητροπόλεως, ενεργώντας ως 'Υπηρεσιακό Συμβούλιο για τους 'Εφημερίους, διενεργεί την κρίση βάσει όλων των εκθέσεων αξιολογήσεως του κρινομένου, οι όποιες συνετάγησαν κατά τὰ έτη μετά την τελευταία του κρίση.

3. Κατά την κρίση προαγωγής του 'Εφημερίου, τό οικείο Μητροπολιτικό Συμβούλιο οφείλει να λάβει υπ' όψιν του τὰ έξής κριτήρια:

α) Απόδοση στα γενικά εφημεριακά καθήκοντα, όπως αυτά ορίζονται από τους 'Ιερούς Κανόνες, τους Κανονισμούς και τις 'Εγκυκλίους της 'Ιεράς Συνόδου και του οικείου Μητροπολίτου.

β) Απόδοση στα ειδικά εφημεριακά καθήκοντα, τὰ όποια του αναθέτει ο οικείος Μητροπολίτης, όπως του Προέδρου του 'Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, του υπευθύνου νεότητας, του υπευθύνου φιλανθρωπικού έργου κ.ά. Στην περίπτωση αυτή αξιολογείται επιπλέον στην 'Εκθεση 'Αξιολογήσεως (τέταρτο μέρος) και από τον Γενικό 'Υπεύθυνό της αντίστοιχης Ειδικής Ποιμαντικής Δραστηριότητας.

γ) Τυχόν πειθαρχικές ποινές.

δ) Επίμρφωση από πιστοποιημένους φορείς.

4. Κατά της απόφάσεως του οικείου Μητροπολιτικού Συμβουλίου για την περί βαθμολογικής προαγωγής ή μή του 'Εφημερίου κρίση του, δικαιούται ο 'Εφημέριος να άσκήσει προσφυγή ένώπιον της Δ.Ι.Σ., ή όποια έκδικάζεται μετά από σχετική γνωμοδότηση της Συνοδικής 'Επιτροπής επί των Δογματικών και Νομοκανονικών Ζητημάτων.

Άρθρον 12

Μεταθέσεις τακτικών 'Εφημερίων

1. Τακτικός 'Εφημέριος μετατίθεται:

α) Ύστερα από αίτησή του.

β) Με απόφαση της Δ.Ι.Σ., ύστερα από αιτιολογημένη πρόταση του οικείου Μητροπολίτου, έφ' όσον ή περαι-

τέρω παραμονή του Ἐφημερίου στήν ἐνορία ἀποβαίνει ἀσύμφορος γιά τήν πνευματική της ζωή. Ὁ συνολικός ἀριθμός τῶν μέ αὐτή τή διαδικασία μετατιθεμένων δέν μπορεί νά ὑπερβαίνει κατ ἔτος τούς τρεῖς κατά Ἱερά Μητρόπολη, στή δέ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν τούς δέκα.

γ) Λόγω ποινῆς ἐπιβαλλομένης τελεσιδίκως ὑπό τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου κατά τά εἰδικότερον ὀριζόμενα στόν Νόμο περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων (ἄρθρο 37 παρ. 7 τοῦ Ν. 590/1977).

2. Ἀμοιβαία μετάθεση τακτικῶν Ἐφημερίων πού ἔχουν τά ἴδια προσόντα μεταξύ δύο ἐνοριῶν τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως συντελεῖται μέ τή συγκατάθεση τῶν μετατιθεμένων καί Πράξη τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ἄρθρον 13

Ἀπόσπαση τακτικῶν Ἐφημερίων

Ἀπόσπαση τακτικοῦ Ἐφημερίου σέ ἄλλη κενή ὀργανική θέση δέν μπορεί νά παραταθεῖ πέραν τῶν τριῶν μηνῶν συνεχῶς ἢ διακεκομμένως μέσα στό ἴδιο ἔτος, ἐκτός ἂν ἡ ἀπόσπαση γίνεται ὕστερα ἀπό αἴτησή του ἢ μέ τή συγκατάθεσή τοῦ (ἄρθρο 37 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977).

ἄρθρον 14

Ἀφυπηρέτηση Ἐφημερίων

1. Οἱ Ἐφημέριοι μποροῦν νά ἀποχωροῦν τῆς ὑπηρεσίας ὕστερα ἀπό αἴτησή τους μετά τή συμπλήρωση τοῦ 70οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας τους, ὡς καί 35ετή πλήρη ἐφημεριακή ὑπηρεσία, ἢ καί σέ προγενέστερο χρόνο, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἀνικανότητα πρὸς ἐκτέλεση τῶν ἐφημεριακῶν τους καθηκόντων λόγῳ νόσου πνευματικῆς ἢ σωματικῆς, ἢ ὁποία πιστοποιεῖται ἀρμοδίως σύμφωνα μέ τίς διατάξεις πού ἐφαρμόζονται ἀναλογικῶς ἐπί τῶν πολιτικῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων. Ἡ πιστοποίηση αὐτή προκαλεῖται εἴτε μέ αἴτηση τοῦ Ἐφημερίου, εἴτε μέ ἐνέργεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, πρὸς τήν ἀρμόδια Ὑγειονομική Ἐπιτροπή.

2. Μετά τήν κατά τά ἀνωτέρω διαπίστωση τῆς ἀνικανότητας, ὁ οἰκείος Μητροπολίτης διορίζει προσωρινό Ἐφημέριο μέχρι τήν πλήρωση τῆς θέσεως κατά τίς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Ὡς πρὸς τήν ἀφυπηρέτηση τῶν Ἐφημερίων τῶν Κοιμητηρίων ἐφαρμόζεται εἰδικότερα τό ἄρθρο 14 παρ. 9 τοῦ Κανονισμοῦ 8/1979.

ἄρθρον 15

Παύση Ἐφημερίων

Ὁ Ἐφημέριος, πλὴν τῶν περιπτώσεων ἀφυπηρετήσεως πού προβλέπονται στό προηγούμενο ἄρθρο, παύεται ἀπό τῆς θέσεώς του:

α) Λόγῳ ποινῆς, σύμφωνα μέ τόν Νόμο περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

β) Ἐάν ἐπιδείξει συμπεριφορά ἀντίθετη πρὸς τίς ὑπηρεσιακές του ὑποχρεώσεις, ὅπως ἐάν ἐγκαταλείψει τή θέση του χωρίς ἄδεια πέραν τῶν 30 ἡμερῶν ἀδικαιολογήτως, ἢ ἐάν δέν συμμορφωθεῖ πρὸς νομίμως γενομένη

ἀπόσπαση. Οὐσιώδη τύπο τῆς σχετικῆς Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου ἀποτελεῖ στίς περιπτώσεις αὐτές ἡ προηγούμενη κλήση τοῦ Ἐφημερίου νά ἀπολογηθεῖ ἢ νά παρῶσαι ἐξηγήσεις.

γ) Ἐάν Ἐφημέριος ὡς ἐκπαιδευτικός, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ ἐφημεριακά καθήκοντα, μετατεθεῖ σέ ἄλλη ἐκπαιδευτική περιφέρεια μέ συνέπεια νά καθίσταται ἀδύνατη ἡ ἐκτέλεση τῶν ἐφημεριακῶν του καθηκόντων.

ἄρθρον 16

Ἀπόλυση Ἐφημερίων

1. Ὁ οἰκείος Μητροπολίτης δέν δικαιούται νά χορηγήσει Ἀπολυτήριο Γράμμα πρὸς τόν Ἐφημέριο, προκειμένου αὐτός νά ἐγκατασταθεῖ στήν περιφέρεια ἄλλης Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐάν προηγουμένως δέν ἔχει τήν ἐγγραφή συγκατάθεσης τοῦ Μητροπολίτου τοῦ τόπου τῆς νέας ἐγκαταστάσεως τοῦ Κληρικοῦ (ἄρθρο 56 παρ. 6 τοῦ Ν. 590/1977).

2. Τυχόν ἀπόλυσις Ἐφημερίου χωρίς τήν συγκατάθεση τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου στόν ὁποῖο ὁ Κληρικός θά ἐγκατασταθεῖ εἶναι ἄκυρος.

3. Προκειμένου περί προσωρινοῦ Ἐφημερίου, ἀγάμου Κληρικοῦ, ἀπαιτεῖται καί βεβαίωση περί τῆς μετῆλθους ἐγγραφῆς αὐτοῦ στό Μοναχολόγιον τῆς Μονῆς στήν ὁποία πρόκειται νά ἐγγραφεῖ.

ἄρθρον 17

Χειροτονία ὡς Ἐφημερίων ἐν ἐνεργείᾳ ἢ συνταξιοῦχων (δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν) ὑπαλλήλων

1. Συνταξιοῦχοι πρῶν δημόσιοι ἢ ἰδιωτικοὶ κ.λπ. ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τά κανονικά καί νόμιμα προσόντα καί δέν ὑπερέβησαν τό 70ό ἔτος τῆς ἡλικίας τους, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπόφοιτοι Δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδευσεως, μποροῦν νά χειροτονηθοῦν καί νά τοποθετηθοῦν σέ κενές ἐφημεριακές θέσεις, κωμοπόλεων ἢ χωριῶν, μέ πληθυσμό κάτω τῶν 5.000 κατοίκων, κατά τήν τελευταία ἀπογραφή. Ὡς πρὸς τή μισθοδοσία τῶν ἀνωτέρω ἐφαρμόζονται οἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσες διατάξεις τῆς συνταξιοδοτικῆς νομοθεσίας. Πρὸ τῆς χειροτονίας τοῦς ὑποχρεοῦνται αὐτοὶ νά παρακολουθήσουν ταχύρρυθμη ἐκκλησιαστική ἐπιμόρφωση σέ πιστοποιημένο φορέα.

2. Οἱ ὑπηρετοῦντες ὡς ἐκπαιδευτικοὶ εἴτε στή δημόσια εἴτε στήν ἰδιωτική Ἐκπαίδευση, ἐφ' ὅσον ἔχουν τά ἀπαιτούμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, μποροῦν νά χειροτονηθοῦν ὡς Ἐφημέριοι σέ κενές ἐφημεριακές θέσεις, τηρουμένων τῶν διατάξεων τῆς ἐκάστοτε ἰσχύουσας νομοθεσίας περί καταστάσεως τῶν πολιτικῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

ἄρθρον 18

Πλήρωση εἰδικῶν ἐφημεριακῶν θέσεων

Ὁ διορισμός Ἐφημερίων σέ Ἱερούς Ναοῦς Κοιμητηρίων ἢ Φιλανθρωπικῶν, Ἐκπαιδευτικῶν, Σωφρονι-

στικῶν κ.λπ. Ἱδρυμάτων, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἱδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου, διενεργεῖται ἀπό τόν οἰκεῖο Μητροπολίτη, μετά ἀπό πρόταση τῆς Διοικήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων Ο.Τ.Α. ἢ Ἱδρυμάτων, μεταξύ ὧσων ἔχουν τά ἀπαιτούμενα ἀπό τόν παρόντα Κανονισμό προσόντα Κληρικῶν γιά τήν πόλη, ὅπου οἱ Ἱεροί Ναοί εὐρίσκονται, ἀξιολογοῦνται δέ κατά τίς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ἄρθρον 19

Προσωρινοί Ἐφημέριοι - Ἱεροκήρυκες

1. Ἀσκέτως τοῦ ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν μιᾶς ἐνορίας, ἐφ' ὅσον οἱ πνευματικές ἀνάγκες τῆς ἀπαιτοῦν τόν διορισμό Κληρικοῦ καταλλήλου γιά τό κήρυγμα, τήν ἐξομολόγηση, τήν κατηχητική διακονία καί τά παρόμοια, μπορεῖ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης νά διορίζει, ὡς προσωρινό Ἐφημέριο καί Ἱεροκήρυκα, κληρικό κατάλληλο ἀπό ὅσους Ἱερομόναχους εἶναι ἐγγεγραμμένοι στό Μοναχολόγιο τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί ἔχουν τά νόμιμα προσόντα. Αὐτός ἐντασσόμενος σέ μισθολογική κατηγορία βάσει τῶν προσόντων του, μπορεῖ νά ἀσκεῖ τά ὡς ἄνω καθήκοντα σέ περισσότερες ἀπό μία ἕως καί δέκα ἐνορίες. Ὁ διοριζόμενος ὡς προσωρινός Ἐφημέριος καί Ἱεροκήρυκας, περιορίζεται ἀποκλειστικῶς στό ἀνωτέρω πνευματικά καθήκοντα χωρῆς καμία ἀνάμειξη στό καθήκοντα καί δικαιώματα τῶν τακτικῶν Ἐφημερίων. Αὐτονόμο εἶναι ὅτι ὁ διοριζόμενος ὡς προσωρινός Ἐφημέριος καί Ἱεροκήρυκας, δέν μπορεῖ νά εἶναι Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐνορίας ἢ τῶν ἐνοριῶν, ὅπου διακολεῖ.

2. Ὡς προσωρινοί Ἐφημέριοι εἶναι δυνατόν νά διορίζονται ἐπίσης Ἱερομόναχοι, ὑπό τίς προϋποθέσεις τῆς προηγουμένης παραγράφου, καί στίς περιπτώσεις τῶν ἀρθρ. 4 παρ. 4 καί ἀρθρ. 14 παρ. 2 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

3. Ἐκλιπόντων τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ διορισμοῦ τῶν προσωρινῶν κατά τά ἀνωτέρω Ἐφημερίων, ὁ οἰκεῖος καί διορίσας αὐτοῦ Μητροπολίτης δύναται νά ἀνακαλέσει τόν διορισμόν αὐτῶν.

ἄρθρον 20

Διορισμός Διακόνων

1. Ὁργανικές θέσεις Διακόνων σέ ἐνοριακοῦς Ἱεροῦς Ναοῦς ὑφίστανται σύμφωνα μέ τά ἀρχικῶς προβλεπόμενα ἀπό τό Ν.Δ. 1398/1973, ὅπως αὐτό ἐκάστοτε ἰσχύει.

2. Ἐπιτρέπεται χειροτονία ἐγγάμου ὡς Διακόνου γιά τήν κάλυψη κενῆς ὀργανικῆς θέσεως. Ἄγαμοι χειροτονοῦνται γιά τήν κάλυψη τελετουργικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, στό μοναχολόγιο τῆς ὁποίας εἶναι ἐγγεγραμμένοι ὡς μοναχοί. Ἐπ' αὐτῶν (Ἱεροδιάκονοι) ἐφαρ-

μόζονται κατ' ἀναλογίαν τά ἰσχύοντα ἐπί προσωρινῶν Ἐφημερίων. Ἡ κατά παράβαση τῆς παρούσας διατάξεως τελεωμένη χειροτονία εἶναι ἀντικανονική ὡς ἀπολελυμένη.

3. Ὁ διορισμός τῶν Διακόνων διενεργεῖται μέ ἀπόφαση τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου, ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 4, 5 καί 7 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

4. Τά τοῦ βαθμολογίου, τῆς μισθοδοσίας, τῆς ἀσφαλίσεως καί τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν Διακόνων τῶν ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν διέπονται ἀπό τίς ἐκάστοτε ἰσχύουσες διατάξεις.

ἄρθρον 21

Διορισμός Ἱεροκηρύκων

1. Ὁργανικές θέσεις Ἱεροκηρύκων στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί στίς Ἱερές Μητροπόλεις ὑφίστανται σύμφωνα μέ τά προβλεπόμενα ἀπό τό ἀρθρο 25 τοῦ προμνησθέντος Ν. 817/1978.

2. Στίς θέσεις αὐτές διορίζονται μέ ἀπόφαση τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου ἄγαμοι Κληρικοί, ἀπόφοιτοι Ὁρθόδοξης Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὡς πρὸς τή μισθοδοσία, τήν ἀσφάλιση καί τή συνταξιοδότηση αὐτῶν ἐφαρμόζονται οἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσες σχετικές διατάξεις.

ἄρθρον 22

Εἰδική διάταξη

Οἱ λαϊκοί ἐκκλησιαστικοί ὑπάλληλοι, οἱ κατέχοντες θέσεις ἐκ μετατροπῆς ὀργανικῶν διακονικῶν θέσεων καί, κατά τίς κείμενες διατάξεις, μισθοδοτοῦμενοι ὑπό τοῦ Δημοσίου ὑπάγονται στίς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ 5/1978 «Περί Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων» (Φ.Ε.Κ. Α' 48/3.4.1978), σύμφωνα μέ τήν παράγραφο 5 τοῦ ἀρθρου 20 τοῦ Νόμου 1476/1984 (Φ.Ε.Κ. 136 Α').

ἄρθρον 23

Κατάργηση ἀντιθέτων διατάξεων

Κάθε γενική ἢ εἰδική διάταξη Κανονισμοῦ, ἡ ὁποία ἀντίκειται στόν παρόντα Κανονισμό καταργεῖται.

ἄρθρον 24

Ἐναρξη ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀρχίζει ἀπό τήν ἡμέρα τῆς δημοσιεύσεώς του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 8ῃ Μαρτίου 2012

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεῦς
Ὁ Διαυθείας Γαβριήλ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Μεταμορφώσεως Σωτήρος Λεωφ. Συγγοῦ,
Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Παλαιοῦ Φαλήρου,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ τῇ 19ῃ Μαρτίου 2012

† Ὁ Νέας Σμύρνης ΣΥΜΕΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Μεταμορφώσεως Σωτήρος Χριστοῦ Ψαρῶν,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Χίῳ τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 2012

† Ὁ Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσῶν
ΜΑΡΚΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 3.4.2012

Συνήλθε τὴν Τρίτη, 3 Ἀπριλίου 2012, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιο ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ἐνημέρωσε τὰ Μέλη τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου γιὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο.

Ἐπίσης ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικά μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακά ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου.

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 4.4.2012

Συνήλθε τὴν Τετάρτη, 4 Ἀπριλίου 2012, στὴν δεύτερη Συνεδρία Της ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικά μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακά ζητήματα.

Στὸ δεύτερο μέρος τῆς Συνεδρίας, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ὑπεδέχθη τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου κ. Χρυσόστομο καὶ τὴν Συνοδεία του, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπεται τὴν Ἐκκλησία μας γιὰ νὰ τελέσει, αὐριό Πέμπτη 5 Ἀπριλίου 2012, τὴν Ἀκολουθία τῶν Ἐγκαινίων στὸ Κοινωνικό Παντοπωλεῖο «Ἀποστολή Ἀγάπης» τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπι-

σκοπῆς Ἀθηνῶν. Τὸ Κοινωνικό αὐτὸ Παντοπωλεῖο θὰ λειτουργήσει μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου καὶ ἄλλων φορέων τῆς Νήσου.

Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 5.4.2012

Συνήλθε τὴν Πέμπτη, 5 Ἀπριλίου 2012, στὴν τρίτη Συνεδρία Της ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Συνοδική Ἐπιτροπή Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποιίας, ὅτι γιὰ τὸ ἔτος 2011 δαπανήθηκαν περίπου ἑνεννῆτα ἕξι ἑκατομμύρια εὐρώ, (95.823.175,50 €), γιὰ τὴν συντήρηση καὶ τὴν λειτουργία τῶν Ἱδρυμάτων καὶ γιὰ φιλανθρωπικούς καὶ κοινωνικούς σκοπούς. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀσκεῖ ἓνα τεράστιο κοινωνικό καὶ φιλανθρωπικό ἔργο πρὸς ἀνακούφιση τῶν πασχόντων καὶ ἀναξιοπαθόντων ἀδελφῶν μας, τὸ ὁποῖο ἐπιτελεῖται μὲ ἑπτακόσια (700) περίπου Ἱδρύματα στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καὶ τίς Ἱερεῖς Μητροπόλεις.

Ἐπίσης, μὲ τὴν μέριμνα τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, προσφέρονται καθημερινὰ περισσότερες ἀπὸ 50.000 μερίδες φαγητοῦ, σὲ συνανθρώπους μας πού καταφεύγουν στὰ συσσίτια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος δέχθηκε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δωδώνης κ. Χρυσόστομο, Πρόεδρο τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων (Θρησκευτικοῦ Τουρισμοῦ) καὶ ἐνημερώθηκε γιὰ τοὺς τρόπους καὶ τίς προοπτικὲς ἀναπτύξεως τοῦ Θρησκευτικοῦ Τουρισμοῦ.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ὄρισε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γλυφάδας κ. Παῦλο, νὰ ἐκπροσωπήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος στὴν Τελετὴ Ἀφῆς τοῦ Ἀγίου Φωτός κατὰ τὸ Μεγάλο Σάββατο, στὰ Ἱεροσόλυμα.

Τέλος ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, ἐνέκρινε ἀποσπάσεις Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ Ἱερές Μητροπόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱεράς Συνόδου

Ἀνακοινωθέν τῆς 3.4.2012

Τὸ γεγονός τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἠλικιωμένου συνταξιούχου στὴν Πλατεία Συντάγματος μᾶς προξενεῖ λύπη καὶ συμπάθεια καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στίς παρακάτω σκέψεις:

α. Ἡ συγκεκριμένη αὐτοκτονία καὶ οἱ παρόμοιες μὲ αὐτὴν, στίς ὀδυνηρές ἡμέρες τῆς κρίσεως πού περνάμε, εἶναι γεγονός πού προβληματίζει ἔντονα τὴν κοινωνία μας. Τὰ διογκούμενα προβλήματα καὶ ἡ ἐπιδείνωση τῆς κρίσεως, καλλιεργῶν τὴν ἀπόγνωση καὶ ὀδηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἀπονενομημένες καταστάσεις, τοὺς στεροῦν δὲ τὴν ἀξιοπρέπειά τους.

β. Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐπικροτεῖ τέτοιες ἐπιλογές ὡς ἀπάντηση στὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων. Ἀντίθετα καλλιεργεῖ τὴν ὑπομονή, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

γ. Φιλανθρώπως συμπαραστεκόμεθα στοὺς οἰκείους τοῦ ἐκλιπόντος καὶ εὐχόμεθα ὁ Θεός νὰ τοὺς χαρίζῃ εἰρήνη καὶ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

*Συμμετοχὴ στὴ Διεθνῆ Ἐκθεση
Θρησκευτικοῦ Τουρισμοῦ στὴ Μόσχα*

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔλαβε μέρος στὴ Διεθνῆ Τουριστικὴ Ἐκθεση προβολῆς θρησκευτικῶν τόπων καὶ μνημείων, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στὴ Μόσχα ἀπὸ 17 ἕως καὶ 21 Μαρτίου 2012. Τὴν εὐθύνη τῆς παρουσιάσεως τῶν ἑλληνικῶν θρησκευτικῶν μνημείων ἀνέλαβε καὶ ὑλοποίησε τὸ Συνοδικὸ Γραφεῖο Προσκυνηματικῶν Περιηγήσεων Θεραπευτικοῦ Τουρισμοῦ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ

Τουρισμοῦ τῆς χώρας μας. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας μας παρουσίασαν ξενόγλωσσο ὀπτικοακουστικὸ ὕλικό Ἱερῶν Μονῶν καὶ Προσκυνημάτων ἀπὸ εἴκοσι Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Στὴν Ἐκθεση μετέσχον 5000 ρωσικά τουριστικά γραφεῖα.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

*Δήλωση τοῦ Μακαριωτάτου
γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς περιουσίας
τῆς Ἐκκλησίας*

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἔκανε τὴν ἀκόλουθη δήλωση: “Εἶναι ἀπορίας ἄξιον πὼς κάθε φορὰ πού ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ ἐν γένει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειροῦν νὰ ἀξιοποιήσουν νομίμως τὴν περιουσία τους, πρὸς ὄφελος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πού δοκιμάζεται σκληρὰ, παρουσιάζονται αἰφνης πάσης φύσεως προσκόμματα, ἐνδεδυμένα μὲ τὸν μανδύα κάθε εἶδους εὐαισθησιῶν, ἀπὸ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικὴ προσφορά καὶ ἀλληλεγγύη περιορίζεται ἀπλὰ καὶ μόνο σὲ βαρὺδουπες, δακρὺβροχτες καὶ δῆθεν ἰδεολογικὰ φορτισμένες διακηρύξεις.

Οὔτε ὁ λαὸς μας, πού ἔχει βυθιστεῖ στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀνασφάλεια ἀνακουφίζεται μὲ λόγια, οὔτε τὰ πολυάριθμα ἐκκλησιαστικὰ ἱδρύματα κοινωνικοῦ χαρακτῆρα, τὰ ὁποῖα κάθε μέρα ὄλο καὶ περισσότερο ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τὸ κράτος πρόνοιας, συντηροῦνται μὲ δηλώσεις, οὔτε οἱ λειτουργικὲς ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετωπίζονται μὲ εὐχολόγια.

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντας συναίσθηση τῆς εὐθύνης τοὺς ἀπέναντι στὴν πατρίδα καὶ ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς τους σὲ ὄρες ἐξαιρετικὰ κρίσιμες γιὰ τὴ διατήρηση τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ εἰρήνης, ἐμμένουν στὴν ἀπόφασί τους γιὰ τὴν ἀξιοποίηση μὲ κάθε νόμιμο τρόπο τῆς περιουσίας τους. Καὶ θέλουν νὰ πιστεύουν πὼς ἡ Πολιτεία θὰ ἀντιληφθεῖ ὅτι παραμένουν ἀρωγοὶ στὸν κοινὸ σκοπὸ καὶ ὄχι κατ’ ἐπίφαση συνεργάτες ἢ ἀντίπαλοι.

Περαιτέρω ἡ Ἐκκλησία μας θὰ εὐχόταν νὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα καὶ σὲ ἄλλους φορεῖς, ὅπως π.χ. τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ταμεία, γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς

περιουσίας τους, πού μέχρι σήμερα έχει καταληπτευθεί, προκειμένου να μπορέσουν οί ηλικιωμένοι μας να ανταπεξέλθουν μέ αξιοπρέπεια στό βάρος τών γηρατειών τους.

*Ἐθιμοτυπική συνάντηση
τοῦ Μακαριώτατου μέ τόν νέο Ὑπουργό
Παιδείας κ. Γ. Μπαμπινιώτη*

Ἐθιμοτυπική συνάντηση μέ τόν νέο Ὑπουργό Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης καί Θρησκευμάτων κ. Γ. Μπαμπινιώτη εἶχε τήν Τετάρτη 14 Μαρτίου τό πρωί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος. Στό τέλος ἔγιναν οί ἑξῆς δηλώσεις: “Ἐχω μία βαθιά πίστη, αὐτή πού ἔχει ὅλος ὁ ἀπλός ἑλληνικός λαός. Θεώρησα χρέος μου νά ἔρθω νά σᾶς δῶ, ὄχι μόνον ἐθιμοτυπικά, ἀλλά νά συζητήσουμε τά θέματα τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα μάλιστα εἶναι καί ἰδιαιτέρως ἐπίκαιρα, καθῶς πλησιάζει ἡ ἑορτή τῆς 25ης Μαρτίου”, σημείωσε ὁ κ. Μπαμπινιώτης. “Διότι ὅσοι ξέρουν τήν ἱστορία τῆν ἑλληνική, ὁ Κληρός ἔπαιξε ἕναν ἀποφασιστικό ρόλο στήν Ἐπανάσταση μέσα ἀπό τόν Ἑλληνικό Διαφωτισμό, ὅπου ἱερωμένοι σέ μεγάλο βαθμό ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ Ἄνθιμος Γαζής, ὁ Νεόφυτος Δούκας, ὁ Νεόφυτος Βάμβας, ὅλοι αὐτοί, ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων, ὁ Πατροκοσμᾶς, ἔπαιξαν ἕναν τεράστιο ρόλο στήν ἀφύπνιση τοῦ Γένους ἀλλά καί στόν ἴδιο τόν Ἀγῶνα, ὅπως ὁ Ἀθανάσιος Διάκος”.

Καί πρόσθεσε: “Αὐτά, λοιπόν, ἐμεῖς δέν πρέπει νά τά ξεχνᾶμε, πρέπει νά τά περνᾶμε μέσα ἀπό τήν Παιδεία μας γιατί αὐτή εἶναι ἡ παράδοσή μας, αὐτή εἶναι ἡ ἱστορία μας, αὐτός εἶναι ὁ πολιτισμός μας. Καί ἕνα βασικό κομμάτι τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας καί ἡ Ὁρθόδοξία μας, ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας. Ἐπομένως ἡ παρουσία μου ἐδῶ εἶναι οὐσιαστική καί δέν εἶναι ἐθιμοτυπική καί δηλώνω ὅτι ὅπου μποροῦμε γιά ὅσο διάστημα εἶναι νά σταθοῦμε πλάι στήν Ἐκκλησία, πλάι στόν ἑλληνικό λαό. Καί θέλω καί δημόσια νά σᾶς συχαρῶ γιά ὅλη αὐτή τή δραστηριότητα πού ἔχει ἀναπτύξει ἡ Ἐκκλησία μας, ὑπό τήν ἡγεσία σας, ὡς ἀπλός ὑπυρέτης πού στήν πραγματικότητα εἶναι ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὑπουργοῦ”.

Ἀπό τήν πλευρά του ὁ Μακαριώτατος συνεχᾶρον τόν κ. Μπαμπινιώτη γιά τήν ἀνάληψη τῶν νέων του καθηκόντων, ἐπισημαίνοντας πῶς εἶναι “ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στήν κατάλληλη θέση”. “Εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ καί νά εὐχνηθοῦμε νά μπορέσετε αὐτές τίς σκέψεις νά τίς κάνετε πραγματικότητα. Ἐμεῖς θά εἴμαστε κοντά σας. Θά ἔλεγα σχετικά μέ τήν κρίση καί τίς δυσκολίες πού περνᾶμε, πῶς θά τίς ξεπεράσουμε καί αὐτές μέ ἀγῶνα καί ἴσως εἶναι μία εὐκαιρία νά δοῦμε πολλά πράγματα τά ὁποῖα τά ξεκάσαμε, τί μᾶς λείπει, τί μποροῦμε νά κάνουμε νά τά ξαναβάλουμε στήν θέση τους”.

*Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος
στά Γραφεῖα τῆς ΜΚΟ «Ἀποστολή»*

Τά γραφεῖα τῆς φιλανθρωπικῆς ἐταιρείας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν “Ἀποστολή” ἐπισκέφθηκαν στίς 4.4.2012 οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καί Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου κ. Χρυσόστομος. Πρός τιμὴν τῶν δύο Προκαθημένων ὁ Γενικός Διευθυντής τῆς “Ἀποστολῆς” κ. Κ. Δήμτσας παρέθεσε ἐπίσημο γεῦμα.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ἀναφέρθηκε στήν παγκόσμια οικονομική κρίση καί ἐξέφρασε τήν ἀνησυχία του γιά τίς ἐπιπτώσεις πού θά ἔχει στούς λαούς. «Συναντᾶμε εἰκόνες πού ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι τίς ζήσαμε μόνον κατά τήν περίοδο τοῦ πολέμου. Οἱ εἰκόνες φτώχειας μᾶς συγκλονίζουν ὅλους. Πρέπει ὅλοι νά συνεργαστοῦμε γιά νά σταθοῦμε δίπλα στούς ἀνθρώπους πού ὑποφέρουν. Ἐμεῖς βρισκόμαστε δίπλα στούς Ἕλληνες καί θά συνεχίσουμε μέσω τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τῆς Μ.Κ.Ο. «Ἀποστολή» νά στηρίζουμε τίς προσπάθειες σᾶς” εἶπε χαρακτηριστικά.

“Τό Κοινωνικό Παντοπωλεῖο πού ἐγκαινιάζουμε τήν Πέμπτη στήν Καλλιθέα”, πρόσθεσε, “εἶναι μόνον ἕνας σταθμός στή μεγάλη καί δύσκολη διαδρομή πού ἔχουμε νά διανύσουμε. Γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου δέν ξεχωρίζουμε τόν ἑλληνικό λαό ἀπό τόν κυπριακό, γιατί ἡ καρδιά μας, τό μυαλό μας καί ἡ ψυχή μᾶς εἶναι ἑλληνική. Εἴμαστε κοντά σᾶς ὅπως κοντά μᾶς σταθήκατε καί ἐσεῖς στίς πιό δύσκολες περιόδους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, ἀναφέρθηκε ἀπὸ τὴν πλευρὰ του λεπτομερῶς στὸ προνοιακὸ ἔργο τῆς «Ἀποστολῆς», ἐπισημαίνοντας τὸν ρόλο πού διαδραματίζει ἡ Ἐκκλησία στὴ σημερινή συγκυρία. Ἀπευθυνόμενος στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου εἶπε: «Ἀνακουφίστε με τὴ βοήθεια σας συνανθρώπους μας πού ὑποφέρουν καί γι' αὐτό σας εὐχαριστοῦμε».

Ὁ Γενικός Διευθυντής τῆς «Ἀποστολῆς» κ. Κωνσταντῖνος Δήμτσας, παρουσίασε στὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου τὰ προγράμματα πού ἔχει ἐφαρμόσει ἡ «Ἀποστολή», ἐνῶ χαρακτηριστικῶς συγκινητικὴ τὴν προσφορά τοῦ κυπριακοῦ ἀδελφοῦ λαοῦ, κάνοντας λόγο γιὰ “πανστρατιά συμπαράστασης Ἐκκλησίας, Δήμων, Φορέων καί τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῆς Μεγαλονήσου”. “Πιστεύουμε”, κατέληξε, “ὅτι αὐτὴ εἶναι μία γκρίζα παρένθεση γιὰ τὴ χώρα μας καί πολὺ γρήγορα ἡ Ἑλλάδα θὰ δείξει τὸ πραγματικὸ της πρόσωπο καί τὴ δύναμή της ἀνακτώντας τὴ θέση πού τῆς ἀρμόζει”.

Στὸ γεῦμα παρευρέθηκαν ἐκ μέρους τῆς Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἀντιπρόεδρος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, ὁ Μητροπολίτης Ἑδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καί Κοζάνης κ. Παῦλος καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερῆς Συνόδου Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Γαβριήλ. Ἐπίσης στὸ γεῦμα παρακάθησαν ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος καί ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κιτίου κ. Χρυσόστομος.

*Ἀρχιεπίσκοπος: «Ναί στὸν διάλογο,
ἀλλὰ μὲ προϋποθέσεις»*

Στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων βρέθηκε στίς 29 Μαρτίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὅπου εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ συζητήσει μὲ τοὺς σπουδαστές γιὰ ἐπίκαιρα θέματα.

Γιὰ τίς ἀντιδράσεις στὸ διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς:

«Δέν κάναμε ποτέ ἐμεῖς διάλογο μόνοι μας, ὡς Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, μὲ τοὺς Καθολικούς. Οὔτε οἱ Ρῶσοι θὰ μπορούσαν νὰ πᾶνε μόνοι τους. Ἦρθαν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, ψήφισαν καί εἶπαν θὰ κάνουμε τὸ διάλογο μὲ τοὺς Καθολικούς, κάτω ἀπὸ ὀρισμένες προϋποθέσεις καί ὀρισμένους

ὄρους. Ἔρχονται μερικοὶ Ἀρχιερεῖς -καί ἐπηρεάζουν καί μερικοὺς λαϊκοὺς- καί λένε “τί τὸν θέλουμε αὐτὸν τὸν διάλογο;”

Κατ' ἀρχὴν, χριστιανικά, δέν μπορούμε νὰ ἀπορρίψουμε ποτέ τὸν διάλογο. Μὲ ὅλους πρέπει νὰ μιλάμε. Τὸ θέμα εἶναι νὰ κρατᾶμε τὴν ἀλήθεια. Ἔχουμε, λοιπόν, αὐτὸν τὸν διάλογο καί ὑπάρχουν μερικοὶ πού λένε “ὄχι!”. Μὰ δέν εἶναι ἀπόφαση μόνο δική μας. Εἶναι ἀπόφαση πού ἔχουν πάρει ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι. Δέν εἶναι θέμα δικό μου νὰ πῶ “ὄχι στὸ διάλογο”.

Συνῆλθαν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι καί ἀποφάσισαν νὰ μιλήσουν καί μὲ τοὺς Καθολικούς. Τώρα τελευταία μιλάμε καί μὲ τὸ Ἰσλάμ, νὰ μιλήσουμε καί μὲ τοὺς Διαμαρτυρομένους κ.λπ. Ἡ προσοχὴ τοῦ διαλόγου εἶναι μέχρι πού φτάνουν, ἐάν ζητοῦν νὰ κάνουμε παραχωρήσεις, συμφωνίες κ.λπ. Ἡ Ἐκκλησία μας, λοιπόν, δέν ἔχει παρατηρήσει σημεῖα μὲ βάση τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ποῦμε πὼς διακόπουμε τὸν διάλογο»

Σχετικὰ μὲ τὴν ἔννοια τῆς Νεοπατερικῆς ἢ Μεταπατερικῆς Θεολογίας:

«Ἡ ἐποχὴ μᾶς ἔχει βγάλει κι αὐτὴ Πατέρες. Ἡ νεοπατερικὴ, τὴν εἶπανε μεταπατερικὴ, δέν εἶναι ἄλλη θεολογία, εἶναι χρονικὸ πρᾶγμα. Ὅπως θὰ λέγαμε ἡ σύγχρονη θεολογία, οἱ σύγχρονοι θεολόγοι. Περιμένουμε, βέβαια, τὴν ἀπάντηση τοῦ Σεβ. Δημητριάδος. Ἐάν εἶναι, λοιπόν, ζήτημα χρονικὸ, δέν ἔχουμε τίποτα νὰ κάνουμε».

Σχετικὰ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία καί τὸν χωρισμὸ Ἐκκλησίας-Κράτους:

«Ὅταν βλέπω ὅτι τὴν περιουσία τὴ δίνω στὸν φτωχὸ καί τὴν παίρνεις καί τὴ δίνεις στὸν πλούσιο, δέν θὰ διαμαρτυρηθῶ; Τώρα τί λέει ὁ νόμος: ὅποια περιουσία δόθηκε τὸ 1952 καί δέν ἔχει διατεθεῖ, τὸ κράτος μπορεῖ νὰ τὴ δώσει ὅπου θέλει».

«Εἴμαστε ὑπὲρ τοῦ χωρισμοῦ, ὄχι γιατί τὸ θέλουμε ἐμεῖς, ἐμεῖς δέν θὰ τὸ ζητήσουμε ποτέ. Ἐάν μᾶς ποῦνε ὅτι δέν μᾶς θέλουν, θὰ τὸ κάνουμε. Θὰ περάσουμε καλύτερα. Μόνοι μας δέν θὰ τὸ κάνουμε, γιατί μπορούμε ὅ,τι μπορούμε νὰ βοηθήσουμε ἀκόμη.»

Σχετικὰ μὲ τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα καί τίς ἐξελίξεις στὴ Συρία:

«Στὸ Ἰράκ χάθηκε ὁ Χριστιανισμὸς ὅλος. Πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσει τὸ θέμα τῶν Χριστιανῶν

γύρω από τη Μεσόγειο. Φεύγουν από όλα αυτά τα μέρη για να γίνουν άραβικά. Δέν πρέπει εμείς να νοιαστούμε γι' αυτούς τους ανθρώπους;»

Τέλος, για τα μέτρα που ἐλήφθησαν για τις πρόσφατες παρελάσεις ὁ Μακαριώτατος τόνισε:

“Τά μέτρα που ἐλήφθησαν πρὶν μερικές μέρες εἶναι ταπεινωτικά γιά ὄλους μας”.

Γεῦμα Ἀγάπης

γιά 350 δοκιμαζόμενους πολίτες

Γεῦμα ἀγάπης καί ἀξιοπρέπειας διοργανώθηκε τήν Κυριακή 22 Ἀπριλίου γιά 350 συνανθρώπους μας, οἱ ὅποιοι δοκιμάζονται ἀπό τήν οικονομική κρίση καί σιτίζονται μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, στίς ἐγκαταστάσεις τοῦ Στρατοπέδου Καποτά στήν Παρνηθα. Τό γεῦμα παρετέθη μέ πρωτοβουλία τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, τοῦ Ραδιοφώνου καί τῆς Τηλεόρασης τοῦ Σκάι στό πλαίσιο τῆς πρωτοβουλίας «Ὅλοι Μαζί». Ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἔφτασε στόν κῶρο τῆς ἐκδήλωσης, πολύ κοντά ἐκεῖ ὅπου βρίσκονται οἱ ἀποθῆκες πού ἔχουν παραχωρηθεῖ στόν Φιλανθρωπικό Ὄργανισμό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς «Ἀποστολή», ἔσπευσε νά εὐλογήσει καί νά χαιρετήσει ὄλους ἐκείνους γιά τούς ὁποίους παρετέθη τό γεῦμα.

Στόν σύντομο χαιρετισμό τοῦ εὐχαρίστησε τίς 900 ἐθελόντριες τῶν συσσιτίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ὄλους ἐκείνους πού συνδράμουν στό ἔργο τῶν ἐνοριακῶν φιλόπτωκων, τόν Ἀρχηγό τοῦ ΓΕΣ, τά ἐπιτελικά στελέχη τοῦ Στρατοῦ καί ἰδιαίτερως τούς στρατευσίμους πού βοήθησαν στήν ὁργάνωση τοῦ γεύματος καί τόν Σκάι.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπογράμμισε ὅτι πρέπει νά κρατηθοῦμε γιά νά ξεπεράσουμε τήν κρίση καί εὐχήθηκε τό ἐπόμενο τραπέζι νά βρεῖ τήν πατρίδα καί τόν λαό σέ καλύτερη κατάσταση.

Κατά τήν ἀναχώρησή τους, γιά τίς ἐνορίες τους, καί οἱ 350 συμπολίτες μας πού ἔχουν ἀνάγκη παρέλαβαν ἕνα μικρό δέμα μέ τρόφιμα ἀπό τίς ποσότητες πού ἔχουν συγκεντρωθεῖ μέσῳ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Σκάι καί τῆς Ἐκκλησίας, «Ὅλοι Μαζί» καί τά ὅποια εἶχε ἐτοιμάσει ἡ «Ἀποστολή».

Ἐκτός ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο παρέστησαν ὁ ἐπίκωριος Μητροπολίτης Ἰλίου, Πετροπόλεως καί Ἀχαρνῶν Ἀθηναγόρας, ὁ Ἀναπληρωτής Ὑπουργός Ἀμυνας Γιάννης Ρα-

γκούσης, ὁ Ἀρχηγός ΓΕΣ Ἀντιστρατήγος κ. Ζιαζιάς, ὁ Διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Σκάι Ἰ. Σπανολιός, ὁ Ἐπίσκοπος Διαυλείας Γαβριήλ, ὁ Πρωτοσύγκελος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἀρχιμ. Μάξιμος Παπαγιάννης, ὁ κ. Κωστής Δήμτσας, Διευθυντής τῆς ΜΚΟ τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς, «Ἀποστολή», ἐκπρόσωποι τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης καί Ἀξιωματικοί τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

*Παρουσιάστηκε ἡ Ἀρθρογραφία
τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου*

Στίς 26 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκδήλωση παρουσίαση τοῦ Ἀ' μέρους τῆς Ἀρθρογραφίας τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, ἡ ὁποία δημοσιεύεται στόν Δ', κατά σειρά, Τόμο τῶν ἔργων του, πού ἐξέδωσαν ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος καί οἱ ἐκδόσεις «Ἀκρίτας» καί περιέχει τά κείμενα πού δημοσίευσε στήν Ἐφημερίδα «Πληροφόρηση» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἀπό τό 1981 ἕως τό 1998.

Στήν ἐκδήλωση, πού ἔλαβε χώρα στήν Στοά Βιβλίου στήν Ἀθήνα, τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο ἐκπροσώπησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός, ἐνῶ παρέστησαν ὁ τ. Πρωθυπουργός κ. Ἰωάννης Γρίβας, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Κύριλλος, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος, Σύρου κ. Δωρόθεος, ὁ Ὑπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης καί Θρησκευμάτων Καθηγητής κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης, ὁ Ἐκδότης κ. Πέτρος Κυριακίδης, ἐκπρόσωποι κομμάτων, Καθηγητές Πανεπιστημίου, ὁ τ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν π. Θωμᾶς Συνοδινός, πνευματικά τέκνα τοῦ αἰοδίου Πρωθιεράρχου καί πλῆθος κόσμου πού κατέκλεισε τίς αἴθουσες τῆς Στοᾶς Βιβλίου.

Τήν ἐκδήλωση χαιρέτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος, μεταξύ ἄλλων σημείωσε: «Δοξολογῶ τόν Ἅγιο Θεό, διότι ὡς διάδοχος τοῦ μακαριστοῦ στήν Ποιμαντορική

Διακονία τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας τῆς Δημοτριάδος, ἔγινα κληρονόμος αὐτοῦ τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ πλούτου, τόν ὅποιον ἰδίους κόποις ἐκεῖνος συγκέντρωσε καί κληροδότησε στούς ἐπιγενομένους. Γιά τοῦτο καί θεωρῶ ὡς ἱερό καθῆκον, προσωπικό ἀλλά καί ὄλης τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, νά ἐργασθοῦμε ἀπό κοινοῦ γιά τή διαφύλαξη αὐτοῦ του θησαυροῦ. Φρονῶ πῶς ἡ ἐκδοση τῶν ἔργων του ἐξυπηρετεῖ ἀπόλυτα τόν σκοπό αὐτό. Διότι καθιστᾷ τό εὖρος τῶν ὀραματισμῶν, τό βάθος τῆς ἀγάπης καί τήν πολύτιμη ποιμαντορική πείρα τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου μας προσιτά σέ Ἐπίσκοπο, κλῆρο καί λαό, ἀποδεκτά βοηθητικά μέσα στόν πνευματικό ἀγῶνα ἀπό τόν κάθε καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπο...».

Πρῶτος ὀμιλητής ἦταν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Νεκτάριος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στά ὀράματα καί στούς ὀραματισμούς τοῦ Πνευματικοῦ του Πατρός. Ἐπόμενος ὀμιλητής ἦταν ὁ Ὑπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης καί Θεοσκευμάτων Καθηγητής κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης. Ὁ κ. Ὑπουργός, μέ λόγο γλαφυρό καί παραστατικό, χαρακτήρισε τά κείμενα τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου «πνευματικά πετράδια», ἐνῶ ἐπαίνεσε τούς συντελεστές τῆς ἐκδοσης. Σημείωσε ὅτι «ὁ Χριστόδουλος προβληματιζόταν καί εἶχε τό χάρισμα νά περνᾷ τόν προβληματισμό του στούς ἀναγνώστες του, ἐνῶ κινοῦνταν σέ ἀξίες πού τίς ξεχάσαμε καί φθάσαμε ἐδῶ πού φθάσαμε, ἀξίες ὅπως ἡ πατρίδα, ἡ παράδοση, ἡ πίστη, ἡ κληρονομιά μας, ἡ οἰκογένεια κ.ἄλ.». Τόν κύκλο τῶν ὀμιλητῶν ἐκλείσει ὁ Ὁμότιμη Καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν κ. Μερρόπη Σπυροπούλου, ἡ ὁποία ἀναφέρθηκε στήν εὐαίσθητη καί ἀγαπητική σχέση τοῦ Μακαριστοῦ Χριστοδούλου μέ τούς νέους. Καταληκτικό χαιρετισμό ἀπύθυνε ὁ Ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Σεβ. Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος μετέφερε τίς εὐχές τοῦ κ. Ἱερωνύμου, εὐχαρίστησε καί συνεχάρη τούς συντελεστές τοῦ ἔργου καί ἐξῆρε τήν μεγάλη φυσιογνωμία τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου, σημειώνοντας ὅτι «μέσα ἀπό τά κείμενά του ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά βλέπουμε καί νά ἀκοῦμε νοερά τόν λόγο του, γιά νά στηριζόμεθα στόν ἀγῶνα καί τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας».

Τόν συντονισμό τῆς ἐκδήλωσης εἶχε ὁ Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου, Ἐπιμελητής τῶν ἔργων τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἱερά Μητρόπολις Γλυφάδας

Λειτουργεῖ τό Κοινωνικό Ἱατρεῖο στό Ἑλληνικό

Ἐντός τῆς πρώην Ἀμερικανικῆς Βάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λειτουργεῖ ἤδη τό Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ἱατρεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας. Ἡ πρωτοβουλία ἀνελήφθη ἀπό ἐθελοντές ἱατρούς καί φαρμακοποιούς ὑπό τήν εὐλογία καί τόν συντονισμό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης κ. Παύλου. Στό Ἱατρεῖο παρέχονται δωρεάν ἱατρικές ἐξετάσεις, φάρμακα, ψυχολογική ὑποστήριξη καί βρεφική φροντίδα σέ ὅλους τούς ἀνασφάλιστους, ἀπορους καί ἀνεργούς τῆς περιοχῆς. Ὅσοι θέλουν νά προσφέρουν φάρμακα μποροῦν νά προσέλθουν κάθε Τετάρτη καί Πέμπτη πρῶι στά γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στή Βούλα (ἔναντι τοῦ Ἀσκληπιείου Νοσοκομείου).

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Βάπτισις Νεοφωτίστων Ἐνθλίκων

Τήν βάπτισις δεκατριῶν Ἐνθλίκων Κατηχουμένων τέλεσε στίς 3 Ἀπριλίου τ.ἔ. ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος. Τό μυστήριο ἐτέλεσθη στό σταυροειδές Βαπτιστήριο, τό ὁποῖο βρίσκεται στόν Ἱερό Ναό Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας Ἀμπλιανῆς Λαμίας. Οἱ Νεοφώτιστοι Χριστιανοί, πού προσέρχονται ἀπό διάφορα μέρη τῆς Φθιώτιδος, εἶχαν προηγουμένως παρακολουθήσει τά μαθήματα τῆς Σχολῆς Κατηχέσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Συνολικά ἀπό τό 2001 πού δημιουργήθηκε τό Βαπτιστήριο Ἐνθλίκων ἔχουν βαπτισθεῖ ἀπό τόν Σεβασμιώτατο κ. Νικόλαο 305 (τριακόσιοι πέντε) Κατηχούμενοι.

Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν

Συνεργασία Ἐκκλησίας καί Ὁμογενείας

Μία πρότυπη συνεργασία μέ τούς Ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς μέ σκοπό τήν κοινωνική ἀλληλεγγύη ἀναπτύσσει ἡ Ἱερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν. Ἡ πρωτοβουλία ἔχει σκοπό τή στήριξη τῶν κοινωνικά ἀποκλεισμένων καί τῶν

ἀνέργων καί υλοποιεῖται σέ συνεργασία μέ τή Χιακή Ὁμοσπονδία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ ὀμάδα ἐργασίας ὀνομάζεται Help Chios Relief Fund καί ἀναζητεῖ δωρητές γιά τά συσσίτια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου. Ἡ Μητρόπολις μέ τή φροντίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου κ. Μάρκου ἤδη σιτίζει 400 ἀπόρους στή Χίο. Ὁ λογαριασμός πού δόθηκε στή δημοσιότητα γιά νά καταθέσουν χρήματα οἱ ὑποψήφιοι δωρητές εἶναι 1000070298 στήν ἐλληνικῆς ἰδιοκτησίας τράπεζα τῶν ΗΠΑ Marathon Bank.

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

*Πασχαλινό Μήνυμα
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Συμεών
(Ἀπόσπασμα)*

Ἐορτάζουμε καί πάλι μέ χαρά τήν ἔνδοξη καί ζωηφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας. Ἀλλά ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ προϋποθέτει τόν θάνατό Του. Ἡ βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως στηρίζεται στήν πραγματικότητα τοῦ θανάτου Του. Ὁ Χριστός ἔπαθε, ἀπέθανε ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἐνταφιάστηκε καί μετὰ ἀπό τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε. Χωρίς τόν σταυρικό Του θάνατο δέν ὑπάρχει ἡ Ἀνάστασή Του. Ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ὁ Χριστός πῆρε μορφή δούλου, ἔγινε ἄνθρωπος, ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου, καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ» (Φιλ. 2, 7-8). Καί Ὁ Θεός Πατέρας Τόν ἀνέστησε ἀπό τοὺς νεκρούς (Πράξ. 3,15).

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι νίκη ἐπί τοῦ θανάτου. Ὁ Κύριός μας, καθὼς ψάλλουμε, μέ τόν θάνατό Του «πατεῖ» τόν θάνατο. «Καταργεῖ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου», δηλαδή τόν διάβολο (Ἐβρ. 2,14). Καί μέ τήν Ἀνάστασή Του ἐλευθερώνει ἀπό τή φθορά τό ἀνθρώπινο γένος καί δωρίζει στόν κόσμον ζωή καί ἀφθαρσία.

Γι' αὐτό καί οἱ πιστοί, γεμάτοι χαρά καί ἐλπίδα, μποροῦμε νά ψάλλουμε κατά τήν εὐφρόσυνη πασχάλια νύχτα: «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἁιδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰώνιου ἀπαρχῆν...».

Ὁ Θάνατος ἀποτελεῖ ἓνα συγκλονιστικό γεγονός, μία ὀδυνηρή πραγματικότητα τοῦ παρόντος

κόσμου. Ἡ ἐμπειρία τοῦ θανάτου εἶναι ὁ κλῆρος πού ἀναμένει κάθε ἄνθρωπο πού βλέπει τό φῶς τοῦ ἡλίου. «Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος» ἀναρωτιέται ὁ Δαβίδ, «ὁ ὅποιος θά ζήσει καί δέν θά πεθάνει;» (Ψαλμ. 88,49). Ὡστόσο, ἡ παρουσία τοῦ θανάτου γέμιζε πάντοτε τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου μέ φόβο καί ἔφερε τή σκέψη του σέ ἀπορία καί ἀδιέξοδο. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκνός, ἐκφράζοντας τό πανανθρώπινο δέος ἐνώπιον τοῦ θανάτου, ὑπογραμμίζει στά νεκρώσιμα Ἰδιόμελά του: «Ὅντως φοβερώτατον τό τοῦ θανάτου μυστήριον...».

Πῶς προῆλθε ὁ θάνατος; Πῶς μπῆκε στή ζωή μας; Ὁ θάνατος εἶναι ὁ πικρός καρπός καί ἡ τραγική συνέπεια τῆς ἁμαρτίας. «Φθόνῳ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον» (Σοφ. Σολ. 2,24). Δέν εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ ὁ θάνατος, ἀλλά συνέπεια τῆς πώσεώς μας καί τῆς ἀποστασίας μας ἀπό τόν ζῶντα καί ἀληθινό Θεό. «Μέσῳ ἑνός ἀνθρώπου», γράφει ὁ Παῦλος, «μπῆκε στόν κόσμο ἡ ἁμαρτία καί μέσῳ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος» (Ρωμ. 5,12). «Οὐχί Θεός ἔκτισε θάνατον», διδασκει καί ὁ Μέγας Βασίλειος, «ἀλλ' ἡμεῖς ἑαυτοῖς ἐκ πονηρᾶς γνώμης ἐπεσπασάμεθα».

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Ἐκκληση γιά προσφορά φαρμάκων

Στά πλαίσια τῆς λειτουργίας τοῦ Κοινωνικοῦ Ἱατρείου-Φαρμακείου, κάθε ἡμέρα, ἀπό Δευτέρα ἕως Παρασκευή, καί κατά τίς ὥρες 14.00-16.00 τό μεσημέρι, στό ἰσόγειο τοῦ Κυρίου Πνευματικοῦ (Μεσσαπίων 10 Χαλκίδα), μέλη τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου Εὐβοίας δέχονται φάρμακα πού περισσεύουν ἀπό ὄλους μας καί εἶναι σέ καλή κατάσταση, δίχως νά ἔχει παρῆλθει ἡ ἡμερομηνία λήξης τους (Συσκευασίες χαπιῶν ἀπό τίς ὁποῖες θά λείπουν κάποια χάπια θά γίνονται δεκτές. Προσοχή!!! ὄχι Σιρόπια, Κολλύρια, Κρέμες, Εἰσπνεόμενα ἢ Σπρέι (ἀνοιγμένα), Ναρκωτικά καί Ἡρεμιστικά χάπια).

Σ' αὐτήν τήν προσπάθεια, ἡ βοήθεια ὄλων εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη!

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου

Ἀνακοινωθέν τῆς δευτέρας τακτικῆς τῆς Ἱεραῆς Συνόδου

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου συνήλθε τήν Πέμπτη, 26 Ἀπριλίου 2012, στή δεύ-
τερη τοῦ ἔτους τακτική συνεδρία, ὑπό τήν προε-
δρία τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστο-
μου καί ἐργάσθηκε ὡς ἑξῆς:

1) Κατάρτισε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπίσημης ἐπί-
σκεψης στήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου τοῦ Πατριάρ-
χου Μόσχας κ. Κυρίλλου. Ἡ ἐπίσκεψη ἀρχίζει τὸ
πρωτὶ τῆς 8ης Ἰουνίου καί τελειώνει τὸ βράδυ τῆς
11ης Ἰουνίου. Τὴν Κυριακή, 10 Ἰουνίου, θὰ γίνει
τὸ ἐπίσημο συλλεΐτουργο τῶν δύο Προκαθημέ-
νων μὲ Ἀρχιερεῖς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Συλλεί-
τουργο, ἐπίσης, θὰ γίνει καί τὴ Δευτέρα, 11 Ἰουνί-
ου, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου
Βαρνάβα, ἰδρυτοῦ καί προστάτου τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Κύπρου.

2) Ἐξέτασεν τὴν οἰκονομική κατάσταση τῶν
Θρόνων καί τῶν Μονῶν σὲ σχέση μὲ τὴν οἰκονο-
μική κρίση, πὸ πλῆττει τὴν Κύπρο.

Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας

Λεπλασίες καί βανδαλισμοί σὲ Ὁρθοδόξους ναοὺς

Τὴν ἀδιαφορία τῶν ἀλβανικῶν ἀρχῶν γιὰ τὴν
προστασία τῶν Ὁρθοδόξων ναῶν σὲ περιοχές
ὅπου ζεῖ ἡ ἑλληνική ἐθνική μειονότητα, καταδικά-

ζει ἡ «Ὁμόνοια». Ἡ ὀργάνωση τῆς Ἑλληνικῆς
Ἐθνικῆς Μειονότητας καταδικάζει, εἰδικότερα,
τὴ «λεπλασία καί τὸν βανδαλισμό» τοῦ ναοῦ τῶν
Ἀγίων Πάντων, στή Χιμάρα.

«Ἐγκληματικά στοιχεῖα λεπλάτησαν τὸ ναό καί
προκάλεσαν φθορές σὲ εἰκόνες ἀνεκτίμητης θρη-
σκευτικῆς καί ἱστορικῆς ἀξίας», ἀναφέρεται στήν
ἀνακοίνωση τῆς «Ὁμόνοια». Καί συνεχίζει: «Καί
σὲ προηγούμενες ἀνακοινώσεις μας ἔχουμε κα-
ταγγεῖλει παρόμοια περιστατικά, ἀλλὰ δυστυχῶς
οἱ ἀρμόδιες ἀρχές δέν ἔλαβαν ποτέ συγκεκριμένα
μέτρα γιὰ τὴν προστασία καί τὴ σύλληψη τῶν δρα-
στῶν. Οἱ περιπτώσεις κλοπῶν σὲ ναοὺς καί ἐκκλη-
σίες αὐξάνονται καθημερινά».

Ὁ ναός τῶν Ἀγίων Πάντων, στή Χιμάρα ἔχει
ριζικά καί οὐσιαστικά ἀνασπλωθεῖ ἀπ' τὸν Ἀρ-
χιεπίσκοπο Ἀναστάσιο καί ἀποτελεῖ πνευματικό
μνημεῖο μοναδικό λόγῳ τῶν διαστάσεων πού ἔχει,
τῆς ἱστορίας πού κουβαλεῖ, ἀλλὰ καί τῆς προ-
σοφῆς τοῦ σήμερα, καθὼς ἀποτελεῖ τὸ κέντρο
τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς πολυάριθμης Ὁρθόδο-
ξης κοινότητας τῆς Χιμάρας, ὅπως ἀναφέρει ἡ
ἰστοσελίδα www.deropoli.com.

Μαζί μὲ τὴν ἀνασπλωση τοῦ κτίσματος ἐπεμβά-
σεις εἶχαν γίνει καί γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ
εἰκονοστασίου, καθὼς καί τῆς μοναδικῆς τέχνης
ξόλινης ὀροφῆς, χαρακτηριστικῆς γιὰ τὴν ἐκκλη-
σιαστικὴ τέχνη στήν περιοχὴ τῶν παραλίων.

Στὶς ἀρχές Ἀπριλίου, στοῦ χωριό Παλάσα τῆς
Χιμάρας, οἱ κάτοικοι κατήγγειλαν δημοσίως τὴ
λεπλασία, γιὰ τρίτη φορά, τῶν δύο ὀρθοδόξων
ἐκκλησιῶν τοῦ χωριοῦ τους.